

கறல
இலக்கிய
மாத
சுஞ்சிதைக

236

ஆடி 2024

01.07.2024

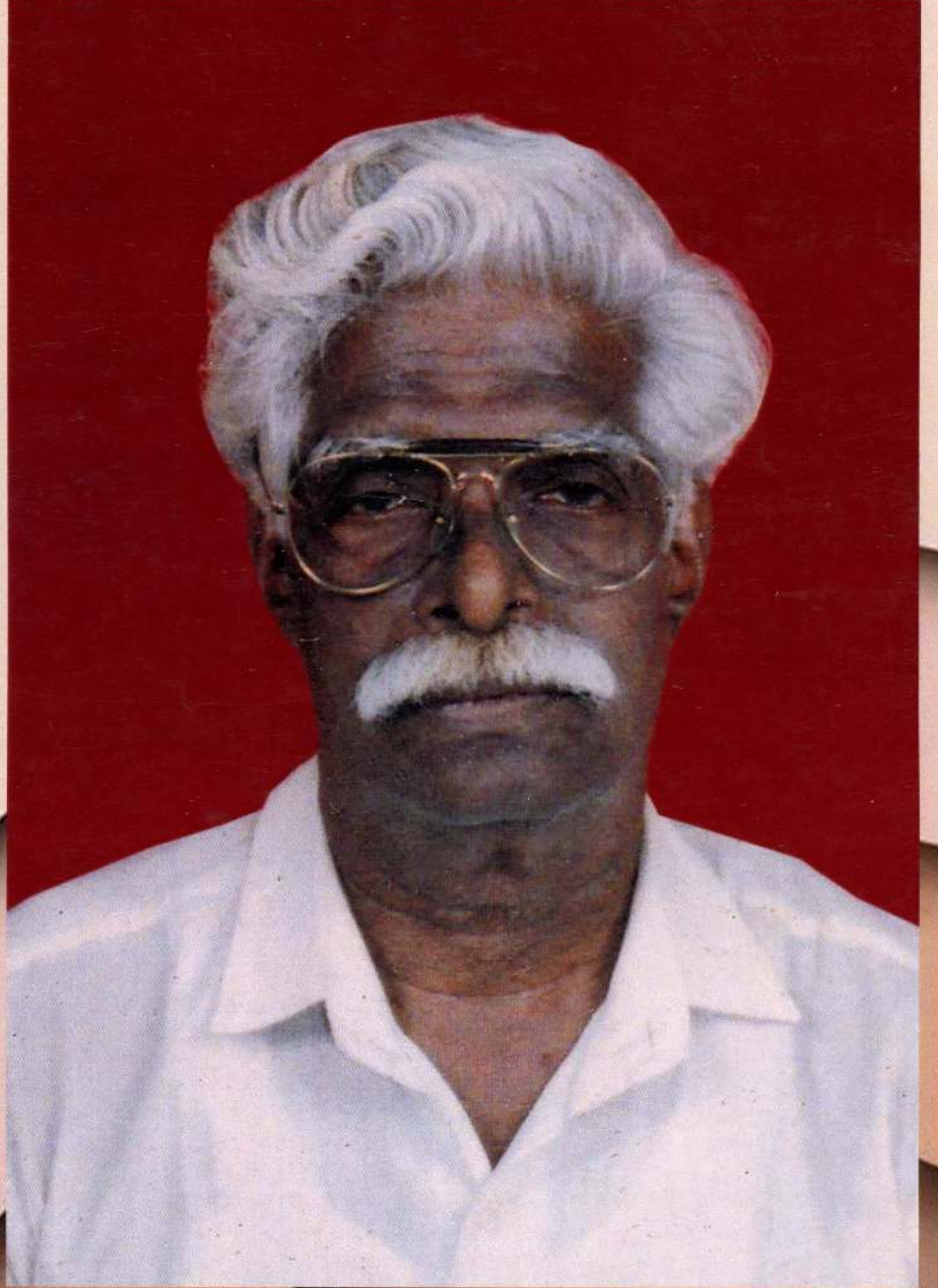
ஆவணச் சிறப்பிதழ்

200/-

ஆடி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

என்.செல்வராஜா
கோப்பாய் சிவம்
சி.ரமேஷ்
ஈழக்கவி
இ.இராஜேஸ்கண்ணன்
தி.செல்வமனோகரன்
த.அஜந்தகுமார்
தில்லைநாதன் கோபிநாத்
இ.சு.முரளிதரன்
ந.இரவீந்திரன்
சிவகுருநாதன் கேசவன்

வரதர் நூற்றாண்டுச்
சிறப்பிதழ்

கட்டுரைகள்

பொன்னாலை மண் தந்த பெருமகள் அமரர் தி.ச.வரதராசன்

- என் செல்வராஜா /03

வரதர் நினைவுகள்

- கோப்பாய் சிவம் /10

அச்சம் நடத்திய எழுத்தாளரின் பதிப்புப் பணிகள்

- தில்லைநாதன் கோபிநாத் /12

முகிழ்நிலைச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களுக்கு படைப்புகத் தேட்டமாக வரதரின் பட்டறிவுக் குறிப்புகள்

- இ.இராஜேஸ்கண்ணன் /15

ஈழத்து கவிதை வளர்ச்சியில் தேன்மொழி

- சி.ரமேஷ் /18

காலத்தின் காலாகிய வரதரின் கயமை மயக்கம்

- ஈழக்கவி /21

மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் பரிணமிப்புகளும் இடர்பாடுகளும்

- ந.இரவீந்திரன் /26

வரதரின் “யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர்”

- த.அஜந்தகுமார் /28

வரதரின் நாவலர்: தனி மனித வரலாறு, சிறுவர் இலக்கியம் சார்ந்த எழுத்தியல்

- கலாநிதி தி. செல்வமனோகரன் /30

ஈழத்து உசாத்துணை சாதனங்களின் பின்புலத்தில் வரதரின் பல குறிப்பு ஓர் அவதானிப்பு

- என்.செல்வராஜா /32

வரதரின் படைப்பாளுமையை வெளிப்படுத்தும் “கயமை மயக்கம்”

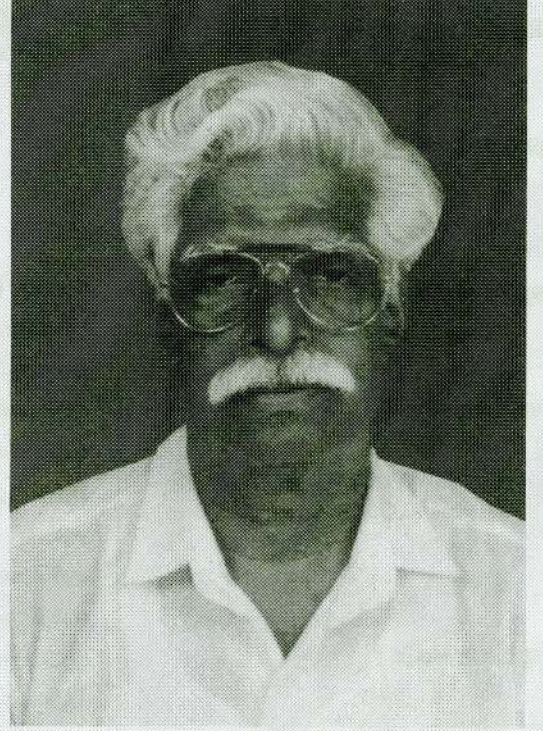
- சிவகுருநாதன் கேசவன் /36

காலப்பயணம் நிகழ்த்தும் கனதியோடு வரதரின் “மலரும் நினைவுகள்”

- இ.சு.முரளிதரன் /40

காலத்தால் அழியாத கலைச்சிற்பி, இலக்கிய ஞானி தி.ச.வரதராசன்

- சி.ரமேஷ் /41

ஜீவநதி

2024 ஆடி இதழ் - 236

விரதம் ஆசிரியர்
க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்
வெற்றிலவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீக்தினி

ஆசீர்வதிப்பவர்
கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :
கலை அகம்
சாமணந்தரை ஆலம்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் :
திரு.கி.நடராஜா
தில்லைநாதன் கோபிநாத்

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்
K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிநாள் - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=
வெளிநாடு - \$ 100U.S

மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,
Kalaiahram ,
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிதாசன்-

காலத்தில் கரையா இலக்கிய முதன்மையாளன் வரதர்

ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்த்தவர்களில் வரதர் அவர்கள் முதன்மை யானவர். இலக்கியம் படைக்க ஆரம்பித்த காலம் முதல் இறப்பு வரை தொடர்ச்சியாக இலக்கிய உலகில் செயற்பட்டு வந்தவர். இலக்கியத்திற்காக தன் வாழ்நாளை அர்ப்பணித்த ஓர் உன்னத ஆளுமை வரதர். படைப்பாளியாக, பதிப்பாளராக, அச்சக உரிமையாளராக இருந்து கொண்டு இலக்கியம் படைத்தார். வரதரின் மறுமலர்ச்சி இதழ் ஈழத்து இலக்கியத்தில் பல்வேறு மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. வரதரின் பதிப்புப் பணிகள் மெச்சத்தக்கன. சிறுகதைகள், கவிதைகள், நெடுங்கதைகள், குறிப்புகள், கட்டுரைகள் என இலக்கியத்தின் பல்வகைமைகளிலும் தொடர்ச்சியான எழுதி வந்ததோடு காலத்தால் நிலைக்கக் கூடிய படைப்புகளைப் படைத்தார். மறுமலர்ச்சி, ஆனந்தன், தேன்மொழி, வெள்ளி, புதினம், அறிவுக் களஞ்சியம் ஆகிய சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டு, அதனூடாக ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு பல படைப்பாளர்களை அறிமுகம் செய்ததோடு பல படைப்பாளர்களுக்கு எழுத்துக்கான களத்தையும் கொடுத்து வந்தார். இலக்கியகாரர்களிடையே இவரது செயற்பாடுகள் பலமாக அமைந்தன. பணத்தை, பொருளாதாரத்தை எதிர் பார்த்துக் காது இலக்கியத்திற்காகவே வாழ்ந்த மாமனிதர். தன்னலம், பெருமை, புகழ் என எதற்கும் ஆசைப்படாது பொதுநலம் கருதிய இவரது இலக்கிய செயற்பாடுகள் என்றும் கொண்டாட்டத்திற்கும் மரியாதைக்குமுரியன. வரதரின் நூறாவது ஆண்டைப் பெருமைப்படுத்தி நன்றி செலுத்தும் வகையில் இச்சிறப்பிதழை வெளியிட்டு மகிழ்கின்றது ஜீவநதி. வரதரின் பல்வேறு படைப்புகள் நூலுருவாகமல் இருக்கின்றன. கால வெள்ளத்தில் இவை அழிந்து போகாமல் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்ற சிந்தனையோடு ஜீவநதி பதிப்பகம் அவற்றை பதிப்பு செய்யும் என்ற வாக்கையும் இவ்விடத்தில் தெரிவித்து கொள்கின்றேன். தேன்மொழி இதழ் தொகுப்பை ஜீவநதி பதிப்பகம், நூலகம்,கொம் உடன் இணைந்து வெளியிட்டமை யும் இவ்விடத்தில் நினைவு கூரத்தக்கது. ஆனந்தன் இதழை தேடி களைத்து விட்டோம். யாரிடமாவது இருந்தால் அந்த பிரதிகளைத் தந்தால் தேன்மொழி இதழ் தொகுப்பு போன்று அதனையும் ஒரு தொகுப்பாக கொண்டு வர முடியும். வரதர் செய்த இலக்கியப் பணிகள் என்றும் நிலைத்து நிற்கும். வரதர் என்றும் எம் இலக்கிய உலகில் வாழ்வார். இந்த இதழுக்கு குறுகிய காலத்தில் ஆக்கங்களைத் தந்து உதவிய அனைத்து எழுத்தாள நண்பர்களுக்கும் ஜீவநதியின் நன்றி.

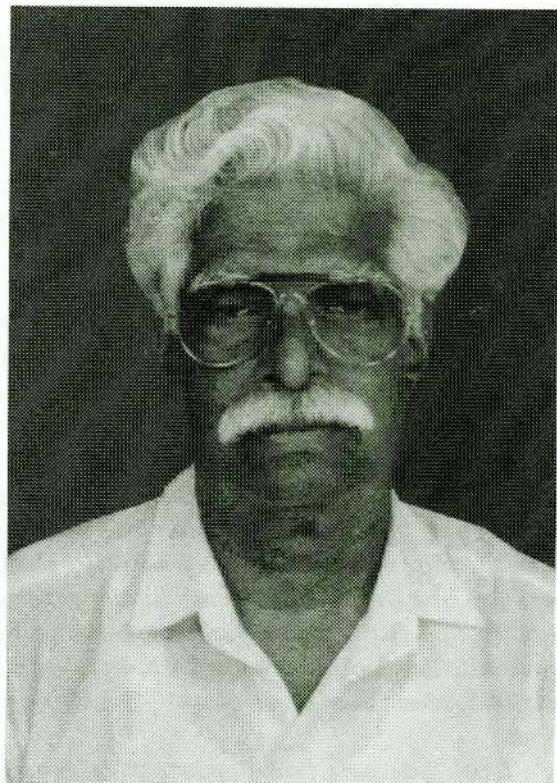
- க. பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழவன் - திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

வொன்னாலை மண் தந்த பெருமகன் அமரர் தி.ச.வரதராசன்

என்.செல்வராஜா,
நூலியலாளர், லண்டன்

ஈழத்து இலக்கிய உலகின் பேரன்பிற்குப் பாத்திரமாகி முதிய இளைஞனாக எம்மிடையே வலம் வந்தவர் “வரதர்” என்று இலக்கிய, பதிப்புலகச் சூழலில் அன்புடன் அழைக்கப்படும் தி.ச.வரதராசன் அவர்கள்.

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தனது எண்பதாவது அகவையை எட்டிய நிலையில் 2004 இல் அவர் லண்டனுக்கு வந்திருந்தபோது, இலண்டனில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் கூடி வீழா எடுத்து வாழ்த்தி மகிழ்ந்த மலரும் நினைவுகளுடன் 2024 ஜூலை 1ஆம் திகதி அவரது நூற்றாண்டு நினைவினையொட்டி வெளிவரும் “ஜீவந்தி வரதர் ஆவணச் சிறப்பு மலருக்கு” இக்கட்டுரையை வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் கொள்கின்றேன்.

தியாகர் சண்முகம் வரதராசன் என்ற தி.ச. வரதராசன் (1.7.1924-21.12.2006) அவர்கள் 1924இல் யாழ்ப்பாணத்தில் அருள்மிகு வரதராஜப்பெருமாள் ஆலயம் அமைந்துள்ள பொன்னாலைக் கிராமத்தில் பிறந்தவர். தனது பதினைந்தாவது வயதிலேயே 1939 இல் “ஈழகேசரி” இதழின் மாணவர்களுக்கான கல்வி அனுபந்தத்தில் ஒரு கட்டுரையை எழுதியதன் மூலம் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளனாகத் தன்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டவர். தன் வாழ்நாளில் தொடர்ந்து மேற்கொண்ட பரீட்சார்த்தமான பல்வேறு முன்னோடிப் பதிப்புகளின் வாயிலாக ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும், பதிப்புலக வரலாற்றிலும் நிரந்தரமாகக் கலந்துவாழ்ப்போகின்றவர்.

வரதர் ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே தவிர்க்கப்பட முடியாத அளவுக்கு பல்வேறு தளங்களிலும் புலங்களிலும் தடம்பதித்து வைத்திருப்பவர். ஆனந்தா அச்சகத்தின் அதிபராக, அச்சக முகாமையாளராக, வரதர் வெளியீட்டகம் என்ற பெயரில் நூல் வெளியீட்டாளராக, வரதர், வரன்,

தி.ச.வரதராசன் ஆகிய பெயர்களில் படைப்பிலக்கிய வாதியாக எனத் தன்னை பல்வேறு தளங்களிலும் இனம் காட்டியவர் அமரர் வரதர்.

இவர் பள்ளி மாணவனாக இருந்தபோது, 1941இல் “நாவலர்கோன்” என்ற 22 பக்கம் கொண்ட சிறு நூலொன்று, யாழ்ப்பாணம்- பொன்னாலை சுழிபுரம் வரப்பிரசாதி நிலையத்தின் வெளியீடாக நவம்பர் 1941 இல் பிரசுரமாகியிருந்தது. வரதர் தனது 15ஆவது வயதிலே (1939இல்) எழுதிய “நாவலர்கோன்” என்ற நூலின் மூலப் பதிப்பு இதுவாகும். த.கைலாசபிள்ளையின் “நாவலர் சரித்திரம்” என்ற நூலின் தழுவுலாக வரதர் இதை எழுதி யிருந்தார். பின்னர் சுமார் 10 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஆவணி 1949 இல் “நாவலர்கோன்” திருத்திய பதிப்பாக, “நாவலர்” என்ற பெயரின் கீழ் வரதர் வெளியீடாக, யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகத்தின் வாயிலாக வெளிவந்தது. இதே நூல் சுமார் 30 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் டிசம்பர் 1979இல் யாழ்ப்பாணம், ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுக நாவலர் சபையின் “நாவலர் நூற்றாண்டுவிழா” நினைவாக, சிறுவர்களுக்கான நாவலர் வரலாறு ஒன்றின் தேவைகருதி, பண்டிதமணி சி.கணபதிப் பிள்ளையின் முன்னுரையுடன் மீண்டும் வெளிவந்திருந்தது.

இந்நூலில் இளமையும் படிப்பும், பிரசங்க மேகம், ஒரு பெரிய இலட்சியம், கண்டனப் புலி, சில பொதுக் காரியங்கள், சில சம்பவங்கள், திரு நிழலில் ஒரு இடம் (ஐந்தாம் குரவர்) ஆகிய தலைப்புக்களின் கீழ் நாவலரின் வரலாறு, ஒரு 15 வயதுச் சிறுவனின் பார்வையில் பதிவாகியுள்ளது. பெரியோர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை வாசிப்பதனால் சிறுவர்கள் பிற்காலத்தில் நல்ல நிலைமையை அடைவார்கள் என்பது தன் அபிப்பிராயம் என்றும், அதற்காகவே இதை மிகவும் சிறிய கட்டுரை வடிவில் எழுதியுள்ளதாகவும் இனம் ஆசிரியர்

தி.ச.வரதராசன் அந்நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“கல்யாணியின் காதல்” என்ற இவரது முதலாவது சிறுகதை 1940இல் ஈழகேசரி ஆண்டுமலரில் வெளிவந்தது. அதன் பின்னர் தொடர்ந்து ஈழகேசரி, மறுமலர்ச்சி, சுதந்திரன், ஆனந்தன், தினகரன், வரதர் புத்தாண்டு மலர், கலைச் செல்வி, தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கக் கதையாங்கு, மத்தியதீபம், புதினம், மல்லிகை ஆகிய இதழ்களில் 1976 வரையான காலப்பகுதியில் 29 சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார் என செங்கை ஆழியான் தனது ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்று நூலில் (2001) குறிப்பிட்டுள்ளார். பின்னாளிலும் அவரது கணிசமான சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. வரதரின் சிறுகதைகளின் எண்ணிக்கை மற்றைய சமகால எழுத்தாளர்கள் பலரின் படைப்புக்களின் எண்ணிக்கையுடன் ஒப்பிடும் போது குறைவானதாக இருந்தபோதிலும் அவரது சிறுகதைகள் ஒவ்வொன்றும், வாசகர்களாலும், இலக்கிய விமர்சகர்களாலும் அதிகளவில் விதந்து பேசப்படும் முத்திரைக் கதைகளாக அமைந்திருந்தன. வரதரின் முக்கிய சிறுகதைகள் ஈழத்தின் தமிழர் நிலைப்பட்ட அனுபவங்களை மிகுந்த உணர்திறனுடன் பதிவுசெய்துள்ள படைப்புகளுக்குள் இடம்பெறுவன வாகும்.

1960 இல் வரதரின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு “கயமை மயக்கம்” என்ற தலைப்பில் வரதர் வெளியீடாக வெளிவந்திருந்தது. டாக்டர் மு.வரதராசனாரின் சிறப்புரையுடன் கூடிய இச் சிறுகதைத் தொகுப்பில், மாதுளம் பழம் (சுதந்திரன்), உள்ளூறவு (ஆனந்தன்), வேள்விப் பவி (மறுமலர்ச்சி), கயமை மயக்கம் (ஆனந்தன்), உள்ளும் புறமும் (புதுவருடமலர்), பிள்ளையார் கொடுத்தார் (ஆனந்தன்), வீரம் (தினகரன்), வெறி (யாழ். எழுத்தாளர் சங்க மலர்), கற்பு (மத்திய தீபம்), ஒரு கணம் (தினகரன்), புதுயுகப் பெண் (கலைச் செல்வி), வாத்தியார் அழுதார் (ஆனந்தன்) ஆகிய தலைப்புகளில் எழுதப்பட்ட கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அடைப்புக்குறிக்குள் கதைகள் வெளியிடப்பட்ட இதழ்களின் பெயர்களை குறிப்பிட்டுள்ளேன். கதைகளை மட்டுமல்லாமல் கதை எழுதும் கதாசிரியரின் குடும்பத்தையும் கதையின் பாத்திரமாகக் காட்டியுள்ளமை இக்கதைத் தொகுதியின் சிறப்பாகும். அவ்வகையில் அமைந்ததாக வீரம், ஒருகணம் ஆகிய இரு கதைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

வரதரின் இரண்டாவது கதைத் தொகுதி “வரதர் கதைகள்” என்ற தலைப்பில் 1996இல் சென்னை குமரன் பதிப்பகத்தின் வாயிலாக வெளியிடப்பட்டது. உண்மையில் இக்கதைத் தொகுதி 1960இல் வெளிவந்த “கயமை மயக்கம்” என்ற கதைத் தொகுதியின் மீள் பதிப்பாகவே குறிப்பிடப்பட்டிருக்க வேண்டும். காரணம் இதில் காணப்படும் மாதுளம்பழம், உள்ளூறவு, வேள்விப் பவி, கயமை மயக்கம், உள்ளும் புறமும், பிள்ளையார் கொடுத்தார், வீரம், வெறி, கற்பு, ஒரு கணம், புதுயுகப் பெண், வாத்தியார் அழுதார் ஆகிய 12 கதைகளும் முன்னைய நூலான கயமை மயக்கத்தில் இடம் பெற்றவையே. நூலின் தலைப்பு, பதிப்பகம் என்பவை மாற்றமடைந்ததால் இரண்டையும் நாம் வெவ்வேறு நூல்களாகவே வரலாற்றில் பதிவு செய்ய வேண்டியுள்ளது.

இளையோருக்காக வரதர் தான் எழுதிய “பாரதக் கதை” என்ற நூலை யாழ்ப்பாணம், வரதர் வெளியீடாக, ஒக்டோபர் 1994 இல் தனது ஆனந்தா அச்சகத்தின் மூலம் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருந்தார்.

பாரதக் கதை நடந்த காலம் கி.மு.3000ஆண்டுகள் என வரலாற்றாசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். துவியந்தனுக்கும் சகுந்தலைக்கும் பிறந்தவன் பரதன். இவனுடைய வழிவந்தோர் பாரதர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். இவர்கள் வாழ்ந்த தேசம் பாரத தேசமாயிற்று. போர்க்குணம் கொண்ட பாரதர்கள் தமக்குள் நடத்திய போர்தான் பாரதப் போராக இதிகாசங்களில் பொறிக்கப்படலாயிற்று. பாரதப்போர் குறித்து வழக்கிலிருந்த நாடோடிக் கதைகளைத் தொகுத்து வியாச முனிவர் பாரதக் கதையை எழுதினார். காலம் காலமாக இக்கதையில் புதிய நிகழ்ச்சிகள் புகுத்தப்பட்டு மிகப்பெரிய நூலாக -மகா பாரதம் என்ற பெயரில் தற்போது வழங்கப்படுகின்றது. பாரதக் கதையை எழுதிய வியாச முனிவரே பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் குலகுருவாகவும் இருக்கிறார்.

வரதர் அவர்கள் ஈழத்துச் சிறார்களை மனதில் இருத்தி வடிவமைத்துள்ள “பாரதக் கதை” 36 அத்தியாயங்கள் கொண்டது. வசிட்டரின் சாபத்தில் தொடங்கி சந்தனுவும் கங்கையும், பீஷ்மர், அம்பை, குருகுல விருத்தி, கர்ணன், பாண்டவர், துரோணர், அங்க நாட்டரசன், அரக்கு மாளிகை, இடும்பி, பகாசுரன், திரௌபதி சுயம்வரம், இந்திரப் பிரஸ்தம், இராசசூயம், சூழ்ச்சி, சூதாட்டம் தொடங்கிற்று, பாஞ்சாலி சபதம், பாசுபதம், துரியோதனன் அடைந்த அவமானம், நச்சு நீர்க்குளம், கீசகன் மறைவு, போருக்குப் புறப்பட்ட, எவரசன், அர்ச்சுனன் வெளிப்படல், தேவகுமாரன், முதல் தூதன், ஊசி முனையளவு நிலமும் இல்லை, கண்ணன் தூது, கர்ணனின் கண்ணியம், போர் வந்துவிட்டது, பீஷ்மர் வீழ்ந்தார், பகதத்தனின் யானை, அபிமன்யு மரணம், ஒரு கொடிய நிகழ்ச்சி, தருமனும் பொய் சொன்னான், வஞ்சனைகளினால் வென்ற போர் ஆகிய 36 தலைப்புகளில் இக்கதை சிறுவர்களுக்குரிய வகையில் எளிமையாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இளையோருக்காக வரதர் புதுக்கித் தொகுத்து வழங்கிய மற்றுமொரு நூல், “செந்தமிழ்த் தேன்” என்பதாகும். வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன், திரு சு.ராசநாயகம் ஆகிய இருவரும் முன்னர் 1959 இல் தொகுத்து வெளியிட்ட இக்கட்டுரைத் தொகுப்பினை 1962 இல் வரதர் மீள்பதிப்பாக வெளியிட்டிருந்தார். இந்நிலையில் 1965இல் இதனை புதுக்கிய தொகுப்பாக்கி வரதர் வெளியீடாக, யாழ்ப்பாணம் ஆனந்தா அச்சகத்தின் வாயிலாக மீண்டும் வெளியிட்டிருந்தார்.

ஈழத்து அறிஞர்கள் பலருடைய கட்டுரைகளைக் கொண்டதான ஒரு நல்ல கட்டுரைத் தொகுதியாக அந்நாளில் அறியப்பட்ட “செந்தமிழ்த் தேன்” நூல், க. பொ. த. வகுப்பு மாணவர்களுக்கு, இலக்கிய பாடநூலாகத் தேவை என்ற காரணத்தால் உருவாக்கப்பட்டது. 1959இல் தொகுக்கப்பட்ட “செந்தமிழ்த் தேன்” நூலில் இடம்பெற்ற சிறந்த பத்துக் கட்டுரைகளுடன் மேலும் ஒன்பது கட்டுரைகளைத் தேர்ந்து இணைத்து மொத்தம் 19 கட்டுரைகளுடன் அதே தலைப்பில் இந்நூல் 1965இல் வெளிவந்துள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்

தக்கது. தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர் (சி.கணபதிப் பிள்ளை), உடலும் உளமும் (க.ச.அருள்நந்தி), குட்டிப் பிசாசும் ரொட்டியும் (லியோ டால்ஸ்டாய்-மூலம், தேவன் யாழ்ப்பாணம்-தமிழாக்கம்), ஞாயிற்றுப் பொட்டுக்கள் (ஆ.வி.மயில்வாகனம்), தமிழர் கண்ட சமுதாய வாழ்வு (பொன்.முத்துக்குமாரன்), சரித்திரப் பேரறிஞர் வி.கனகசபைப்பிள்ளை அவர்கள் (ச.அம்பிகைபாகன்), கடன்படல் (ஆறுமுகநாவலர்), தருமம் தலைகாக்கும் (உ.வே.சாமிநாதையர்), நமது தாய்நாடு (சி.ஆறுமுகம்), ஓத்த மரபு (கி.வா.ஐகந் நாதன்), கம்பர் கண்ட வாலி (சி.கணபதிப்பிள்ளை), ஏன் இந்தத் தயக்கம்? (மு.வரதராசனார்), இலக்கியங்களில் நகைச்சுவை (பொ.கிருஷ்ணபிள்ளை), ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழகம் (ஆ.சதாசிவம்), அணுவினால் ஆக்கமும் அழிவும் (சி.ஐயரத்தினம் எலியேசர்), நான் விரும்பும் நாடு (பொன்.முத்துக்குமாரன்), தங்கத் தாத்தா (பொ.கிருஷ்ணபிள்ளை), கன்னன் (சுவாமி விபு லானந்தர்), மேடைநாடகத் தயாரிப்பு (க.செ.நடராசா) ஆகிய கட்டுரைகள் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

யாழ்ப்பாணத்தின் கடைசித் தமிழ் மன்னனான சங்கிலியனின் வரலாற்றை வித்தியாசமானதொரு பார்வைக் கோணத்தில் நின்று வரதர் எழுதிய வரலாற்று நாவலான “வாழ்க நீ சங்கிலி மன்ன”, செப்டெம்பர் 1957இல் வெளியிடப்பட்டது. முன்னைய வரலாற்று நூல்களில் சங்கிலியனைக் கெட்டவனாகச் சிருஷ்டித்து வழக்கிலுள்ள கதைகளைத் தேடி அவற்றினூடாகவே அவனை நல்லவனாகக் காட்டும் முயற்சியில் ஆசிரியர் இறங்கியுள்ளார். பரராச சேகர மன்னனின் காமக் கிழத்தியின் மகன், துட்டன், தமையனாகிய பரநிருப சிங்கனுக்குரிய அரசரிமையைச் சூழ்ச்சியாலே கவர்ந்து கொண்டவன், தனது மகன் உள்ளிட்ட மதமாற்றத்துக் குட்பட்ட அறுநூறு பேர்களை ஈவிரக்கமின்றிக் கொன்றொழித்தவன் என்றவாறாக சங்கிலியனின் வரலாறு திரிபுபடுத்தப்பட்டு வழக்கிலுள்ளது. இந்நிலையில் சங்கிலியனின் வரலாற்றை புதிய கோணத்தில் பார்க்கும் முயற்சியாக வரதரின் இவ்வரலாற்று நாவல் அமைந்துள்ளது. இக்கதை முன்னர் “தமிழரசு” இதழ்களில் தொடராக வெளிவந்திருந்தமையும் குறிப்பிடத் தக்கது.

தமிழில் புதுக்கவிதை இன்று ஓர் வளர்ச்சி கண்ட இலக்கிய வடிவமாக விளங்குகின்றது. பத்திரிகை களிலும் சஞ்சிகைகளிலும் மின்னூடகங்களிலும் அதிக அளவிலேயே புதுக்கவிதைகள் இன்று இடம்பெறு கின்றன. மரபுக்கவிதைகளின் ஆளுமைமிக்க கால கட்டமான 1940களிலேயே புதுக்கவிதைவடிவத்தில் துணிச்சலாக ஈழத்தில் கவிதை புனைந்து அவ்விலக்கி யத்தின் பிதாமகர்களில் ஒருவராக விளங்கியவர் வரதர் அவர்கள்.

ஈழகேசரியில் 13.06.1943 திகதி இதழில் இவர் எழுதிய “ஓர் இரவினிலே” என்ற கவிதையே ஈழத்தின் முதலாவது நவீன புதுக்கவிதை என்று பல நூல்களிலும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவரது கவிதைகள் யாப்பு, சீர், தளை என்ற கட்டுமானங்களுக்குள் அகப்படாமல் உள்ளத்து உணர்வை கலாபூர்வமாகச் சித்திரித்தன.

ஐன் 1997இல் வரதர் “யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர்” என்ற தலைப்பில் ஒரு புதுக்கவிதைத்

தொகுதியை வெளியிட்டிருந்தார். 1995 ஓக்டோபர் 30ம் திகதி யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் வலிகாமத்திலிருந்து தென்மராட்சி நோக்கியும், பின்னர் வன்னியை நோக்கி யும் நிகழ்ந்த பாரிய இடப் பெயர்வின் அவலங்களை கண்ணீர்க் கவிதையாக்கியுள்ளார். சத்திய ஆவேசம் கொண்ட ஒரு கவிஞனின் ஆழ்மனத்தில் உறங்கிக் கிடந்த மானிட நேயம் இங்கு கவிதா புலம்பலாக விரிகின்றது. ஒவ்வொரு வரியும் தாம் அனுபவித்த அவலத்தினையும் இழப்புகளையும் ஏமாற்றங்களையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது. வழமை போலவே வரதர் வெளியீடாக யாழ்ப்பாணம் ஆனந்தா அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு, இக்கவிதைத் தொகுதி வெளியாகியது. ஏற்கெனவே இது “பதினான்கு ஆண்டுக் காலக் கண்ணீர்க் கடலிலிருந்து ஒரு சிறு துளியாக” வீரகேசரி வார இதழில் 26.5.1996 அன்று முதல் வெளியாகி யிருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1955 இல் கவிதைக்கென்று ஒரு மாத இதழை “தேன்மொழி” என்ற பெயரில் வெளியிட்டுப் புதுமை செய்தவர் வரதர். மஹாகவியை (கவிஞர் து.உருத்திர மூர்த்தி) ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளியான தேன் மொழி இதழே ஈழத்தில் தமிழில் வெளிவந்த முதலாவது கவிதைச் சஞ்சிகை என்று கருதுகின்றேன். வரதரை நிர்வாக ஆசிரியராகவும் மஹாகவியை இணை ஆசிரியராகவும் கொண்டு “தேன் மொழி” 1955ஆம் ஆண்டு புரட்டாதிமாதம் வெளிவரத் தொடங்கியது. ஒவ்வொன்றும் 16 பக்கங்கள் கொண்டதாக 6 தேன்மொழி இதழ்கள் வெளிவந்திருந்தன. முதல் நான்கு இதழ்களும் தொடர்ச்சியாக மாதம் தவறாமல் வெளிவந்திருந்தன. ஐந்தாம் இதழ் தை-மாசி மாதங்களை இணைத்து 1956 இலும் ஆறாவது இதழ் தட்டுத் தடுமாறி நான்கு மாதங்களுக்குப் பின் ஆனி 1956இலும் வெளிவந்தன. அதுவே தேன்மொழியின் கடைசிக்குரலாக அமைந்து விட்டது. ஒவ்வொரு இதழின் அட்டையிலும் சோம சுந்தரப் புலவரின் ஒரு பாடல் இடம் பெற்றுள்ளது. ஒவ்வொரு இதழின் பின் அட்டையிலும் சிறப்பாக ஒரு கவிஞர் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டார். நாவற்குழியூர் நடராசன், சோ.நடராசன், அ.ந.கந்தசாமி, முதலிய ஈழத்துக் கவிஞர்களும், ச.து.ச.யோகி, கலைவாணன், ரகுநாதன் முதலிய தமிழ்நாட்டுக் கவிஞர்களும் இப்பகுதியில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டனர். ஈற்றடிகள் கொடுத்துத் தனி வெண்பாப்பாடத்தூண்டும் முயற்சியை யும் தேன்மொழி மேற்கொண்டது. மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளும், பிறமொழித் தழுவல் கவிதைகளும் இதில் வெளிவந்தன. குறிப்பாக சீன, ஸ்பானிய, பிரான்சிய, கவிதைகள் இவற்றுள் அடக்கம்.

“கவிதைகளை மாத்திரமே தாங்கிய ஒரு இதழை வெளிக்கொணரவேண்டும் என்பது இவரது எண்ணம். நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவருக்கு ஒரு நல்ல நினைவுச் சின்னம் உருவாக்க வேண்டுமென்பது மற்ற எண்ணம். இந்த இரண்டு எண்ணங்களும் சேர்ந்து தேன்மொழியை உருவாக்கிவிட்டன.” என்று முதலாவது இதழில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தேன்மொழியில் அக்காலத்தில் புகழ்பெற்ற கவிஞர்கள் பலரும் கவிதைகள் எழுதினார்கள். வித்துவான் வேந்தனாரின் “காலைத் தூக்கிக் கண்ணில் ஓற்றிக் கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா” என்ற புகழ்பெற்ற

“தன்னுடைய ஆனந்தா அச்சகப்

பணிகள் மூலம் இருளடைந்து கிடந்த

பதிப்புத்துறையை ஒளி பெறச் செய்ய அயராது

பாடுபட்டவர் இவர். ஈழத்து எழுத்தாளர் பலரின்

நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளார்.”

“ஒரு சகாப்தத்தின் குரலாக ஒலித்த வரதரின் நாமம்

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில்.

இதழியல் வரலாற்றில் என்றும் நிலைத்திருக்கும்.”

- தெளிவத்தை ஜோசப்-

கவிதை, தேன்மொழியிலேதான் வெளிவந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பின் னாளில் இவ் விதழின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் கருதி, தை 2020 இல் “தேன்மொழி இதழ் தொகுப்பு” என்ற பெயரில் தேன்மொழி இதழ்களைத் தேடித் தொகுத்து இளம் படைப்பாளிகளும் ஆவணப் பாதுகாப்பு தொடர்பான தீவிர சிந்தனை கொண்டவர் களுமான தில்லைநாதன் கோபிநாத், கலாமணி பரணீதரன், நடராசா பிரபாகர் ஆகிய மூவரும் தனி நூலாகத் தொகுத்திருக்கின்றனர்.

வரதர் தன் வாழ்நாட்காலத்தில், மறுமலர்ச்சி, ஆனந்தன், வெள்ளி, புதினம், மாணவர்களுக்கான இதழான அறிவுக்களஞ்சியம், போன்ற வேறும் பல சஞ்சிகைகளையும் 1946 முதலாக காலத்துக்குக்காலம் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிற்றிலக்கிய ஆர்வலர்களுக்குத் தொடர்ந்து தந்துவைத்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“வரதரின் பலகுறிப்பு” என்ற பெயரில் முதன் முதலில் தமிழ் டிரெக்டரியை வெளியிட்டவர் வரதர் அவர்களாவார். இது இன்றும் பேசப்பட்டு வரும் வரதரின் முக்கிய வெளியீடுகளில் ஒன்றாகும். இலங்கையில் லேக் ஹவுஸ் நிறுவனம் ஐரோப்பியரின் கரங்களில் இருந்த வேளையில் பேர்குசன் டிரெக்டரி (Ferguson's Ceylon Directory) என்ற பெரியதொரு உசாத்துணை நூலை காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களினதும் அவர்களைச் சார்ந்தியங்கிய வர்த்தகர்களினதும் தேவைகளை மனதில் இருத்தி வருடம்தோறும் வெளியிட்டு வந்தது. சகலருக்கும் பயன்படக்கூடிய உசாத்துணைத் தகவல்கள் அனைத்தும் இந்த தடித்த சிகப்பு நூலில் காணப்பட்டன. பாடசாலைகள், அரசாங்க, தனியார் அலுவலகங்கள், நூலகங்கள், பிரபல வர்த்தக நிறுவனங்கள் என அனைத்திலும் உசாத்துணைப் பிரிவில் இந்த ஆண்டு நூலைத் தவறாமல் காண முடியும்.

650 பக்கங்களில் வெளிவந்த “வரதரின் பல குறிப்பு” தமிழிலும் அப்படிச் செய்யமுடியும் என்பதை 60களின் இறுதிப்பகுதிகளில் நிரூபித்தது. அதன் நிர்வாக ஆசிரியராக வரதரும் தொகுப்பாசிரியராக சோம காந்தனும் இருந்து நான்கு ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக இந்நூலை பதிப்பித்தனர். இன்று போலவே அன்றும் நிறுவனரீதியாக இவர்களின் மிகக்கடினமான

முயற்சிக்கு எவ்வித ஆதரவையும், நிதி உதவியையும் வழங்க எவரும் முன்வராத நிலையே அன்றைய சூழலில் காணப்பட்டுள்ளது.

1964-65 ஆண்டுக்குரிய “வரதரின் பலகுறிப்பு” 1964 இல் வரதர் வெளியீடாக 540 பக்கங்களில் முதலில் வெளியிடப்பட்டது. அரசாங்கம், அஞ்சல் பகுதி விபரங்கள், புகையிரதப் பகுதி, ஊழியர் சேமநிதித் திட்டம், வரி, கல்விப் பகுதி, பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள், பஞ்சாங்கக் குறிப்பு, வரலாற்றுக் குறிப்புகள், வர்த்தக நிலையங்கள், மாநகரசபைகள், முகவரிகள் போன்ற இன்னோரன்ன பிரிவுகளில் ஏராளமான தகவல்களை இந்நூல் தருகின்றது. இதனைத் தொடர்ந்து, “வரதரின் பலகுறிப்பு” 1965-66 ஆம் ஆண்டுக்குரிய இரண்டாவது பதிப்பு 654 பக்கங்களுடன் 1965இலும், 1966-67ஆம் ஆண்டுக்குரிய மூன்றாவது பதிப்பு 651 பக்கங்களுடன் 1966இலும் வெளிவந்துள்ளது. இந்நூல் முழுமையாக இற்றைப்படுத்தப்பட்டு தொடர்ச்சியாக வெளிவராமல், 1971இல் 184 பக்கங்களில் வெளிவந்த நான்காவது பதிப்புடன் கைவிடப்பட்டது.

கனகசெந்திநாதன் தான் தொகுத்த ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய நூற்பட்டியலை, ஆரம்பத்தில் “வரதரின் பலகுறிப்பு” தொகுதிகளின் வாயிலாகத் தான் பட்டியலிட்டு விரிவாக்கினார் என்று அறியமுடிகின்றது.

ஈழத்து தமிழ் நவீன இலக்கிய வரலாறு 1930களி லிருந்து படிப்படியாக வளர்ச்சியுற்றபோதும் ஒரு கருத்துநிலையோடு ஓர் இலக்கிய இயக்கமாகப் பரிண மித்தது “தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்” தோன்றிய பின்னரே என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்றை உருவாக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தனது நண்பர்களுக்கு முதலில் அழைப்பு விடுத்தவர் வரதர். 13.06.1942 அன்று யாழ் நகரில் 20பேர் கூடி ஆரம்பிக்கப்பட்டதுதான் “தமிழிலக் கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்”. ஈழகேசரி மாணவர் மலரில் அக்காலத்தில் எழுதிக்கொண்டிருந்த வரதர், அ.செ.முருகானந்தன், அ.ந.கந்தசாமி, நாவற்குழியூர் நடராசன், மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தி, பஞ்சாட்சர சர்மா, கனகசெந்திநாதன், முதலியோர் மறுமலர்ச்சி இலக்கியச் சங்கத்தை அமைத்து “மறுமலர்ச்சி” சஞ்சிகையை அதன் மூலமாக ஆரம்பித்து வைத்தார்கள். இதுவே ஈழத்தின் முதலாவது தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கமுமாகும். இந்தச் சங்கத்திலிருந்து “மறுமலர்ச்சி” என்ற சஞ்சிகை 1946இல் வெளியிடப் பட்டது. இதன் ஆசிரியராக சங்க உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் தான் வரதர். பழைய மரபுவழி காவியங்கள், கவிதைகள் தான் இலக்கியம் என்று நம்பிக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு மத்தியிலே புதிய சிறுகதை களும் நவீன கவிதைகளும் கூட இலக்கியம்தான் என்று எடுத்துக்காட்டிய முதலாவது நவீன இலக்கியச் சிற்றிதழாக தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தின் “மறுமலர்ச்சி” சிற்றிதழ் மலர்ந்தது.

அவர்கள் ஆரம்பித்த இந்த சிற்றிலக்கிய இதழ் குழுவில் அ.செ.முருகானந்தன், வரதர் இருவரும் இணையாசிரியர்களாக விளங்கினர். ஏறத்தாழ 3 வருடங்களே வெளிவந்த போதிலும் “மறுமலர்ச்சி” மாத இதழ் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு காலத்தைத் தனக்கெனச் சுட்டி நிற்கின்றது. மரபுப்பாதையில் தடம்

பதித்து நடந்துகொண்டிருந்த ஈழத்து இலக்கியப் போக்கையே திசைதிருப்பிவிட்ட சாதனையைச் செய்தவர்கள் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள். இக்கால கட்டத்தில் ஈழத்துப் புதிய சிறுகதை இலக்கிய முயற்சி களுக்குக் களமாக “மறுமலர்ச்சி” மாசிகை அமைந்திருந்தது. அதன் கருத்துக்களத்தில் புதுமையும் பழமையும் முட்டிமோதி இலக்கிய யுத்தம் புரிந்தன. கலையும் இலக்கியமும் வெறும் கலைப் பண்டங்களல்ல. அவை சமூகப் பயன்பாடுடையனவாகவும் அமையவேண்டும் என்ற கருத்து மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் தான் வேருன்றியது என்று பல திறனாய் வாளர்கள் ஏகமனதாகக் கருத்துத் தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். இதிலிருந்து வரதரின் மறுமலர்ச்சி இதழின் இலக்கிய ஆளுமைபற்றி வாசகர்கள் நன்கு உணர்ந்து கொள்ளமுடியும்.

இந்தியாவில் “மணிக்கொடி” காலம் எனப் படைப்பிலக்கிய திறனாய்வாளர்கள் இலக்கிய கால கட்டமொன்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அக்காலத்தில் இந்திய- குறிப்பாகத் தமிழக இலக்கிய வளர்ச்சிக்குக் களமைத்துத் தந்த சிற்றிதழ் ஒன்றை மைல்கல்லாய்க் கொண்டு அப்படிக் குறிப்பிடுகிறார்கள். அதுபோலவே ஈழத்துத் திறனாய்வாளர் அமரர் பேராசிரியர் கைலாச பதி அவர்கள் 1940களை ஈழத்தில் “மறுமலர்ச்சிக் காலம்” என்று கணிப்பிட்டுக் கூறிவந்துள்ளார். இந்தியாவில் “மணிக்கொடி காலம்” போன்று ஈழத்தில் “மறுமலர்ச்சிக் காலம்” விளங்கியது.

“மறுமலர்ச்சி இயக்கம்தான் பிற்பட்ட காலத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் முளைவிடுவதற்குப் பசளையாக அமைந்தது” என்று குறிப்பிடுவார் பேராசிரியர் கார்த்திகேசுவரத்தம்பி.

“மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் தொகுப்பு 1946-1948” என்ற தலைப்பில், கோப்பாய் சிவம், செல்லத்துரை சுதர்சன் ஆகிய இருவரும் பதிப்பாசிரியர்களாகவிருந்து “மறுமலர்ச்சி” இதழ்களைத் தொகுத்து 945 பக்கங்களில் ஒரு பாரிய தொகுப்பாக்கியிருந்தார்கள். கோப்பாய் சிவம் (ப.சிவானந்த சர்மா) அவர்களின் கன்னாகம், சர்வானந்த மயபீடம் இதனை வெளியிட்டிருந்தது. கோப்பாய் சிவம் அவர்களின் தந்தையார் பஞ்சாட்சர சர்மா தன் வாழ் நாட்காலத்தில் ஏராளமான நூல்களையும், சிற்றிதழ்களையும் சேகரித்துப் பாதுகாத்து வைத்திருந்ததை என் இளமைக்காலத்தில் நேரில் கண்டும், அவற்றின் தகவல்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறேன். “மறுமலர்ச்சி தந்த பஞ்சாட்சரம்” என்ற பெயரில் ப.சிவானந்த சர்மா அவர்கள் ஒக்டோபர் 2013இல் எழுதி சர்வானந்த மயபீட வெளியீடாக வெளியிட்ட நூலில் இலங்கையின் ஆரம்பகாலச் சிறந்த சஞ்சிகையான மறுமலர்ச்சியின் ஆசிரியராக இருந்த அமரர் பிரம்மலீ ச.பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள் அவரது வாழ்க்கை வரலாறு, மறுமலர்ச்சிப் பணிகள், அவரது ஆக்கங்கள், வம்ச வரலாறு யாவற்றையும் இந்நூலில் தொகுத்துத் தந்திருக்கிறார். அவரது மகனான கோப்பாய் சிவம் (ப.சிவானந்த சர்மா). பிரம்மலீ பஞ்சாட்சர சர்மாவின் 50 ஆக்க இலக்கியக் கட்டுரைகள், அவர் பற்றிய பிற அறிஞர்களின் விதம்புரைகள், அவரது ஆக்க முயற்சிகளின் பட்டியல், சமூகப் பங்களிப்புகள், அவருக்குப் பிரமுகர்கள் எழுதிய கடிதங்கள் போன்றவையும் இந்நூலில் உள்ளடக்கி

“ஈழசேரிக்குப்பிறகு வாரப் பத்திரிகையொன்றை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெற்றிகரமாக நடத்த முடியும் என்பதற்கு வழிகாட்டிவர் வரதர்” 60 களின் தொடக்கத்தில் ஆரம்பித்து, இரண்டு ஆண்டுகள் வாராவாரம்சூடான அரசியல் செய்திகள். “சிரித்திரன்” சிவாஜியின் காற்றூன், சுவையான இலக்கிய அம்சங்களோடு வெளிவந்த பத்திரிகை புதினம். “இத்தால் சகலரும் அறிவது” என வாராவாரம் வரதர் எழுதி தலையங்கம் சமூகச் சீர்கேடுகளுக்குச் சவுக்கடி கொடுத்தது”
- நா.சோமகாந்தன் -

யிருந்தார். பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களின் சேகரத்தின் அடித்தளத்தில் எழுதப்பட்டதே கோப்பாய் சிவம் அவர்கள் 1985இல் தொகுத்திருந்த “இலங்கையில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள்” என்ற நூலாகும்.

“மறுமலர்ச்சி” யின் முதல் இதழ் 1946 ஆம் ஆண்டு பங்குனியில் வெளியானது. 23 இதழ்களினதும் பிரதம ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் அ.செ. முருகானந்தன் 1வது இதழிலிருந்து 18ஆவது இதழ் வரை இணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். அவரைத் தொடர்ந்து மறுமலர்ச்சிப் பண்டிதர் ச.பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள் 18ஆவது இதழிலிருந்து 23ஆவது இதழ்வரை துணையாசிரியராகப் பணியாற்றியவர். கா. மதியாபரணம், நாவற்குழியூர் நடராசன், க. இ. சரவணமுத்து, ச.பஞ்சாட்சர சர்மா ஆகியோரும் இணைந்து மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையை வளர்த்தெடுத்தார்கள். ஐப்பசி 1948 வரை 23 இதழ்கள் வெளியாகின. 23 இதழ்கள் மாத்திரம் வெளி வந்திருந்தாலும் மஹாகவி, இலங்கையர்கோன், முதலிய இலக்கிய ஆளுமை மிக்க எழுத்தாளர்கள் பலரைப் பிரசவித்தமை மறுமலர்ச்சி மேற்கொண்ட சாதனை எனலாம்.

மறுமலர்ச்சியில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் செங்கை ஆழியானால் தொகுக்கப்பட்டு “மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்” என்ற தலைப்பில் 1997இல் பிரகரமாகி யுள்ளன. திருக்கோணமலை: கல்வி பண்பாட்டு அலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு, வடக்கு-கிழக்கு மாகாணம், இதனை வெளியிட்டுவைத்துள்ளது. ஈழத்து இலக்கியப் புனைகதைத் துறையின் மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டத்துச் சிறுகதைகளில் சிறப்பானவை என ஆசிரியர் கருதிய 25 சிறுகதைகள் இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றை எழுதிய காலகட்டம் 1946-48 என்பதையும் எழுதியவர்கள் தமது இளம்வயதில் இவற்றை ஆக்கியுள்ளனர் என்பதையும் இச்சிறுகதைத் தொகுதியைப் படிப்பவர்கள் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். அ.செ.முருகானந்தன் (பழையதும் புதியதும், மாடு சிரித்தது), சம்பந்தன் (இரண்டு ஊர்வலங்கள், அவன்), இலங்கையர்கோன் (சக்கரவாகம், மேனகை), வரதர் (இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை, வேள்விப் பல்லி), து.ருத்திரமூர்த்தி (சூக்கணாங் குருவிக்கூடு), ச.வேலுப் பிள்ளை (பரோபகாரம், நிலைகேடு), நாவற்குழியூர் நடராஜன் (சாயை), கு.பெரியதம்பி (எட்டாப்பழம்,

அம்மான் மகள், வீண் வதந்தி, நடனம் (வாழ்வு), வே.சுப்பிரமணியம் (நகக்குறி), தாழையடி சபாரத்தினம் (ஆலமரம், தெருக்கீதம்), இராஜநாயகன் (அவன், உலகக் கண்கள்), எஸ்.ஸ்ரீநிவாசன் (முன்னேற்றம்), இ.பொன்னுத்துரை (வண்டிக்காரர் சப்பன்), சொக்கன் (பொன்பூச்சு), வல்லிக்கண்ணன் (புகழ் அரசி) ஆகியோரின் கதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பிடித்துள்ளன.

இதேபோல் “மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகளை” தனி நூலாக செ.சுதர்சன் 118 பக்கங்களில் 2006இல் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளார் என்பதுவும் குறிப்பிடத் தக்கது. ஒரு காலத்தில் பலரிடமும் கைவசம் இருந்த “மறுமலர்ச்சி” இதழ்கள் கால வெள்ளத்தில் கரைந்து போக, திரு. கோப்பாய் சிவத்திடமே எல்லா இதழ்களும் பாதுகாப்பாக இருந்துள்ளன. பங்குனி 1946 முதல் ஐப்பசி 1948 வரையிலான காலப்பகுதியில் வெளியான 23 மறுமலர்ச்சி இதழ்களில் இடம்பெற்ற கவிதைகளைத் தொகுத்து நூலுருவாக்கியுள்ளார். சாரதாவின் சிறு காவியத்தைத் தவிர்ந்த மறுமலர்ச்சிக் கவிதைப் படைப்புகள் யாவும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. இக்காலகட்டத்தில் மறுமலர்ச்சி சிற்றிலக்கியச் சஞ்சிகையில் 51 கவிதைகளும் ஒரு மொழிபெயர்ப்புக் காவியமும் வெளியாகியிருந்தன. நவாலியூர் க.சோம சுந்தரப் புலவர், சுவாமி விபுலானந்தர், மகாகவி (து.உருத்திரமூர்த்தி), யாழ்ப்பாணன் (வே.சிவக் கொழுந்து), சோ.நடராஜன், நாவுகுழியூர் நடராஜன், சாரதா (க.இ.சரவணமுத்து), தி.ச.வரதராஜன் (வரதர்), கலைவாணன், கதிரேசன், வ.இராசரத்தினம், சோ.தியாகராஜன், காவலூர் கைலாசன், கோட்டாறு எஸ்.ஆதிமூலப் பெருமாள், பரமேஸ், கவிஞன், கோட்டாறு தே.ப.பெருமாள், கு.பெரியதம்பி, தில்லைச் சிவன், வித்துவான் வேந்தனார், நடனம் ஆகிய கவிஞர்களின் கவிதைகள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன.

அச்சுக்கலை வித்தகரான வரதர் அவர்கள் தமது வரதர் வெளியீடு மூலம் பண்டிதமணி சி.கணபதிப் பிள்ளை முதல் பேராசிரியர் கைலாசபதி வரை பல அறிஞர்களின் ஆக்கங்களைத் தாமே சேகரித்து தமது சொந்தச் செலவில் நூலுருவில் ஆக்கி வழங்கியவர். சுமார் 35 அரிய நூல்களை இப்படியாக வெளிக் கொணர்ந்தவர் வரதர். 1960-70களில் இவரது வரதர் வெளியீடு முக்கிய பல நூல்களை வெளியிட்டது. பண்டிதமணியின் இலக்கியவழி, மகாகவியின் தொடக்ககால வெளியீடான வள்ளி என்ற கவிதை நூல், ஆகியன நினைவில் நிற்பவை. வித்துவான் பொன் முத்துக்குமாரன், செங்கைஆழியான், கைலாசபதி, சாந்தன். சொக்கன். சோமகாந்தன் ஆகியோரின் சில நூல்களும் வரதர் வெளியீடுகளாக வெளிவந்தன.

“மலரும் நினைவுகள்” என்ற நூல் வரதரின் சுய வரலாற்றுத் தரிசன நூலாகும். தனது இளமைக் காலத்தில் தான் கண்ட யாழ்ப்பாணத்தை மீள் சித்திரிப்புச் செய்யும் ஓர் பிரதேச வரலாற்றுத் தொன்மங்களைத் தேடும் முயற்சியின் வெளிப்பாடே “மலரும் நினைவுகள்” என்ற இந்நூலாகும். 1920-30ம் ஆண்டுக் காலங்களில் யாழ்ப்பாணம் இருந்த நிலையினை அங்கிருந்த விவசாயக்குடிகளின் வாழ்க்கை நிலையினை இந்நூல் நன்கு படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. 1930-40 ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாண மக்களின்

வாழ்வியல் நிகழ்வுகள் 18 தலைப்புக்களில் இந்நூலில் எழுதப்பட்டுள்ளன. எங்கள் கிராமம், புன்னாலை பொன்னாலையானது, சாதிகள், கடந்துபோன கற்காலம், வீடுகள்-மாடுகள், சைவம், அப்பா, பிரசித்த காரன், விளையாட்டுகள், பேய் பிசாசுகள், நீர் விளையாட்டு, புகழ்பெற்ற வைத்தியர்கள், அப்பாவின் கடை, தீவாத்தியார், பெரியபள்ளிக்கூடம், இந்தியப் பயணம், உணவு, உடையும் நகையும் ஆகிய தலைப்புகளில் இக்கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அக்கால மக்களின் வாழ்வனுபவங்களைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கத் தூண்டுவதாக இக்கட்டுரைகள் அமைகின்றன. ஈழத் தமிழரின் பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பகுத்தாய்வு செய்யும் எமது சமூகவியல் ஆய்வாளர்களுக்கு வரதரின் “மலரும் நினைவுகள்” ஒரு கையேடாக அமையும் என்பது எனது நம்பிக்கையாகும். “மலரும் நினைவுகள்” முதலில் ஜூன் 1996இல் சென்னை குமரன் பதிப்பகத்தினரால் வெளியிடப்பட்டது. அதன் இரண்டாவது பதிப்பு ஏப்ரல் 2003இல் வரதர் வெளியீடாக யாழ்ப்பாணத்தில் ஆனந்தா அச்சகத்தின் வாயிலாக வெளியிடப்பட்டது.

இலங்கையில் சிறுகதைத்துறையை வளர்த்தெடுக்கும் நோக்கில் சில அனுபவம் மிக்க எழுத்தாளர்களால் அவ்வப்போது நூல்கள் வெளியிடப்பட்டு வந்துள்ளதை நாம் அறிவோம். சிறுகதை எழுதுவது எப்படி? (அராலியூர் ந.சுந்தரம்பிள்ளை, 2005), சிறுகதை என்பது? (சு.செல்லத்துரை, கோகிலா மகேந்திரன், ராஜி கெங்காதரன், 2014) போன்ற நூல்கள் வெளிவரும் முன்னரே வரதர் ஒரு நூலை மார்ச் 1992இல் எழுதி வெளியிட்டிருந்தார். “சிறுகதை எழுத விரும்புவோர்க்கு எனது பட்டறிவுக் குறிப்புகள்” என்ற தலைப்பில் 36 பக்கங்களில் அந்த நூல் எழுதப்பட்டிருந்தது. சிறுகதைப் பயிற்சிப் பட்டறைகளில் கலந்துகொள்ள விரும்பியிருந்த இலக்கிய நாட்டம் கொண்டவர்களுடன் தன் சிறுகதைத்துறை அனுபவ வெளிப்பாடுகளை வரதர் இந்நூல் வழியாகப் பகிர்ந்துகொண்டிருந்தார்.

வரதர் அவர்கள் தமிழறிஞரும் ஈழத்தின் மூத்த படைப்பாளியுமான சொக்கன் மாஸ்டருடன் (க.சொக்கலிங்கம் 02.06.1930-10.12.2004) இணைந்து திருக்குறளுக்கு பொழிப்புரையும் எழுதியுள்ளார். மாசி 2001இல் இந்நூல் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை வெளியீடாக வெளியிடப்பட்டிருந்தது. இதில் முதல் 700 குறட்பாக்களுக்கு சொக்கன் அவர்களும், தொடர்ந்து 701 முதல் 1330 குறட்பாக்களுக்கு வரதர் அவர்களும் பொழிப்புரை வழங்கியிருந்தனர்.

இறுதியாக, வரதர் பற்றி வெளிவந்த இரண்டு முக்கிய வெளியீடுகளைப் பற்றியும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

மூத்தறிஞர் வரதர் அவர்களின் 75வது அகவை நிறைவு குறித்து பவளவிழா நிகழ்வொன்று ஜூலை 1999 இல் தாயகத்தில் நடைபெற்றது. அவ்வேளையில் பவளவிழா நினைவுச் சான்றாக “ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு” என்ற இலக்கிய வரலாற்று நூலொன்றை செங்கை ஆழியான் அவர்கள் எழுதி வரதரின் ஆனந்தா அச்சகத்தின் வாயிலாக அச்சிட்டு வரதர் வெளியீடாக வெளியிட்டிருந்தார். சுமார் 400 சிறுகதைப் படைப்பாளிகளையும், 274 சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த சுமார் எண்ணாயிரம்

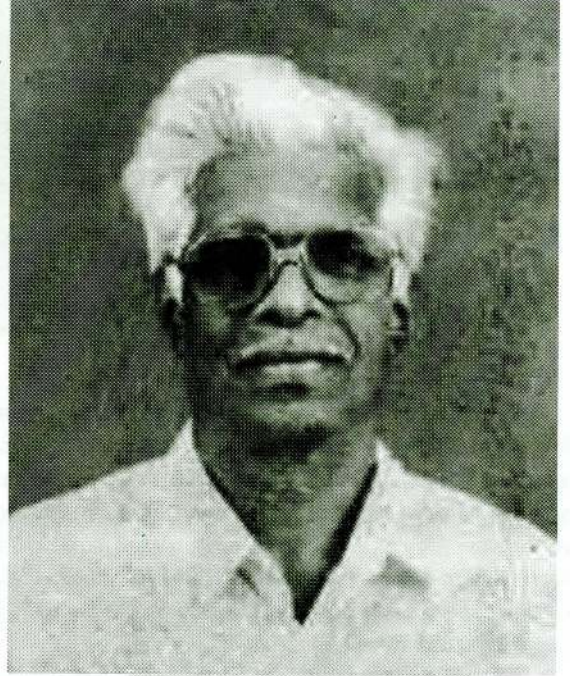
வரையிலுமான சிறுகதைகளையும் ஆய்வுசெய்து வெளியிட்டிருந்த இந்த அரிய ஈழத்து சிறுகதை வரலாற்று நூலை செங்கைஆழியான், தனது இலக்கிய நண்பரான மூதறிஞர் வரதருக்குச் சமர்ப்பணமாக்கி யிருந்தமையும் இங்கு குறிப்பிட த்தக்கது.

இவ்விழாவின் நினைவாக வெளியிடப்பட்ட “பவளவிழா சிறப்பு மலர்” யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் பொருளாளராக பணியாற்றிய புத்தொளி ந.சிவபாதம் அவர்களின் முன்னெடுப்பில் மார்ச் 2002இல் யாழ். இலக்கிய வட்டத்தினரால் வெளியிடப்பட்டது. மூதறிஞர் தி.ச.வரதராஜன் (வரதர்) அவர்களின் பவளவிழாவை முன்னிட்டு (1924-1999) வெளியிடப்பட்ட இந்த ரூப கார்த்த மலரில் இடம்பெற்றுள்ள வரதர் தொடர்பான முக்கிய புகைப்படங்களின் தொகுப்பு இச்சிறப்பு மலரின் முக்கிய அம்சமாகும். அவரது வாழ்வும் பணிகளும் பற்றிய பதிவுகளை கவிஞர் இ.முருகையன், அ.சண்முக தாஸ் ஆகியோர் எழுதியுள்ளனர். மேலும் எஸ்.சிவலிங்க ராஜா, சொக்கன், சிற்பி, மயிலங்கூடலூர் பி. நடராஜன், கோகிலா மகேந்திரன், அராலியூர் ந.சுந்தரம்பிள்ளை, நா.சோமகாந்தன், செங்கை ஆழியான் ஆகியோரும் தமதுமனப்பதிவுகளை இம்மலரில் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

வரதர் பற்றி வெளிவந்த மற்றைய சிறப்பு மலர் “வரதர் 80” என்பதாகும். இந்நூல் கண்டி, ஞானம் பதிப்பக வெளியீடாக வரதரின் மறைவுக்கு சில ஆண்டு களுக்கு முன்னதாக மார்ச் 2004இல் வெளியிடப் பட்டிருந்தது. 01.07.2004 அன்று தன் 80வது அகவையை எய்திய வரதரின் வாழ்வும் பணியும் பற்றிய பதிவாக இத்தொகுப்பு அமைந்திருந்தது.

வைத்தியர். தி. ஞானசேகரன் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு கொழும்பிலிருந்து இன்றும் வெளி வருகின்ற ஞானம் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை ஆரம்பத்தில் கண்டியிலிருந்தே வெளியிடப்பட்டது. ஞானம் சஞ்சிகையின் இலக்கியப் பணிகளின் மற்றொரு தளமாக “ஞானம் இலக்கியப் பண்ணை” என்ற வெளியீட்டகம் அமைந்திருந்தது. திரு. ஞானசேகரம் அவர்கள், இலக்கியப் பெரியார்களை இனம்கண்டு வாழும்போதே கௌரவிக்கும் அரிய பணியையும் தனது அமைப்பின்மூலம் தாயகத்தில் காலத்திற்குக் காலம் மேற்கொண்டு வந்திருந்தார். அந்த வழியில், வரதர் அவர்களை கௌரவிக்கும் நோக்கில் “வரதர் எண்பது” என்ற வரதர் பற்றிய தொகுப்பு நூல் ஒன்றைத் தமது ஞானம் பதிப்பகத்தின் 10வது வெளியீடாக மார்ச் 2004,ல் அழகிய முறையில் வெளியிட்டு வரதரின் இலக்கியப் பணிகளைப் பதிவுக்குள்ளாக்கியிருந்தார். 96 பக்கங்கள் கொண்ட “வரதர் 80” என்ற அந்த நூல் வரதரின் எழுத்துப் பணிகளுக்கு தான் வாழும் காலம் வரை துணை நின்றுருந்த அவரது இலக்கிய நண்பர் என்.சோமகாந்தன் அவர்களின் பொறுப்பில் வெளி வந்திருந்தது. வரதர் பற்றிப் பல்வேறு படைப்பிலக்கிய கர்த்தாக்களின் மனப்பதிவுகள் அவரவரிடமிருந்து பெற்றுத் தொகுக்கப்பட்டு இந்நூலை என்.சோமகாந்தன் அவர்கள் ஆக்கியிருந்தார்.

பின்னாளில் “காவோலையின் பசுமை” என்ற நாவலையும் வரதர் எழுதி தினகரன் ஞாயிறு இதழில் தொடராக வெளியிட்டிருந்தார் என்று அறிய முடி

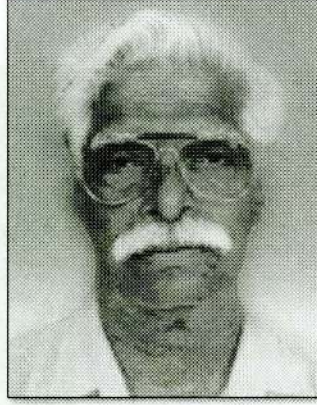
கின்றது. இந்நூலால் இதுவரை நூலுருவில் வெளிவர வில்லை என்று அறிகின்றேன். எதிர்காலத்தில் இலக்கிய ஆர்வம் மிக்க எம்மவர்கள் இதனை நூலுரு வாக்கும் பணியில் ஈடுபடவேண்டும்.

மூதறிஞர் வரதரின் நீண்டகால இலக்கியப் பணியைப் பாராட்டி இலங்கை அரசு இலக்கியத் துறைக்கு வழங்கும் அதிஉயர் விருதான சாகித்திய இரத்தினா விருதினை இவருக்கு வழங்கிக் கௌரவித் திருந்தது. கொழும்பு பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் 30.09.2003இல் நடைபெற்ற தேசிய இலக்கிய விழாவில் வைத்து அன்றைய இலங்கைப் பிரதமராகவிருந்த ரணில் விக்கிரமசிங்க அவர்களால் இவ்விருது வரதருக்கு வழங்கப்பட்டது.

தன் எண்பத்து மூன்றாவது வயதில் தாயகத்தில் தீவிரமாகப் பரவிவந்த சிக்கன் குனியா (Chikungunya) வைரஸ் தொற்றால் பாதிக்கப்பட்டு 2006 டிசம்பர் 21ம் திகதி காலை 7 மணிக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் மறைந்துவிட்டார்.

வரதரின் மறைவு அவரது வாழ் வின் முடிவல்ல என்பதை நூற்றாண்டு நினைவாக இன்று வெளி வரும் ஜீவநதி வெளியீட்டகத்தின் வரதர் என்ற ஆளுமையின் ஆவணச் சிறப்பிதழ் உரத்துச் சொல்லியிருக்கின்றது.

வரதர் நனைவுகள்

என்பது அரங்கேறத் தொடங்கியது. எனினும் அன்றைய எழுத்தாளர் களுக்கு ஒரு தனித்துவமான - கண்ணியமான - மரபுதழுவின தோற்றம் இருந்ததாக நான் எண்ணுகிறேன். அத்தகைய தோற்றத்தில் மிகவும் கம்பீரமான தோற்றத்தில் வரதர் இருந்தார். அவரது தலைமுடி அவருக்கு கிரீடம் வைத்ததுபோல எனக்குத் தோன்றியது. மென்மையான பேச்சு. கனிவான பார்வை. பின்னர் சில தடவை ஏதாவது ஒரு சாக்கில் அவரைத் தேடிப்போய் உரையாடி மகிழ்ந்ததும், ஒரு பெரிய காரியம் சாதித்துவிட்ட நிறைவை அனுபவித்ததும் இன்று நினைக்கையிலும் சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்துகிறது.

கே. கே. எஸ். வீதியில் ஆனந்தா புத்தகசாலை இருந்தது. அதன் மனேஜர் அவர்தான். ஓடுங்கி நீண்டிருக்கும் அந்தக் கடைக்குள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் புத்தக அலுவாரிகளைத் தாண்டி ஓடுங்கிய பாதையூடாக உள்ளே போனால் அவரது அலுவலக மேசை இருக்கும். சிலவேளைகளில் அவர் அங்கே இருக்கமாட்டார். உள்ளே விரிந்து செல்லும் கூடத்தில் ஆனந்தா அச்சகம் இருந்தது. அதற்குள் நுழைந்து அச்ச இயந்திரங்களைக் கடந்துசென்றால் உயர்ந்த மேடை போன்ற இடத்தில் அவரது அடுத்த சிம் மாசனத்தில் வீற்றிருந்து புன்னகை செய்வார். உரையாடலில் அதிகம் பேசுவது நானாகத் தான் இருக்கும். அவர் அதிகம் பேச மாட்டார். தீட்சணியமான பார்வையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்.

1946 இல் மறுமலர்ச்சியை வெளியிட்ட வரதர் அதனைத் தொடர்ந்து நடத்தமுடியாமல் சில ஆண்டுகளில் நிறுத்திவிட்டார். ஆனால் அவரது உள்ளத்தில் கனன்றுகொண்டிருந்த பத்திரிகைத் தாயம் மறுபடியும் 1953இல் வெளியாகியுள்ளது. அப்போது அவர் ஆனந்தன் என்ற இதழை வெளியிட்டார். அதிலும் சில இதழ்களை அப்பா சேகரித்துவைத்திருந்து நமக்குத் தந்திருக்கிறார். மறுபடியும் 1955இல் தேன் மொழி என்ற கவிதைச் சஞ்சிகையை வெளியிட்டிருக்கிறார். கவிஞர் மஹாகவியையும் இணை ஆசிரியராகக் கொண்டு தனியே கவிதைக்காக வெளியிடப் பட்ட தேன்மொழி என்ற சஞ்சிகை துணிச்சலான ஒரு முயற்சி. ஆறு இதழ்கள் வெளிவந்திருந்தன. அக்காலத்தில் ஆரம்பக் கவிஞர்களாக இருந்த

மறுமலர்ச்சிப் பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மாவின் பிள்ளைகளாகப் பிறந்த நாங்கள் - அண்ணா ஆனந்தன், அக்கா (சௌமினி), நான் ஆகியோர் - இன் ஏஜ் வயதை எட்டும்போதே வரதர் எமக்கு இலட்சிய மனிதர் ஆக இருந்தார். ஆதர்சபுருஷர் என்பார்களே, அந்தமாதிரி! அது அறுபதுகளின் கடைசிப்பகுதி. அப்பாவின் நூலகம் நமது வாசிப்புக்குத் தீனி போடத் தொடங்கிய காலம். ஈழகேசரி, கலைச்செல்வி முதலிய ஈழத்து சஞ்சிகைகளும் மஞ்சரி, கலைமகள், கண்ணன் போன்ற இந்தியச் சஞ்சிகைகளும் எமது வாசிப்புக்குக் கிட்டிய பத்திரிகைகளாகும்.

அக்காலத்திற்கு சுமார் இருபது வருடத்திற்கு முன் வெளிவந்த மறுமலர்ச்சி பத்திரிகைகளின் சில இதழ்கள் அவ்வேளையில் எமது வாசிப்புக்குக் கிட்டின. அப்போது மறுமலர்ச்சி இதழ்பற்றியும் வரதர் பற்றியும் அப்பா எங்களுக்குக் கூறியுள்ளார். மறுமலர்ச்சிச்சங்கம், அதன் செயற்பாடுகள் அதில் அங்கம் வகித்தோர் அவர்கள் அனைவரையும் ஒன்றிணைத்து செயற்படும் வரதர் எனும் தி. ச. வரதராசன் அவர்களின் ஆளுமை பற்றியெல்லாம் கதைகதையாகக் கூறுவார். மறுமலர்ச்சியோடு தொடர்புடைய எழுத்தாளர்கள் அ.செ.முருகானந்தன், அ.ந.கந்தசாமி, கவிஞர்கள் நாவற்குழியூர் நடராசன், க.இ.சரவணமுத்து (சாரதா), மஹாகவி, மற்றும் கனக. செந்தி நாதன் இவர்களைப் பற்றி அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். ச.ப. சர்மா என்ற பெயரில் அப்பாவும் சில காலம் மறுமலர்ச்சி இணை ஆசிரியராக வரதரோடு பணியாற்றியுள்ளார். நிறைய ஆக்கங்களை எழுதியுள்ளார்.

முதலில் மறுமலர்ச்சி கையெழுத்துப் பத்திரிகையாக உருவாக்கப்பட்டு நண்பர் குழாத்திடையே வலம் வந்த செய்தியைக் கூறியதோடு மிகப் பத்திரமாக ஓர் அட்டையினுள் பாதுகாத்து வைத்திருந்த அந்தக் கையெழுத்துப் பத்திரிகையையும் எடுத்துக் காட்டினார். அதிலுள்ள வண்ண ஓவியங்களையும் வரதரே வரைந்தார் என்று பெருமையாக அவர் கூற, நாம் வாய்பிளந்து பார்த்திருந்த காட்சி இப்போதும் நினைவில் உள்ளது. அப்பா மீது வரதர் கொண்டிருந்த அன்பையும் மரியாதையையும் பதிலுக்கு அந்த இளைஞர்மீது அப்பாவிற்கு இருந்த பற்றும் பிரமிப்பும் எமக்கு அன்றே புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. அந்த நேரத்தில் நானும் இலக்கியவாதியாக, பத்திரிகையாளனாக வரவேண்டும் - அதுவும் வரதர் போல ஆக வேண்டும் என்று கனவு காண ஆரம்பித்தேன். மெல்லக் கவிதைகள் கதைகள் எழுதத் தொடங்கியதோடு "அம்புஜம்" என்ற பெயரில் கையெழுத்துச் சஞ்சிகையும் எனது பதின்மூன்று வயதில் வெளியிடத் தொடங்கினேன். அம்புஜம் பற்றித் தனியாக எழுதவேண்டும். எனது இலக்கிய வாழ்வின் ஆரம்பமாக அம்புஜம் இருந்தது. அம்புஜத்தின் தொடக்கப் புள்ளியாக வரதர் இருந்தார்.

இரண்டொரு சந்தர்ப்பங்களில் அப்பாவுடன் யாழ்ப்பாணம் ஆனந்தா புத்தகசாலைக்குப் போகும்போது வரதர் என்ற அந்த மாமனிதரைக் காண முடிந்தது. அவரது தோற்றமும் மிக இலகுவாக எனது உள்ளத்தில் உயர்வான ஒரு பிம்பத்தை உருவாக்கி விட்டது. அக்காலத்தில் பெரும்பாலும் பண்டிதர்கள், தமிழாசிரியர்கள் இலக்கியவாதிகளாக இருந்தார்கள். இவருடைய காலத்தில்தான் மெல்ல மெல்ல நவீனத்துவம்

எங்களுக்கு ஏனைய சஞ்சிகை களைவிடத் தேன்மொழி தேனாய் இனித்ததில் வியப்பில்லை. ஓர் இதழில் அறிவிக் கப் படும் தலைப்பில் அநேகர் அனுப்பும் வெண்பாக்கள் அடுத்த இதழில் வந்திருக்கும். அவை நமக்கு வியப்பையும் மகிழ்வையும் தந்தது இன்றும் நினைவிலுண்டு. 2020இல் தேன்மொழி ஆறு இதழ்களின் தொகுப்பு ஜீவநதி - நூலகம் கூட்டு முயற்சியில் வரதர் குடும்பத்தவரின் இணைவோடு வெளி வந்தபோது மறுபடி ஐம்பது வருடத்திற்கு முந்திய நினைவுகளை மீட்டிப் பார்க்க முடிந்தது. (55இல் தேன் மொழி வெளி வந்தாலும் நாம் அவற்றைப் படித்தது 65 இல் தானே!)

மீண்டும் வரதர் தமது வெளியீட்டு முயற்சியை 1961இல் தொடங்கியிருக்கிறார். புதினம் என்ற பெயரில் மிகத் துணிச்சலோடு வார இதழ் ஒன்றை அப்போது தொடங்கினார். பல்கலை இதழாக சற்றுப் பெரிய அளவில் வெளியான அந்த இதழ்களின் சேகரிப்பையும் நான் எழுத் தெண்ணிப் படித்திருக்கிறேன். இதுவரை வெளியான இவ்வளவும் அப்பாவின் சேகரமாக சின்னஞ்சிறு வயதில் எங்கள் பார்வைக்கு கிடைத்தவை. இதன்பின் அவரை நேரில் கண்டு மகிழ்ந்தபின் வெளியிடத் தொடங்கியவை வேறு பல முயற்சிகள். 1971இல் வெள்ளி சஞ்சிகையும் 1992இல் “அறிவுக் களஞ்சிய”மும் வெளிவந்தபோது உடனுக்குடன் ஆவலாக வாங்கிப் படித்தோம். அந்த நேரத்தில் தமிழ் வாணனின் கல்கண்டு சஞ்சிகையை விரும்பி வாசித்த எமக்கு அதே பாணியில் வெளிவந்த “வெள்ளி”யும் பாடசாலைக் கல்விக்கு வேண்டிய துணைப்பாட நூல்போல் வெளிவந்த “அறிவுக் களஞ்சிய”மும் விருப்பத்துக் குரியனவாக அமைந்ததில் வியப்பென்ன?

சஞ்சிகை வெளியீடு மட்டுமல்லாமல் வரதர் வெளியீடு என்ற பெயரில் அவர் பல பாட நூல்கள், இலக்கிய நூல்கள், அறிவியல் நூல்களைக் காலம் காலமாக வெளியிட்டு வந்தபோது நாம் அடைந்த பிரமிப்பை எனது வசனத்தில் கூறுவதைவிட அவரது குடும்பத்தவர் வார்த்தையில் கேட்பது பொருத்தம். தேன்மொழித்

தொகுப்பு வெளியீட்டில் பதிப்புரையில் காணப்படும் இந்த வாக்கியம் அந்தப் பதினம் வயதில் எனது உள்ளத்தில் எழுந்த வியப்பையும் விருப்பையும் காட்ட உதவும்.

“அப்பாவின் சஞ்சிகைகள் பலவாறான நெருக்கடிகளை காலந் தோறும் சந்தித்து வந்துள்ளன. பேப்பர் கட்டுப்பாடு. அச்சிடும் கால அவகாசம், சந்தை வழி அடைப்பு, நாட்டு நிலைமை மேலும் பாரிய பொருளாதார நெருக்கடி போன்றவை எமது நினைவுகளில் நிற்பவை. ஆனாலும் அப்பாவின் முயற்சிகளுமோ, பீனிக்ஸ் பறவை போன்று இறக்கை முளைத்து, பறந்து கொண்டே இருந்தன. நிறுத்தப்படும் சஞ்சிகைகள், காலம் கணிந்ததும் மீண்டும் அதே போல் வெளிவரத் தொடங்கிவிடும். இல்லையெனில் சமுதாய தேவைக் கேற்ப வேறு ஒரு கோணத்தில் மற்றொரு படைப்பு வெளிவரத் தொடங்கும்” வரதரின் பிள்ளைகளுடைய இந்த வார்த்தைகள் நான் கண்ட வரதரின் பிரம்மாண்டத்தை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளன.

தொண்ணூறுகளில் அப்பியாசக் கொப்பியில் வெளியான சிறுவருக்கான வரதர் கதைமலர்களும், இரண்டாயிரங்களில் அழுதப்பதிப்பாக வெளியான அறிவுக்களஞ்சிய நூல்வரிசைகளும் எந்தவித ஆர்வக் குறைவுமின்றி வாசித்து அவரை என்னோடு ஒட்ட வைத்திருக்கின்றன.

ஆகப்பெரிய அவரது முயற்சியாக “வரதரின் பலகுறிப்பு” வெளியீட்டினை நான் பார்க்கிறேன். யாரும் நம் நாட்டில் அதுபோலச் செய்ய வில்லை. நான் அது போல ஒன்றை வெளியிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுபதுகளில் ஆரம்பித்து அரைநூற்றாண்டு கடந்தும், இன்னமும் சாதிக்க முடியவில்லை. அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக நான் அந்தத் தனிமனிதரின் சாதனைகளைப் பார்த்து வியப்பதும் இன்னும் முடிய வில்லையே!

இறுதியாக ஒன்று சொல்லவேண்டும். இத்தனை சஞ்சிகைகளை அடுத்தடுத்து வரதர் வெளியிட்டிருந்தாலும் மறுமலர்ச்சி அவரது உயிர்மூச்சு. ஏனெனில் அது அவரது முதற்பிரசவம். அதுமாத்திர மல்லாமல் இலங்கை இலக்கிய வரலாற்றிலும் சரி வரதர் வரலாற்றிலும் சரி என்றும் பேசப்படும் ஒரு விடயம் மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையாகும். ஈழத்தின் முதலாவது தமிழ் இலக்கிய சஞ்சிகை என்ற பெயர் அதற்குண்டு. மணிக்கொடியையும் கலாமோகினியையும் சரஸ்வதியையும் வாசித்து, அவற்றில் தமது படைப்புக்களைக் காண முயன்று, அறிஞர் பொன்னையா அவர்களின் ஈழகேசரிப் பண்ணையில் முனை கொண்டு வளர்ந்த நமது இளம் இலக்கியவாதிகளை மலரச் செய்தது மறுமலர்ச்சி அல்லவா? அதனைச் செய்தவர் வரதர் அல்லவா?

மறுமலர்ச்சியின் சில இதழ்களை அப்பாவிடம் நாம் படித்ததாக ஆரம்பத்தில் எழுதியிருந்தேன். ஏனைய இதழ்களை யாரிடமோ படிக்கக்கொடுத்து விட்டு அவை திரும்பக் கிடைக்கவில்லை என அப்பா அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தது எனது நினைவில் இருக்கிறது. அந்த நேரத்தில் - அறுபதுகளின் இறுதியிலேயே அப்பாவைத் தவிர வேறு எவரிடமும் மறுமலர்ச்சி இதழ்கள் இருக்கவில்லை. வரதரிடமே மறுமலர்ச்சி இதழ்கள் முழுமையாக இல்லை என்பதை அப்பா சொல்லியிருக்கிறார். இறுதியில் ஒருவழியாக அப்பா இழந்த அந்தப் பொக்கிஷத்தைப் பெற்றபோது அவரும் நிம்மதி அடைந்தார். நாங்களும் மிக மகிழ்ந்தோம். மறுமலர்ச்சியின் 23 இதழ்கள் ஒரு கட்டாகக் கட்டியபடி கிடைத்தது. வரதரை முழுமையாக நாம் படித்து மகிழ்ந்தோம். அது மட்டுமல்லாமல் மறுமலர்ச்சி பற்றி ஆராய்வதற்காக சொக்கன், செங்கை ஆழியான் முதலிய சில எழுத்தாளர்களிடமும் அதன்பின் அது சென்று வந்ததையும் நான் அறிவேன்.

இந்திய சமாதானப்படை இராணுவத்தின் ஷெல் வீச்சில் அப்பாவின் நூலகம் முழுமையாகச் சிதைந்த போது தப்பிக் கிடந்து, நான் பெற்ற மிகச்சில முதுசொம்களில் இந்த மறுமலர்ச்சிக் கட்டும் ஒன்று. அதன்பின் நாங்கள் மாறி மாறி இடம்பெயர்ந்தபோது கைகளில் மறக்காமல் எடுத்துச்சென்ற சான்றிதழ்கள், வங்கி ஆவணங்கள் முதலியவற்றோடு மறுமலர்ச்சிக் கட்டும் இருந்தது. அதனால், எல்லா இழப்புக்களையும் தாண்டி அது பாதகாப்பாக என்னிடம் இருந்தது. பின்னர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் செ. சுதர்சன் அவர்களும் நானுமாக நூலகம் நிறுவனத்தின் உதவியோடு மறுபதிப்புத் தொகுப்பாக வெளியிட்டு, இன்று வரதர் அனைத்து இலக்கியவாதிகளின் கைகளிலும் தவழ்கிறார்.

என்னை இலக்கிய உலகில் புகுத்திய மறு மலர்ச்சி இரட்டையர் களாகிய எனது தந்தைக்கும் எனது இலக்கிய ஆதர்ச புருஷாகிய வரதருக்கும் நான் செய்த ஒரு சிறிய நன்றிக்கடனாக இதனைக் கருதலாம்.

ஈழத்தின் முன்னோடி இலக்கியச் சிற்றிதழ்களில் தலையாய மறுமலர்ச்சியின் ஆசிரியராக, ஈழத்தின் முதல் புதுக்கவிதையை எழுதியவராக, சிறுகதை எழுத்தாளராக, ஈழத்தின் முதல் கவிதை இதழான தேன்மொழியின் ஆசிரியராக, அவ்வப்போது பல்வேறு சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டவராக, வரதர் வெளியீட்டின் பதிப்பாளராக எனப் பல்வேறு விதங்களில் நன்கறியப்பட்டவர் தி.ச.வரதராசன் என்கிற வரதர்.

பதிப்புப் பணிகளில் மிக நீண்ட காலம் அவர் தொடர்ச்சியாகச் செயற்பட்டமை சாத்தியமானதற்கான காரணம் அவர் தொழில் அடிப்படையில் ஓர் அச்சக முகாமையாளராக மிக இளம் வயதிலேயே பணிபுரியத் தொடங்கியமை ஆகும்.

ஓர் எழுத்தாளரானதால் இதழாசிரியராகி அவ்விதழ் மூலம் அச்சகப் பரிச்சயம் ஏற்பட்டு ஓர் அச்சக ஊழியராகிப் பின்னர் அச்சக உரிமையாளருமாகி அதன் மூலம் பதிப்பாளருமாகி என அச்சிலும் பதிப்பிலும் என அறுபதாண்டுகள் - அதாவது அவரது வாணாளில் முக்கால் பங்கினை - வாழ்ந்தவர் வரதர்.

1924 இல் பிறந்த வரதரின் எழுத்துலக வாழ்வு அவரது 15 ஆவது வயதில் 1939 இல் ஈழகேசரியில் எழுதியபோது தொடங்கியது. 1940, 41 ஆம் ஆண்டுகளில் வரதரின் 7 சிறுகதைகள் ஈழகேசரியில் வெளியாகின. அவ்வகையில் மாணவப் பருவத்திலேயே எழுத்தாளரானார் வரதர். அதே காலப்பகுதியில் அவர் எழுதிய நாவலர் தொடர்பான சிறுநூல் 1941 இல் அச்சானது. நாவலர் தொடர்பான சிறுநூலை அச்சிட யாழ்ப்பாணம் சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலைக்கு முதன் முதலில் படியேறினார் வரதர்.

ஈழகேசரி மூலம் எழுத்தாளர்களான பல இளைஞர்கள் தம்மிடையே மடல்கள் எழுதித் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இந்தத் தொடர்பு மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் என்ற எழுத்தாளர் சங்கம் ஆனது. இந்த எழுத்தாளர் சங்கம் ஆரம்பத்தில் மறுமலர்ச்சி எனும் கையெழுத்து இதழை வெளியிட்டது. இதன் தொடர்ச்சியாக வரதர் உட்பட ஐந்து பேர் இணைந்து ஆளுக்கு ஐம்பது ஷரூபா முதலிட்டு மறுமலர்ச்சி அச்சிதழை 1946இல் ஆரம்பித்தனர்.

அச்சத் தொழிலுடனான வரதரின் விரிவான பரிச்சயம் அந்த மறுமலர்ச்சி அச்சிதழுடன் தொடங்கியது. யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரி வீதியில் அமைந்திருந்த சிறீ பார்வதி அச்சகத்தில்

அச்சகம் நடத்திய எழுத்தாளரின் பதிப்புப் பணிகள்

தில்லைநாதன் கோபிநாத்

மறுமலர்ச்சி இதழ்கள் அச்சிடப்பட்டன. அச்சிடக் கொடுத்து விட்டுப் போய்விடாமல் அச்சகத்திலேயே நின்று வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினார் வரதர்.

எழுத்துக்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து அச்சக் கோர்த்தும் படங்களை புளொக்குகள் அமைத்தும் அச்சிட்ட காலம் அது. ஒருவர் அச்சக் கோர்க்க இன்னொருவர் அச்சிட வேறொருவர் பக்கங்களைக் கட்டி ஒன்றாக்க என மூவர் பார்வதி அச்சகத்தில் பணியாற்றினார். அச்சக உரிமையாளர் சிவஞானபோதமும் தேவைக்கேற்ப வேலைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டார்.

மாதம் ஓர் இதழ் வீதம் மறுமலர்ச்சி வெளியாக வெளியாக மாதாந்தம் வரதரின் அச்சத் தொழில் அறிவும் விருத்தியானது. குறுகிய காலத்திலேயே அச்சத் தொழிலின் நுட்பங்களை மட்டுமல்லாது அதன் வரவு செலவுகளையும் வரதர் நுணுக்கமாக அறிந்து கொண்டார்.

பார்வதி அச்சக உரிமையாளர் சிவஞானபோதம் அச்சிடலின் வரவு செலவுகளை ஒழிவுமறைவு இல்லாமல் பகிர்ந்து கொண்டார். கடதாசி, மை போன்ற வற்றின் விலை, அச்சகத் தொழிலாளரின் சம்பளம், அச்சச் செலவுகள், கட்டுச் செலவுகள் வரதருக்கு அத்துபடியாயின, வெவ்வேறு வகையான கடதாசிகளின் அளவுகள், அச்சிடல் நுட்பங்களும் வரதருக்கு அறிமுகமாயின.

அச்சிடுவதற்கான படங்களை சிறப்பாகத் தயாரித்த துரையப்பா என்ற கலைஞரது அறிமுகமும் வரதருக்குக் கிடைத்தது. படமொன்றைத் தகட்டில் காபன் பிரதி செய்து சிறு ஆயுதங்களால் அச்சொட்டாக புளொக் செய்து கொடுத்தார் துரையப்பா.

வெவ்வேறு எழுத்தாளர்களின் கையெழுத்துக்களை அச்ச வாகனமேற்றியதால் ஓர் எழுத்துப் பிரதியைப் பார்த்ததுமே குறித்த எழுத்துரு அளவினைப் பயன்படுத்தினால் எத்தனை பக்கங்கள் வரும் என்பதனை வரதரால் இலகுவாகக் கணிக்க முடிந்தது.

கடதாசிகளின் அளவுகள் நன்கு தெரிந்ததால் எந்த வகைக் கடதாசியில் எந்த அளவுகளில் எத்தனை பக்கங்கள் அச்சிடலாம், எத்தனை பிரதிகள் அச்சிட வேண்டும் என்பதன் அடிப்படையில் எவ்வளவு கடதாசி தேவை, எவ்வளவு செலவாகும் போன்றவற்றையும் வரதரால் கணிப்பிட முடிந்தது.

1948 இல் இரண்டு ஆண்டுகள் நிறைவில் மறுமலர்ச்சி இதழின் வருகை தடைப்பட்டது பார்வதி அச்சகத்துக்கும் போதிய அச்ச வேலைகள் கிடைக்காத நிலை இருந்தது. ஆனால் சிவஞான போதத்துக்கு அச்சகத்தை நிறுத்தி விட மனம் வரவில்லை. முகாமையாளர் ஒருவரை நியமித்துவிட்டுத் தான் பணவருவாய் உள்ள வேறு ஒரு தொழிலுக்குச் செல்ல அவர் விரும்பினார். அச்சத் தொழிலை நன்கறிந்திருந்த புத்திக் கூர்மையுள்ள இளைஞனான வரதருக்கே அந்த வேலையை அவர் வழங்க விரும்பினார்.

ஆனால் வெறுமனே சம்பளம் பெறும் தொழிலாளியாக இணைய வரதர் விரும்பவில்லை. அச்சக வருமானத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கைத் தனது சம்பளமாக வழங்க வேண்டும் என்றும் அந்தப் பங்கு வருமானம் ரூபா ஐம்பதை விடக் குறைந்தால் ஆகக்

குறைந்த சம்பளமாக ஐம்பது ரூபா வழங்க வேண்டும் என்றும் வரதர் பேரம் பேசி வேலைக்கு இணைந்தார்.

எழுத்தாளர்களுடனான பரிச்சயம் காரணமாக பல்வேறு நூல்கள் அச்சிடக் கிடைக்கத் தொடங்கின. அக்காலத்தில் பிரபல பாடநூல் ஆசிரியராக இருந்த யாழ்ப்பாணன் என்ற புனைபெயரிலும் அறியப்பட்ட சிவக்கொழுந்து தனது நூல்களை வரதர் மூலம் பதிப்பிக்கத் தொடங்கினார். வேறு அச்ச வேலைகளும் தாராளமாகக் கிடைத்தன. ஆகக் குறைந்தது ஐம்பது ரூபா சம்பளம் வேண்டும் என இணைந்த வரதருக்கு மூன்றே மாதத்தில் மாத வருமானம் 175 ரூபா அளவில் கிடைக்கத் தொடங்கியது. அந்த அளவுக்கு அச்சகத்தை அவர் விரிவாக்கினார்.

1949 முதல் 1951 வரையான மூன்று ஆண்டுகள் பார்வதி அச்சகத்தில் முகாமையாளராக வரதர் பணியாற்றினார். அக்காலத்தில் “வரதர் புதுவருஷமலர்” எனும் ஆண்டு மலரையும் வெளியிட்டார். பார்வதி அச்சகப் பணியாளர்களது புகைப்படத்தையும் ஆரம்பப் பக்கங்களில் கொண்டதாக அந்த மலர் வெளியானது. சிவப்பு, நீல நிற மையையும் சில பக்கங்களுக்குப் பயன்படுத்தியதோடு புகைப்படங்கள், கோட்டுப் படங்கள் என அக்காலத்தில் பார்வதி அச்சகத்தில் சாத்தியமான நுட்பங்கள் எல்லாம் அந்த மலருக்குப் பயன்பட்டன. நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர், மஹாகவி, யாழ்ப்பாணன் உள்ளிட்ட அக்காலத்தின் முக்கிய பல எழுத்தாளர்களின் கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகளோடு அந்த மலர் வெளியானது.

வரதர் புதுவருசு மலர் அந்த ஆண்டுக்குப் பின்னர் வெளியாகவில்லை. மறுமலர்ச்சி போலவே இந்த மலரும் பொருளாதார இழப்புடன் நிறைவடைந்தது என்பதை ஊகிக்கலாம்.

1949 இல் பார்வதி அச்சக முகாமையாளரான வரதருக்கு அச்சக உரிமையாளராகும் வாய்ப்பு 1952 இல் கிடைத்தது. பார்வதி அச்சகத்தில் பாடநூல்களை அச்சிட்டு வந்த சிவக்கொழுந்து தனியான அச்சகம் ஒன்றினை அமைக்க விரும்பினார். அக்காலத்தில் ஆனந்தா அச்சகத்தின் உரிமையாளராக இருந்த சரவணமுத்து என்பவர் தனது அச்சகத்தினை விற்க விரும்பினார். இவர்கள் இருவருடன் வரதரும் இணைந்து ஆனந்தா அச்சகத்தின் பங்குதாரர்கள் ஆயினர்.

சிவக்கொழுந்தும் சரவணமுத்தும் ஆளுக்கு பத்தாயிரம் ரூபா வீதமும் வரதர் தனது காணியை ஈடுவைத்து 2500 ரூபாயும் முதலிட்டனர். ஐந்தாண்டுகளில் வரதரின் பங்கு அதிகரித்து, யாழ்ப்பாணன் தனக்கெனத் தனியான அச்சகம் அமைத்துப் பிரிந்தார். சரவணமுத்து அவரது பங்கினை விற்று வெளியேற சண்முகதாசன் என்ற இளைஞர் அச்சகப் பங்களார் ஆனார். அவர்களிருவரும் பல்லாண்டு காலம் ஆனந்தா அச்சக உரிமையாளர்களாகத் தொடர்ந்தனர்.

ஆனந்தா அச்சக உரிமையாளர் ஆனதுமே வரதருக்கு மீண்டும் சஞ்சிகை வெளியிடும் எண்ணம் வந்தது. ஆனால் ஏனோ அவர் மறுமலர்ச்சியைத் தொடரவில்லை. அச்சகத்தின் பெயரிலேயே ஆனந்தன் என்ற சஞ்சிகையைத் தொடங்கினார். வரதரின் கயமை மயக்கம், வாத்தியார் அமுதார் போன்ற சிறுகதைகள் ஆனந்தன் இதழில் வெளியானவையே. ஓரிரு

ஆண்டுகள் மட்டுமே ஆனந்தன் வெளியானது.

1955 இல் வரதர் தேன்மொழி இதழை ஆரம்பித்தார். ஈழத்தின் முதலாவது தமிழ்க் கவிதை இதழ் என்ற குறிப்புடன் இந்த இதழ் வெளியானது. ஒவ்வொன்றும் 16பக்கங்களைக் கொண்டதாக 6 தேன்மொழி இதழ்கள் வெளியாகின.

1961இல் வரதர் மீண்டும் இதழ் முயற்சியைத் தொடங்கினார். புதினம் என்ற பெயரில் “கவையான செய்திக் கிழமை இதழ்” எனக் குறிப்பிட்டு வார இதழ் வெளியாகத் தொடங்கியது. இலக்கியம் மட்டு மில்லாமல் அரசியல், சினிமா, அறிவியல், நகைச்சுவை எனப் பல்கலை இதழாக ஓராண்டைத் தாண்டிப் புதினம் வெளியானது.

1964இல் “வரதரின் பல குறிப்பு” எனும் ஆண்டு வழிகாட்டி மலரை வரதர் தொடங்கினார். மொத்தம் 4 மலர்கள் வெளியாகின. வழிகாட்டி நூல்களுக்கிரிய வகையில் நாளாந்த வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பெரு மளவு தகவல்களைக் கொண்டதாக வரதரின் பல குறிப்பு அமைந்திருந்தது.

1971இல் வெள்ளி எனும் பல்கலை மாத இதழை வரதர் தொடங்கினார். இது மாதமிருமுறை இதழாகவும் வெளிவந்தது. இரண்டு ஆண்டுகளாவது இந்த இதழ் வெளிவந்ததை உறுதிப்படுத்த முடிகிறது.

தனது தொழில் மூலம் கிடைத்த வருமானத்தை இதழியல், பதிப்புப் பணிகளில் செலவிடுவதனை சுமார் அறுபது ஆண்டுகள் வரதர்தொடர்ந்தார். இதனை அவரது நேர்காணல் ஒன்றில் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

எழுதுவதைப் போல நூல்களை வெளியிடு வதிலும் எனக்கு மிகுந்த அக்கறை உண்டு. எழுதப் பணச் செலவு இல்லை. நூல் வெளியிடுவது பணச் செல வோடு கூடிய ஆசை. எனக்குச் சொந்தமாக அச்சகம் இருந்ததால் இலகுவாயிற்று. ஆனால் கடதாசி வாங்க, தொழிலாளருக்கான ஊதியம் கொடுக்கப் பெரும் பணம் தேவை. என்னிடம் அவ்வப்போது பணம் சேரும்போது ஒரு சஞ்சிகை தொடங்குவேன். அல்லது ஒரு நூலை வெளியிடுவேன். இவ்வெளியீடுகளுக்காகச் செலவிட்ட பணம் முழுவதும் திரும்பக் கைக்கு வராது”

வரதர் பதிப்பித்த, வெளியிட்ட அனைத்திலும் நட்டம் ஏற்பட்டது என்று கூற முடியாது. 1990களில் மாணவர் சஞ்சிகையாகத் தொடங்கப்பட்ட அறிவுக் களஞ்சியம் ஒரு கட்டத்தில் 3000 பிரதிகள் வரை விற்பனையானது.

1992 இல் மாணவருக்கான பொது அறிவுச் சஞ்சிகையாக அறிவுக்களஞ்சியத்தை வரதர் தொடங்கி னார். இதன் ஆசிரியராக வரதரும் ஆசிரியர் குழுவில் செங்கை ஆழியான், புத்தொளி போன்றோரும் இடம் பெற்றிருந்தனர். முதல் இதழ் 1992யுலையில் வெளி யாகியது. பாடசாலை அதிபர்கள், சமூகப் பெரியோர் பலர் இதன் காப்பாளர்களாக இருந்தனர். பாடசாலை கள் ஊடாகப் பெருமளவில் விநியோகிக்கப்பட்டது. காகிதத் தட்டுப்பாடு இருந்ததால் அப்பியாசக் கொப்பித் தாள்களில் அச்சாகியும் சில இதழ்கள் வெளிவந்தன. 1995இடம்பெயர்வு காலத்தில் 34ஆவது இதழுடன் தடைப்பட்டது.

அறிவுக்களஞ்சியம் 1998இல் மீளத் தொடங்கப் பட்ட போதும் மேலும் 3இதழ்கள் மட்டுமே வெளியாகின.

பொருளாதாரத் தடை நிலவிய யாழ்ப்பாணத்தில் தொலைக்காட்சியோ மின்சாரமோ இந்தியச் சஞ்சிகை களோ கிடைக்காத காலத்தில் அறிவுக்களஞ்சியத் துக்குக் கிடைத்த ஆதரவு 1998இல் கிடைக்கவில்லை என ஊகிக்கலாம்.

1990களின் ஆரம்பத்தில் இடப்பெயர்வுக்கு முன்னர் புதினம் இதழும் மீள ஆரம்பிக்கப்பட்டுச் சிலகாலம் வெளியானது. 1999இல் வரதரை நிர்வாக ஆசிரியராகவும் சிற்பி, செங்கை ஆழியான் ஆகியோரை இணை ஆசிரியர்களாகவும் கொண்டு மறுமலர்ச்சி மீண்டும் தொடங்கப்பட்டது. ஆயினும் 2 இதழ்கள் மட்டுமே வெளியாகின.

நூல்களைப் பொறுத்தவரை சுமார் நூறு நூல்கள் வரை வரதர் வெளியீடாக வெளிவந்தன. நாவலர் பற்றிய சிறுநூலை வரதர் வெளியீட்டின் முதல் நூலாகக் கொள்ளலாம். அதனைத் தொடர்ந்து அச்சகங்களில் பணியாற்றத் தொடங்கியபோது சைவ சமயப் பாடத் திரட்டுப் போன்ற நூல்கள் வரதர் வெளி யீடாகவந்தன.

பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையின் ஆக்கங் களைத் திரட்டி முதன்முதலில் இலக்கிய வழி என்ற நூலாக வரதரே வெளியிட்டார். அந்த நூலின் ஐந்து பிரதி களையும் ஐநூறு ரூபா காசோலையையும் பண்டித மணிக்கு வரதர் வழங்கினார். அதன் பின்னர் பேராசிரியர் கைலாசபதி, சொக்கன், கனக செந்திநாதன், செங்கை ஆழியான் உள்ளிட்ட பல எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் வரதர் வெளியீடாக அச்சவாகனமேறின.

அறிவுக்களஞ்சியம் சஞ்சிகை வெளியாகிப் பெரு வரவேற்புப் பெற்ற 1990களில் சிறுவர்களுக்கான கதைப் புத்தகங்களையும் வரதர் வெளியிட்டத் தொடங் கினார். வரதர் கதை மலர் என்ற வரிசைப் பெயருடன் அவன் பெரியவன், இராமன் கதை, போக்கிரி முயலாரின் சகாசங்கள், வேப்ப மரத்தடிப் பேய், சுதந்திரமாய்ப் பாடுவேன் எனும் சிறுவர் கதை நூல்கள் அக்காலத்தில் வெளியாகின.

அச்சகப் பணிகளில் இருந்து விலகிய பிறகும் வரதர் பதிப்புப் பணிகளைத் தொடர முயன்றார். அந்த வகையில் 2006இல் அறிவுக்களஞ்சிய நூல் வரிசையை வரதர் தொடங்கினார். ஒவ்வொன்றும் 32பக்கங்கள் கொண்ட சிறு நூல்களாக அறிவுக்களஞ்சிய நூல் வரிசை வெளியாகத் தொடங்கியது.

யாழ்ப்பாண தேசம், கிரண்பேடி, மனிதர்களின் தேவைகள், பூதத்தம்பி ஆகிய 4நூல்கள் அந்த வரிசை யில் வெளியாகின. ஓகஸ்ட் 2006 இல் வெளியான பூதத் தம்பி நூல் உள் அட்டையில் இந்த நூல்களின் விபரங் களின் கீழே “இன்னும் பல துறைகளிலும் பலவித நூல்கள் அழகிய பதிப்புக்களாக வந்து கொண்டே யிருக்கும்” என்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது. ஆனால் வரதர் வெளியீடுகளாக அவை தொடரவில்லை. 2006 இறுதியில் வரதரது மறைவுடன் அந்த நூல் வரிசையும் நிறைவுபெற்றது.

நாவலரில் தொடங்கி பூதத்தம்பியில் வரதரது பதிப்புப் பணிகள் நிறைவு பெற்றன. 1946 இல் மறுமலர்ச்சியுடன் அச்சகத்துள் நுழைந்த வரதர் 2006இல் பூதத்தம்பி வெளியீடு வரை அச்சம் பதிப்புமாகவே வாழ்ந்து நிறைவு பெற்றார்.

முகிழ்நிலைச்

சிறுகதை எழுத்தாளர்களுக்கு

படைப்பூக்கத் தேட்டமாக

வரதரின் பட்டறிவுக் குறிப்புகள்

முன்னோரதும் மூத்தோரதும் வாழ்வநுபவங்கள் நிகழ்காலத்துக்கும் எதிர்காலத்துக்குமான வழிகாட்டல்கள் மற்றும் திசைமுகப்படுத்தல்களைத் தருவன. அந்த வாழ்வநுபவங்களை செவிவழியாகவும் நூல்கள் மூலமாகவும் நாம் அறிந்துகொள்கின்றோம். முதன்மைமிக்க மாண்புக்குரியவர்களின் அநுபவங்கள் “தன்வரலாறுகளாக” (biography) எமக்கு கிடைத்துள்ளன. அவை அவர்களது வாழ்வின் ஏற்ற இறக்கங்கள், நெளிவு சுழிவுகள், தார தம்மியங்கள், எழுச்சி வீழ்ச்சிகள் என்று பல்வேறு விடயங்களையும் பேசுவனவாக அமைந்துவிடுகின்றன. அத்தகைய தன்வரலாற்று நூல்கள் அவர்களது ஆர்வத்துக்குரிய துறைகளில் அவர்கள் எய்திய முன்னேற்றங்கள் குறித்த “படிப்பினைகளை” தருகின்றன. அவர்களது முழுமொத்த வாழ்வின் “பட்டறிவை” பகிர்வதன் வழியே பின்னே வந்த பலருக்கும் “ஆதர்ச புகுசர்களாக” மாறிவிடுகின்றனர். விஞ்ஞானிகள், புரட்சியாளர்கள், கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், அரசியல் தலைவர்கள், எழுத்தாளர்கள் எனப் பலரது பட்டறிவின் தொகுப்புக்களாக வெளிவந்த நூல்களை நாம் படித்துள்ளோம். அத்தகைய பிரமாண்டமான நூல்களிலிருந்து வேறுபட்டதொரு “பட்டறிவு” குறிப்பை 1992 மார்ச் மாதத்தில் வரதர் வெளியீடாக எழுத்தாளர் வரதர் வெளியிட்டிருந்தார். “சிறுகதை எழுத விரும்புவோர்க்கு, எனது பட்டறிவுக் குறிப்புகள்” எனும் தலைப்பில் வெளிவந்த அந்த நூல் ஒரு “கடுகு நூல்”.

சிறுநூல் எனினும் அதன் பயன் மிகுதியானது; காத்திரம் மிக்கது. ஈழத்தின் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் வரதருக்கு என்று நிலைத்த இடம் ஒன்று உள்ளது. அழகான சிறுகதைகள் பலவற்றைப் படைத்த அனுபவம் மிக்க எழுத்தாளர். பண்டிதமரபின் அழுத்தமான தடத்தில் நின்றனுகொண்டு, நவீன சமூகத்தின் மாற்றங்களை சிறுகதைகளில் சித்திரமாக்கிய நிலை மாறுகால எழுத்தாளர்களில் தனித்துவம் வாய்ந்தவர். எளிமையும், ஆழ்ந்த அநுபவ வீச்சும், அழகும் அவரது சிறுகதைகளின் பண்புகளாயிருந்தன. கேள்விக்கு உட்படுத்தவெண்ணாத மரபுகளின் அடிப்படைவாத போக்குகளை கேள்விக்குட்படுத்திய சிறுகதைகளை எழுதியவர். அவர் சிறுகதைப் படைப்பாக்க கலையின் நுட்பங்கள் தொடர்பில் தனது அநுபவத்தை-பட்டறிவை

- இளையவர்களிடம் பகிர்ந்துகொள்ள எடுத்த முக்கியமான முயற்சியே இந்தச் சிறுநூல். அது காலத்தினால் செய்தநன்மை!

ஞாலத்தின் மாணப் பெரிய நன்மைகளை இளைய தலைமுறைக்கு கொடுக்கவேண்டும் எனும் எண்ணத்தோடு வெளியிடப்பட்ட நூல் அது. “நிதர்சனம்” நிறுவனம் நடத்திய சிறுகதைப் பட்டறைக்குத் தன்னையும் அழைத்திருந்தார்கள் என்றும், அந்தப் பட்டறையில் ஆண்களும் பெண்களுமாக 60-70 வரையான இளைஞர்கள் பங்குபற்றியிருந்தார்கள் எனவும், அவர்கள் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு இருந்ததாகவும் அந்தச் சிறுநூலின் “படலை” எனும் முன்னுரையில் வரதர் குறிப்பிடுகின்றார். “இதில் சில பயிர்களாவது நல்ல பலனைத் தருமென்று நினைக்கிறேன்” என்று அந்தப் பட்டறையில் பங்குபற்றிய இளைஞர்கள் பற்றிய தனது நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தியிருந்தார். அத்துடன், “மேடையிலே ஏறிப் பேசுவதோ, படிப்பிப்பதோ எனக்குக் கைவராத கலையாக இருந்ததாலே, சிறுகதை எழுதுவது குறித்த எனது பட்டறிவை ஒரு கட்டுரையாக எழுதினேன். பாதி எழுதிக்கொண்டிருக்கும் போதே, “இதை ஒரு சிறு நூலாக வெளியிட்டால் இன்னும் பலருக்கும் உபயோகமாகுமோ” என்ற எண்ணம் எழுந்தது. என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இது தங்கள் பட்டறிவை சொல்லிக்கொடுத்து இளையோரை வழிப்படுத்தும் எங்கள் மூத்த எழுத்தாளர்களின் மனப்பாங்கை தெளிவுறக் காட்டுகின்ற செயற்பாடாகும். அந்தப் பயிற்சிப்பட்டறையில் பங்குபற்றியிருந்த இளைஞர்களில் பலர் இன்று அறியப்பட்ட சிறுகதை எழுத்தாளர்களாகப் பரிணமித்து, நல்ல எழுத்துக்களைத் தந்தவாறு உள்ளனர்.

வரதர் அவர்கள் குறிப்பிடும் அந்தச் சிறுகதைப் பட்டறையில் அன்று பயிற்சிபெற்ற இளைஞர்களில் நானும் ஒருவன் என்பது எனக்குள் ஒருவகை பெருமீதம்! அந்தப் பயிற்சிப் பட்டறையின் வளவாளர்களாக ஈழத்தின் முதன்மைமிக்க எழுத்தாளர்கள் பலரும் (பெரியதொரு பட்டியல் என்பதால் பெயர்களைக் குறிப்பிடவில்லை) தொழிற்பட்டனர். ஏற்றுக்கொண்ட கருத்தியல் நிலையில் வேறுபட்டவர்களாயினும், முரண்பாடுகளுக்கு அப்பால் மூத்த-முன்னோடி-எழுத்தாளர்கள் பலரின் வழிப்படுத்தல் அன்றைய இளைஞர்

களுக்கு முழுமையாக கிடைக்க நிதர்சனம் காரணமாக அமைந்தது. பரதன் இராசநாயகம் அவர்களின் வழிப் படுத்தலில் நடத்தப்பட்ட அந்தப் பயிற்சிப் பட்டறையில் இன்று ஈழத்து இலக்கிய வெளியில் மூத்த எழுத்தாளர்களாக விளங்குகின்ற பலரும் சிறுகதை எழுதுவது தொடர்பான மிக ஆழமானதும், ஈடுபாட்டுடன் கூடியதுமான பயிற்சிகளை வழங்கினர். பயிற்சிபெற்ற இளைஞர்களை குழுக்களாக்கி, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறந்த சிறுகதைகள் அந்தக் குழுக்களில் வாசித்துக் காட்டப் பட்டன. அந்தச் சிறந்த சிறுகதைகளை விமர்சனம் செய்தும், அந்தப் படைப்பாக்கத்தில் உள்ளடங்கிய நுட்பங்கள், உத்திகள், மொழியழகு முதலான விடயங்கள் கருத்தாடப்பட்டன. பயிற்சி பெறுபவர்கள் பயிற்சிக்காக எழுதிய சிறுகதைகள் எல்லோர் முன்னிலையிலும் படிக்கப்பட்டு அவை பற்றிய மதிப்பீடுகள் செய்யப் பட்டன. எம்.எல்.எம்.மன்தூர் எழுதிய “முக்காடுகள் மீட்டும் முகாரி இராகங்கள்” எனும் சிறுகதையை படித்துக்காட்டி மதிப்பீடு செய்து சிறுகதைப் படைப்பாக்க நுட்பங்களைக் கலந்துரையாடிய நினைவு என் மனதில் இன்றும் பசுமையாகவுள்ளது. அப்படி பல படைப்புகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. கருத்தாடப் பட்டன. மூத்த எழுத்தாளர்கள் பலரை ஒரே பயிலரங்கில் நேரடியாக சந்தித்த தருணங்கள் முகிழ்நிலையில் என்னைப்போலவே பலருக்கும் உந்துதல் தந்திருந்தன.

அந்தப் பயிற்சிப் பட்டறைக்கு வரதரும் நேரில் வந்திருந்தார். “ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் பி.ப. 4 மணியிலிருந்து 6 மணிவரை அந்தப் பட்டறை நடந்தது. எப்படி நடக்கிறதென்று பார்ப்பதற்காக நானும் சில வெள்ளிக்கிழமைகள் அங்கே போயிருந்தேன்” என்று இந்தச் சிறுநூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்தப் பயிற்சிப் பட்டறை கொடுத்த உந்துதல் சிறுகதை எழுதல் தொடர்பான பட்டறிவை எழுதித்தரத் தூண்டியது. நூல்களை அச்சிடுவதற்கு காகிதாதிகள் தட்டுப்பாடாக இருந்த காலத்தில் கையடக்கமானதொரு சிறுநூலை வெளியிட்டு சிறுகதைப் படைப்பாக்கத்தில் ஈடுபட ஆர்வமுள்ள இளையோருக்கு கைநூலாக அதனை வழங்கியிருந்தார். “மேடையில் பேசுவது எப்படி?”, “சொற் பொழிவு ஆற்றுவது எப்படி?”, “ஆங்கிலத்தில் சரளமாகப் பேசுவது எப்படி?”, “போண்டா சுடுவது எப்படி?” என்பது போன்ற மலிவுச்சரக்கான நூல்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட தழுவில் சிறுகதை எழுதுவதற்கு வழி காட்டும் நோக்கில் வந்த அந்தச் சிறுநூல் உணர்வுடடம் வழங்கும் முதன்மையானது முன்னோடியானதும் நயமானதுமான ஒரு நூலாகும்.

1924இல் பிறந்த வரதர் 1940இல் தனது 16ஆவது வயதில் “கல்யாணியின் காதல்” எனும் முதலாவது சிறுகதையை ஈழகேசரியில் எழுதியிருந்தார். மறுமலர்ச்சி, வெள்ளி, ஆனந்தன், தேன்மொழி, புதினம் ஆகிய சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டு இலக்கிய உலகுக்குப் பலரையும் அறிமுகப்படுத்தியிருந்தவர். சிறுகதை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு பெரும் பங்காற்றியவர். 1960இல் “கயமை மயக்கம்” எனும் சிறுகதை தொகுப்பு நூலை தந்தவர். 1996இல் அவரது “வரதர் கதைகள்” வெளிவந்தது. அவர் எழுதிய கதைகளில் கற்பு, விபச்சாரி, மாதுளம்பழம், ஜோடி போன்ற சிறுகதைகள் தனித்துவமானவை. அவரது கதைகளில் அகவுணர்வுக்

கும், புரட்சிக்கும் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கும். இந்தத் திரட்டிய அனுபவத்தின் செறிந்த பட்டறிவுக் குறிப்பாகவே “சிறுகதை எழுத விரும்புவோர்க்கு, எனது பட்டறிவுக் குறிப்புகள்” எனும் நூல் அமைந்தது. உண்மையில் ஒருவருக்கு துறைசார்ந்த ஆழ்ந்த புரிதல் ஏற்படும்போது உண்டாகும் எளிமையும் தெளிவும் அந்த நூலில் துலக்கமாகத் தெரிகின்றது. எந்தவித ஆர்ப்பாட்டங்களோ அதிகப்பிரசங்கமோ இல்லாமல் இளையோருக்கு சிறுகதை இலக்கிய படைப்பாக்கத்துக்கான வழிகாட்டல்களைத் தருவதாக அந்த நூல் அமைந்துள்ளது.

“இலக்கியமோ, வேறு எந்தவிதக் கலையோ-அது மக்களுக்குப் பயன் செய்யவில்லை என்றால், அப்படியொன்று வேண்டியதில்லையென்று கருதுகிறேன்” எனும் குறிக்கோளை முன்னட்டையில் தாங்கியபடி வெளிவந்த அந்த நூலின் பின்னட்டையில், சிறுகதை இலக்கியங்களில் புதிய புதிய சிந்தனையின் அவசியத்தை வலியுறுத்தும் செட்டான வாக்கியங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. கலைப் படைப்பாக்கம் ஒன்று புதுமையாக அமைய வேண்டும் என்பதில் வரதர் கொண்ட சிரத்தை அவற்றின் மூலம் வெளிப்பட்டிருந்தது. அதனை அவர் தனது பல படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தியிருந்ததையும் காணலாம். புதுமை, எளிமை, அழகு, சமூகப்பயன் எனும் அம்சங்களின் வெளிப்பாடாக சிறுகதை அமைதல் வேண்டும் என்பதை புரியவைக்கும் வகையில் தனது பட்டறிவை இளையோர் மனங்களில் பதியவைக்கின்றார்

நாவல், சிறுகதை இலக்கியங்களின் வேறு பாட்டை மிக எளிமையாக விளக்குவதுடன் ஆரம்பிக்கும் இந்த நூல் சிறுகதை எழுதுவதிலான ஆவலைத் தூண்டும் தேர்ந்த வாசிப்பு, நல்ல படைப்புகளையும் படைப்பாளிகளையும் கண்டறிதல், நல்ல சஞ்சிகைகளை படித்து நல்ல எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளைப் படித்து உள்வாங்குதல், எழுதிய படைப்புகள் அச்சில் பிரசுரமாகாத நிலையில் மனம் தளராது தொடர்ந்து எழுதுதல், வாசிப்புக்கான நூல் தேர்வின் தரத்தை அநுபவ முதிர்ச்சியோடு உயர்த்திக்கொள்ளல், எழுதிய கதைகளை சுவைஞர்களிடம் கொடுத்து அபிப்பிராயம் அறிதல், தகுதிவாய்ந்தவரின் ஆலோசனைகளைப் பெற்று படைப்பை மீள எழுதிப்பார்த்தல், நூல் படிப்புக்கு அப்பால் கண்ணால், காதால் பார்த்தும் கேட்டும் படிக்கும் விடயங்களை சிந்தித்துச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தல், சிந்தனையின் சூழந்தையான கற்பனை ஆற்றலை வளர்த்தல், மனிதனுடைய அகத்தையும் புறத்தையும் உயர்த்துதல் மற்றும் சுவைத்தல் எனும் இரு நோக்குகளில் ஒன்றேனும் குறையாகாது கதைகளைப் படைத்தல், காலத்தோடு மாறும் கருத்துக்களை கவனத்தில் கொள்ளல், மக்களுக்குப் பயன் தரும் வகையில் படைத்தல், எழுதியவற்றில் சிறந்தது எதுவென சுயவிமர்சனம் செய்து தகுதியற்றதை தவிர்த்துவிடுதல், கருத்துக்களே கதைகளின் உயிர் என்பதை கருத்தில் கொண்டு உயிருள்ள படைப்புக்களை ஆக்குதலும் கருத்துருவாக்கத்துக்கு முக்கியம் கொடுத்தலும், நம்பிக்கைக்குப் பலியாகிப் போகாது புதிய கோணத்தில் சிந்தித்தல், நிகழ்வுகளையும் பாத்திரங்களையும் கற்பனை செய்வதிலான அவதான

மும் அவற்றை யதார்த்தமாக வெளிப்படுத்தலும், கதையை ஆரம்பித்து நடத்திச் சென்று முடிக்கும் நட்பத்தை அறிதல், பாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் உத்திகளை கண்டடைதல், வசனநடை மற்றும் மொழியை சிறப்பாக கையாழுதல், பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும் மணவாசனைமிக்க எழுத்துக்களை எவ்வாறு பின்பற்றுதல், பிறமொழிக் கலப்பின்றி எழுதுதல், எழுத்தை ஆளுகின்ற வல்லமை பெறுதல் என்று ஏராளமான விடயங்களை அநுபவ தரிசனமான வெளிப்படுத்தும் விதம் படிப்பவர்களுக்கு களிப்பை உருவாக்குகின்றது. முகிழ்நிலை சிறுகதை எழுத்தாளர்களுக்கு வழிகாட்டி நூலாகின்றது.

சிறுகதைப் படைப்பாக்க உத்திகள் குறித்து இளம் எழுத்தாளர்களுக்கான பயிலரங்குகள் பலவற்றை பல மட்டங்களில் ஒழுங்குசெய்கிறார்கள். நாட்கணக்கில் கலந்துரையாடுகிறார்கள். பாடசாலை வகுப்பறைகளில் சிறுகதை, நாவல் தொடர்பான கற்பித்தல் மிக ஆழமான விளக்கங்களுடன் நடைபெறுகின்றன. இவை எவ்வளவுக்கு பிள்ளைகளின் படைப்புக்கத்தை மேம்படுத்தியுள்ளன என்பது விமர்சனத்துக்குரியது. இதனால், அவ்வாறான பயிலரங்குகளை ஒழுங்கமைப்பவர்களும் அவற்றில் வளவாளர்களாக பங்கு கொள்ளும் எழுத்தாளர்களும் ஆசிரியர்களும் சலிப்புக்குள்ளாகின்றனர். இதற்கு அந்தப் பயிலரங்குகளில் பங்கேற்கும் பயனாளிகளான பிள்ளைகளின் “சுய ஆர்வத்திலான தளர்வு” ஒரு முக்கிய காரணமாகின்றது. இத்தகைய தளர்வை நீக்குவதற்கு வரதரின் இந்த நூல் போன்ற பல நூல்களை வெளியிடப்படுவதும், அவற்றை இளம்பிள்ளைகளுக்கு அறிமுகமாக்குவதும் காலத்தேவையாகின்றது. இதனை வரதர் 1990களில் உணர்ந்து செயல்படவும் கொடுத்துள்ளார் என்பது விதந்து பாராட்டப்பட வேண்டிய ஒரு முயற்சியே. குறிப்பாக ஓர்

எழுத்தாளர் தனது வளர்ச்சிப் பாதையில் வந்த பின்னடைவுகள், முன்னேற்றங்கள் என்பவற்றைப் பகிர்வதும், தான் எழுதிய இலக்கியப் படைப்பாக்கங்களை உதாரணம் காட்டி விளக்கமளிப்பதும் சுவாரசியமான அநுபவத் தொற்றலை பிள்ளைகளிடத்தில் ஏற்படுத்தும். வரதர் தான் எழுதிய “வாத்தியார் அழுகிறார்”, “கற்பு”, “மாதுளம்பழம்” முதலான கதைகளிலிருந்து எடுத்துக்காட்டுக்களைச் சொல்லி விளங்கவைப்பது சிறப்பான ஓர் உத்தியாக அமைகின்றது. இன்றைய நாட்களில் இணையத்தள இணைப்புக்களை சொடுக்குவதால் கிடைக்கும் தகவல் குவியல்களில் இந்த “அநுபவத்தை” (பட்டறிவை) பெற்று விட முடியுமா என்பது கேள்வியே.

இவ்வாறான சிறிய நூல்கள் மீள்பிரசுரம் செய்யப்பட வேண்டும். அவற்றை மலிவு விலையில் பிள்ளைகளிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டும். பாடசாலைப் படிப்புக்கு மேலதிகமாக இவற்றை படிக்கவைக்க வேண்டும். படைப்புக்கமும் உணர்திறனும் மிக்கவர்களாக பிள்ளைகள் மேலும் ஆற்றலுறச் செய்யப்பட வேண்டும். “நவீன தொழினுட்ப நேயர்களான” இன்றைய பிள்ளைகள் தங்கள் இலக்கியப் படைப்பாற்றலை வேறொரு தளத்துக்கு இட்டுச்செல்வதற்கு இதுபோன்ற நூல்கள் மேலும் ஊக்கம் கொடுக்க வல்லவை. வரதரின் பட்டறிவை ஒத்த பல்வேறு புதுமையான அநுபவங்கள் இன்று எம்மோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மூத்த எழுத்தாளர்களுக்கும் உள்ளன. அந்த அநுபவங்கள் இளையோருக்குப் பகிரப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை இந்த நூல் உணர்த்திய படியுள்ளது. படைப்புக்கத்தைக்கூட தேட்டமாக வழங்கலாம் என்பதற்கு வரதரின் “சிறுகதை எழுத விரும்புவோர்க்கு, எனது பட்டறிவுக் குறிப்புகள்” சாட்சியமாகின்றது.

இருள்! இருள்! இருள்!
இரவினிலே, நடு ஜாமத்திலே
என்கால்கள் தொடும் பூமிதொடங்கி,
கண்பார்வைக் கெட்டாத மேக மண்டலம் வரை
இருள் இருள்!

பார்த்தேன்.
பேச்சு மூச்சற்று பிணம் போல் கிடந்தது பூமி
இது பூமி தானா?
மனித சந்தடியே யற்ற
பயங்கரமான பேய்களின் புதிய உலகமோ?
“ஓவ் ஓவ்” என்றிரைவது
பேயா? காற்றா? பேய்க்காற்றா?

ஹா!

மனிதன் சக்தியற்றுக் கிடக்கும் இந்த வேளையில்
அவனுடைய சின்னமே அற்றுப் போகும்படி
பூமியை ஹதம் செவ்வோ வந்தது இப் பேய்க் காற்று!
ஹா, ஹா, ஹா!
“பளிச்! பளிச்!”

ஓர் இரவில்

அதன் ஒளியிலே இன்பம் வளைவிலே இன்பம்.

ஓ!

ஒளியிலே பங்கரம்! வளைவிலே பயங்கரம்!
மேகத்தின் கோபம்.

அவன் கண்கள்... கண்கள் ஏது?

உடம்பிலிருந்து பீறிட்டுக் கிளம்பும் கோபாக்கினி!

விளக்கில் விழுகின்ற விட்டிலைப் போல, மின்னலின் அழகிலே கண்
கெட்டுப் போகாதே!

பத்திரம்!

கண்ணை மூடிக்கொள்.

“பளிச்! பளிச்! பளிச்!”

“பட், பட்... படாஹ்.. பட், படப...

ஓ!... ஹோ...”

முழுக்கம்!

இடி!

பேய்க்காற்றின் ஹூங்காரத்தோடு, வேதாளமுழுக்கம்! முழுக்கம்!

காது வெடித்து விடும்!

உன் ஹிருதயத் துடிப்பு நின்று விடும்!

காதைப் பொத்திக்கொள் வானம் வெடித்து விடுகிறது!

“டார்!”

- வரதர் (நன்றி1943-ஈழகேசரி)

ஈழத்து கவிதை வளர்ச்சியில் தேன்மொழி

■ சி.ரமேஷ்

அலை, மறுமலர்ச்சி, புதுசு, பாரதி இதழ்கள் தொகுக்கப்பட்ட நிலையில் ஜீவந்தியின் 139வது வெளியீடாக தேன்மொழி இதழ்த்தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது. தி.ச.வரதராசனை நிர்வாக ஆசிரியராகவும் மஹா கவியை இணையாசிரியராகவும் கொண்டு வெளிவந்த இம்மலர் உணர்ச்சி செறிவும் ஓசைநயமும் கொண்ட ஆற்றல் மிக்க சொற்களாலான கவிதைகளைத் தாங்கி வெளிவந்தது. ஓரினத்தின் ஆவணமாகவும் மனித மனத்தின் நுண்ணுணர்வு வெளிப்பாடாகவும் தோன்றிய, கவிதைகள் நுட்பமும் ஆழமும் கொண்ட சொல்லடுக்குகளால் ஆனது. 1955 இல் ஈழத்தின் முதலாவது கவிதை இதழாக உருவாக்கப்பட்ட தேன்மொழி ஆறு இதழ்களுடன் தன் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டது. ஐம்பத்தொன்பது தலைப்பின் கீழ் எழுதப்பட்ட கவிதைகளைத் தாங்கி வெளிவந்த தேன்மொழியில் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட கவிஞர்கள் தம் பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளனர். தேன்மொழி ஒவ்வொரு இதழும் பதினாறு பக்கங்களுடனேயே வெளிவந்தது. சோமசுந்தரப் புலவரின் “தன்னைத்தனிநேர் தமிழகத்துதாயே வருக” என்னும் கவிதையை அட்டைப்பட கவிதையாகக் கொண்டு வெளிவந்த முதலிதழ் பதின்மூன்று கவிதைகளைத் தாங்கி வெளிவந்தது. கவிதைகளை மாத்திரமே தாங்கிய இதழை கொண்டு வரவேண்டும் என்ற பேராவலும் சோமசுந்தரப் புலவருக்கு ஒரு நல்ல நினைவுச்சின்னத்தை உருவாக்கவேண்டும் என்ற எண்ணாத்தாலும் வடிவமைக்கப்பட்ட சஞ்சிகையே தேன்மொழி. இதன் காரணமாக வெளிவந்த ஆறு இதழ்களின் முன்பு அட்டைகளிலும் சோமசுந்தரப் புலவரின் கவிதைகள் இடம்பெற்றன. அதுமாத்திரமன்றி இவ்வேட்டில் சோமசுந்தரப் புலவரின் புதல்வர்களான நாவாலியூர் சோ.நடராசன், பண்டிதர் இளமுருகனாரின் கவிதைகளும் இடம்பெற்றன.

அரசியல் விழிப்புணர்வு யாழ்ப்பாணத்

தமிழர்களிடையே துளிர்விட்ட நிலையில் அவை ஈழத்துக் கவிதைப் போக்கில் புதிய மாறுதல்களை உருவாக்கியது. சிங்கள இனவாதிகளால் தமிழர்கள் ஓரங்கட்டப்பட்டு சிங்களம் மட்டுமே தேசிய மொழி எனக் கருத்துநிலைவாதம் முதன்மை பெற்ற நிலையில் தமிழ்மொழியின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தி கவிதைகள் எழுதப்பட்டன. அதற்கு களமமைத்துக் கொடுக்கும் வகையில் தேன்மொழி செயற்பட்டது.

தமிழைப் பிரிந்தால் உயிர்தரியேன் என அறை கூவும் தலைவனின் கூற்றாக அமையும் நவாலியூர் சோ.நடராசன் அவர்களின் “பிரிவு” என்னும் கவிதை தமிழின் சிறப்பை போற்றிப் புகழ்த்துரைக்கிறது. இக்கவிதை அவன், அவள், அசரீரி என்ற மூன்று பாத்திரங்களின் வாயிலாக சினிமாவை விட திருக்கோயிலை விட மாளாத்தமிழ் தந்த பெருவாழ்வே வாழ்வு என்பதை முன்மொழி கிறது. இது போன்று முருகையனின் “புத்தொளி பாய்ச்சுக” கவிதையும் செந்தமிழின் இன்பத்தை கூறி நிற்கிறது. வி.கி.இராசதுரையின் “ஆணையிடுதாயே” கவிதை உயிரைவிட, மனிதவாழ்வைவிட வாழ்க்கைத்துணைநலத்தை விட தமிழே முதன்மை என்பதை எடுத்துரைக்கிறது.

“தமிழ்மொழியும் தாய்நாடே! உன்னைக் காக்கத் தலை அரிந்து தருவேன்! என் தாலிபூண்ட அமிழ்தனைய துணையாளைப்பிரிவேன்! ஆடும் அலைகடலிற் குதிப்பேன்! உன் அன்பிற்காக உமி, தவிடே என்றாலும் உண்டு வாழ்வேன்! உதிரமெலாம் உன்னுடற்றேநீர் சிந்திக் காப்பேன்! “சமதையிலை” என்று நனைத்தாழ்வுசொன்னால் சாவெனக்குச்சிறு தூசு! சகியேன் அம்மா!...”

சிங்களத் தேசியவாதம் முதன்மை பெற்று இலங்கையின் சுதேசிய மரபுகளும் பண்பாட்டு அம்சங்களும் பேணப்பட்ட நிலையில் தமிழ் இரண்டாம்நிலை அந்தஸ்தைப் பெற்றது. அரசியல்வாதிகள், தானைத்

தலைவர்கள் இனங்களுக்கிடையிலான வேற்றுமையைத் தூண்டி தமிழ், சிங்கள மக்களிடையே பிளவுகளையும் பூசல்களையும் ஏற்படுத்தினர். இப்பின்னணியை மகேஸ்வரனின் “உடனே ஒரு வழி உருவாக்கவேண்டும்” கவிதை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

“தமிழரை இன்னொரு சஞ்சலஞ் தழுது
தாழ்ந்திடுமோ தமிழ் வாழ்ந்திடு மோவெனாங்
கவலையோ டேவருங் காலவிளைவினைக்
கற்பனை யாகவுங் காணற் கிலாததோர்
அவலைநிலை அணுகு(து), லங்கையில்
ஆட்சிமொழி வெறியானால் மூளுது
அமிழ்தத் தமிழை அழிக்கவுஞ் சிங்கள
ஆத்திர வாதிகள் ஆர்தறை கூவுறார்!...”

முதல் இதழிலே வெளிவந்த அ.ந.கந்தசாமியின் “எதிர்காலச் சித்தன் பாடல்” என்ற கவிதை காலத்தால் அழியாத மகாகவிதையாகும். அதிர்வெடிபோல் சரமாதிரியாக எதிர்காலத்தில் நிகழவிருக்கும் மாற்றங்களை உள்சித்தியுடன் உறுதியாகக் கூறுகின்றார். பெரும்போர் நிகழ்கின்ற எதிர்காலத்தில் பேதங்கள் யாவும் நீங்கி உலகம் ஒன்றாகும். துண்டு பட்ட நிலத்தில் இனம், மொழி, மதம் எனப் பேதங்கள் ஏராளம். பிறப்பால் வருகின்ற மொழி உயர்வெனக் கூறுதல் மடமை ஆதலால் இவ்வுலகில் எண்ணிக்கை கொண்ட மொழி எம்மொழியோ அம்மொழி நிலைகொள்ளும் என்பதை இக்கவிதை விளக்கி நிற்கிறது. அ.ந.கந்தசாமியின் “எதிர்காலச் சித்தன்” பாடலைவிடக் கருத்தும் சிந்தனையும் பொதிந்த கவிதைகள் தமிழகத்தில் உள்ளனவா? என முருகையன் கற்பகம் (தை, மாசி 1977) இதழில் கூறியிருந்த கருத்தும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

புகழ்வது போலப் பழித்தும் பழிப்பது போலப் புகழ்ந்தும் பாடும் வசைக்கவிகளையும் தேன்மொழி இதழில் காணலாம். தான்தோன்றிக் கவிராயர் என அறியப்படும் சில்லையூர் செல்வராசனால் பாடப்பட்ட “போடாதீர் என் பாட்டை”. தேன்மொழி ஆசிரியர் சில்லையூராரிடம் இதழுக்கு ஓர் கவிதை கேட்க, எதுகை மோனையுடன் பேச்சுவழக்கிலே சந்தநடையில் சுதி பிசகாது தாள லயத்துடன் எழுதப்பட்ட கவிதையே இது.

இந்த இதழுக்கு
எப்படியும் நீங்கள் ஒரு
நிந்தைக் கவி
எழுதி
தாருங்கள்
என்றென்னைக் கேட்டீர்!
என்ன கவி எழுது!
பன்றிகள் கன்றினுவதைப்
பார்திருப்பீர் பாடலையும்
பன்றி போற் “பெற்றுப்
படைக்கின்ற” பாவலர்கள்
சென்ற
வழியினிலே
சென்றால் நீர் கேட்டவுடன்
“இந்தாரும் பாட்” டென்
றெழுதி விசக்கிடலாம்
அந்தப் பழம் வழியை
அறியேனே என் செய்வேன்?

சில்லையூர் கவிராயரின் கவிதைகளால் ஈர்க்கப்பட்ட பேராசிரியர் க.கைலாசபதி தினகரன் அரச ஏட்டின் ஆசிரியராக இருந்த போது அவரை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டார். பேராசிரியரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க பிற்காலத்தில் இது போன்ற அரசியல் கிண்டல் கவிதைகளை “தலைவர்கள் வாழ்க மாதே” என்ற தலைப்பில் தினகரனினில் எழுதியவர் சில்லையூர் செல்வராசன். கவர்னர் ஜெனரல் ஒலிவர் குணதிலகாவைத் திக்கு வாயர் என்றும் பிரதமர் எஸ். டிபிள்யூ. ஆர்.டி.பண்டார நாயக்காவை நரிப்பயல்” என்றும் இடைக்காலப் பிரதமர் காலித் தகநாயக்காவை சாராய ரசாயன சாஸ்திரி என்றும் டட்லி சேனநாயக்கா மோதக வயிற்று வலிப்பின்னையார் என்றும் கிண்டல் செய்து எழுதப்பட்ட அங்கதக்கவிகளாக அவை காணப்பட்டன. அதே போல எள்ளலும் நையாண்டியுமாக கிண்டல் கவிதைகளைத் தாங்கி வந்த தான்தோன்றிக்கவிராயரின் “ஊரடங்கப் பாடல்கள்” பேரளவில் அறியப்படாமல் போனது எமது துரதிஷ்டம் ஆகும்.

“பத்தாண்டுகளுக்கு முன் பாடிய செல்வங்கள்” என்ற தலைப்பின் கீழ் இடம்பெறும் கவிதைகள்” செறிவிறுக்கமும் அர்த்தப் பொருண்மையும் கொண்ட காலத்தால் அழியாத நிலையாத கவிதைகளாக விளங்குகின்றன. பாடுபட்டவனே பயன் பெறுவான், “பருவம் பார்த்து பயிரிடுவோன் அதன் விளைவைப் பறிப்பான்” என்ற உண்மையின் தத்துவத்தை எடுத்துரைக்கும் சாரதாவின் “துயிலெழுச்சி” கவிதை தொழில்களில் உயர்வு தாழ்வில்லை என்பதையும் பழங்கதைகளை வீணாய் பேசுவதில் அர்த்தமில்லை என்பதையும் கூறி நிற்கிறது.

“தொழில்களிலே உயர்வழிவு இல்லை ஆனால் தொழும் செயும் அடிமைமுறைதொலையவேண்டும் உழவு, குடிசைத் தொழில்கள் வியாபாரங்கள் உயர்முறையில் நடாத்திடுவோம் உலகத்தோடு சரிநிகராய்த் தமிழரினின் தலையெடுக்கச் சாத்திரஞானம் தமிழில் தழைக்க வேண்டும் அரசியல் விஞ்ஞானநிலை பொருளாதாரம்... அனைத்தையும் நாம் ஆய்ந்து புது ஆக்கஞ் செய்வோம்”

சொல்வீச்சம் சந்தலயமும் ஒருங்குரப் பெற்ற கவிதையாய் இக்கவிதை காணப்படுகிறது. இப்பகுதியில் சாராதாவின் கவிதையைப் போலவே நாவற்குழியூர் நடராசனின் “சிலம்பொலி”, கதிர்சனின் “தடுத்தது யார்?”, அ.ந.கந்தசாமியின் “காதல் தத்துவம்”, சோதியின் “வாழ்வுத் திரையில்”, சோ. சண்முகபாரதியின் “காகிதவள்ளம்” முதலான கவிதைகள் தேன்மொழி இதழில் மறுபிழசரம் செய்யப்பெற்றன. வெவ்வேறு தளங்களில் நின்று வெவ்வேறு பொருளைப் பேசும் இக்கவிதைகள் தனித்துவமான தன்னிகரில்லாத தன்மைகளினால் தேன்மொழி இதழுக்கு வளம் சேர்த்தன. தேன்மொழி இதழில் வெளிவந்த அனைத்து கவிதைகளுக்கும் மேலே அதை எழுதிய கவிஞர்களின் பெயர்கள் இடம்பெற்றன. ஆனால் “பத்தாண்டுகளுக்கு முன் பாடிய செல்வங்கள்” என்ற தலைப்பின் கீழ் பிரசுரிக் கப்பட்ட கவிதைகளின் கீழேயே கவிஞர்களின் பெயர்கள் இடப்பட்டன. செல்வமனோகரன் குறிப்பிடுவது போல் வாடிவீதியில் நிகழ்ந்த மாற்றமே இதுவாகும்.

முருகையன் தேன்மொழி இதழுக்கு தம் பங்களிப்பை முழுமையாக வழங்கினார். ,வருடைய “புத்தொளி பாய்ச்சுக”, “புகைஞர்”, “கல்மகாத்மியம்”, “விமர்சகரையா”, “எங்கள் நினைவிலே”, “வாரும் எங்களுள்ளே ஓர் மற்புரிந்து மாளுவோம்” முதலான கவிதைகள் முறையே ஒன்று முதல் ஆறு இதழ்களில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்துள்ளன. புகையினால் மதுபானத்தினால் விளையும் கேட்டினைக் கூறும் இக்கவிதை இன்றைக்கும் ஏற்புடையனவாக உள்ளன.

“கள்ளினுக்கா தடை விதிப்பார்?

கஞ்சாமென் னறும் புகையை
எள்ளனவும் சட்டத்தால் ஏமாற்ற முடியாது
கள்ளவழி வாழுந்தான்”

என உரைத்தார் “ஒரு” புகையை
உள்ளிழுத்தார் பல்லிளித்தார்
உவகையிலே புகைக் குடிஞர்”

சோ.பத்மநாதனின் “யாருக்கு வெறி” என்ற கவிதை ஏழைபடும் பாட்டை கூறினாலும் “மதுவைத்தன் வாய்க்குள் விட்டுக் கடையாக்கிக் கள்ளு வெறியால் மருண்ட கசடர் - இழிந்தோர் என விடைபகர்கின்றது. இக்கவிதையை சோ.பத்மநாதன் கல்வி கற்கும் வயதில் எழுதியிருந்தார் என்பதுவும் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

முருகையனின் “விமர்சகரையா” கவிதையும் அங்கதப் பாணியில் அன்றைய கால விமர்சகர் ஒருவரின் எழுத்தை கறாராக விமர்சிக்கிறது. கல்லின் வழிநின்று அதன் மகாத்மியத்தை எடுத்தியம்பும் முருகையனின் கல்மகாத்மியம் என்ற கவிதை பழைய தொன்மங்கள், புராதன ஐதீக கதைகள், இறைவழி பாடுகள், அரசியற் கூட்டங்கள் முதலானவற்றுக் கூடாக கல்படும் பாட்டினை விவரித்துச் செல்கிறது.

முருகையனைப் போலவே மஹாகவியும் இச்சஞ்சிகையில் காத்திரமான கவிதைகளை எழுதினார். சுயம்புவான தனித்துவமான அடையாளங் களுடன் ஈழத்துக் கவிதைக்கு புது முகத்தைக் கொடுத்த மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தியின் “பல்லி”, “திருட்டு”, “இம்மானிடர்”, “அடிக்கரும்பு” முதலான கவிதைகளை எழுதினார். “பல்லி” என்னும் குறியீட்டின் ஊடாக குழந்தையின் இயல்புவாத முறைகளைச் சித்திரிக்கும் “பல்லி” என்ற கவிதை மனித உலகினதும் இயற்கை உலகினதும் வேறுபாட்டை கூறிநிற்கிறது. வண்டை உண்டு விழுங்கும் பல்லியினூடாக இயற்கை உலகும் அதைக் கண்டு விம்மியமும் குழந்தையின் ஊடாக மனித உலகையும் இக் கவிதை நுட்பமாக விளக்கி நிற்கிறது. மஹாகவியின் “வீடும் வெளியும்” தொகுப்பில் இக்கவிதை குறித்து ஏ.ஜே.கனகரத்னா விரிவாகப் பேசுகிறார்.

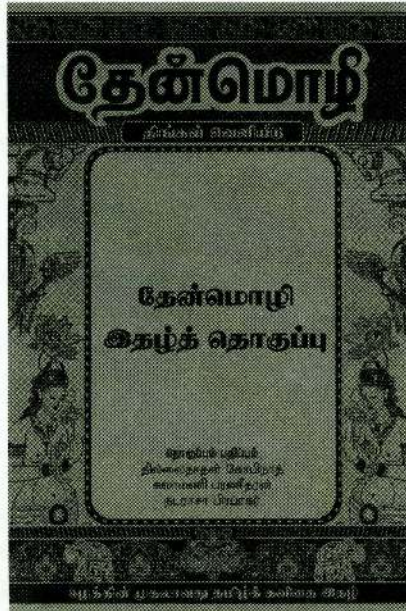
எதை எழுதுவோம் என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்த தேன்மொழி வாசகருக்கு வெண்பாவின் ஈற்றடியைக் கொடுத்து வெண்பாக்களை எழுதக் கூறியதன் வாயிலாக தரமான கவிதைகள் தேன்மொழியில் வெளி

யாகின. வேசிக்கும் உண்டோ நட்பு” என்ற தலைப்பின் வாயிலாக மஹா கவி “பண்டிதர்”, “ஓளவை” என்ற பெயரில் இரு கவிதைகளை எழுதினார். இப்பகுதியினூடாக மஹாகவி “காப்பியாற்றுங் காப்பியனார்” என்ற பெயராலும் அறியப் பட்டார். மூத்த படைப்பாளிகளான அ.ந.கந்தசாமி, முருகையன், வி.கி.,ராசதுரை, ஆனந்தன் முதலானவர்களுடன் பொத்துவில் யுவன், பரிமளா, மிருசுவில் அரி அரன், ச.அசோகன், குறமகள், சி.சின்னத்தம்பி, செ.வேலாயுதம்பிள்ளை என பல புதுமுகக் கவிஞர்களும் இணைந்து கொண்டனர். தேன் மொழியில் மஹாகவி காப்பியாற்றுங் காப்பியனார் என்ற பெயரிலும் கவிதை களை எழுதினார். வீட்டிலே வைத்த விளக்கு என்ற வெண்பாவினூடாக குறமகள், ச.அசோகன், செ.வேலா யுதம்பிள்ளை போன்றோரும் அறிமுகமாயினார்.

தேன்மொழி இதழ் சிறந்த மொழி பெயர்ப்புக் களையும் தாங்கி வெளிவந்தது. “கடைசி நம்பிக்கை” என்ற பெயரில் சீனக்கவிதை ஒன்றை அ.ந.கந்தசாமி மொழிபெயர்த்தார். ஈழத்தில் அன்று இருந்த மந்திரி சபையின் அறவீனத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்த கவிதையாக இது காணப்படுகிறது. இயற்கையின் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட பிரான்சியக் கவிஞர் சான்ஸ் ஓரியன்ஸின் கவிதையை சோதி என்பவர் “வசந்தம்” என்ற பெயரில் மொழிபெயர்த்தார்.

தேன்மொழிக்கு காத்திரமான பங்களிப்பைத் தமிழ்நாட்டில் இருந்தும் பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளனர். ச.து.சுப்பிரமணியயோகி, திருச்சிற்றம்பலக் கவிராஜர் (தொ.மு.சி.ரகுநாதன்), கலைவாணன் (க.அப்புலிங்கம்) முதலானோர் சொல்நேர்த்திமிக்க கருத்துச் செறிவான கவிதைகளை எழுதினர். ஆடம்பரமற்ற ஆற்றோலுக்குப் போன்ற நடையில் தமிழ்மொழியின் இன்மையும் குழைவும் ஒருங்கே வெளிப்படும் வண்ணம் இக்கவிதைகள் அமைகின்றன. தேன்மொழி சஞ்சிகையின் இறுதிப்பகுதி புற இதழ் என்ற தலைப்பில் மலராசிரியர் குறிப்பினைத் தாங்கி வெளிவந்தது. இப்பகுதியில் தேன்மொழி சஞ்சிகையின் உருவாக்கத்தை கூறிய ஆசிரியர் தேன் மொழியில் எழுதும் கவிஞர்களையும் அறிமுகம் செய்தார். நாவுகுழியூர் நடராசன், அ.ந.கந்தசாமி, புலவர் நடராசன், தொ.மு.சி.ரகுநாதன், கலைவாணன் என பலரை இப்பகுதி ஈழத்திலக்கியத்துக்கு அறிமுகம் செய்தது. வெண்பா எழுதுவதற்கான ஈற்றடி களும் இப்பகுதி வாயிலாகவே வழங்கப்பட்டது.

ஈழத்துக் கவிதை வளர்ச்சியில் தேன்மொழியின் இடம் முதன்மை யானது. ஆழமான, உணர்ச்சி செறிவு மிக்க கவிதைகளைத் தாங்கி வந்த இவ் விதழ் காலத்தின் குறிகாட்டியாகவும் காத்திரமான கவிதைகளின் விளை நிலமாகவும் இருந்துள்ளது. காலத் தால் அழியாத காத்திரமான தேன் மொழி இதழைத் தேடித் தொகுத்த தில்லைநாதன் கோபிநாத், கலாமணி பரணீதரன், நடராசன் பிரபாகர் போன்றோர் போற்றத்தக்கவர்கள்.

காலத்தின் காலாகிய வரதரின் கயமை மயக்கம்

நவீன தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்த வரையில் உண்மையில் வரதர் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு காலமாக விளங்கினார். அவருடைய மறைவு அந்தக் காலத்தை இப்பொழுது நமக்கு ஒரு வரலாற்றுக்காலமாக Historic Period ஆக நமக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த ஒன்றாக ஆக்கிவிடுகின்றது. ஏனென்றால் அந்தக் காலத்தின் பாலமாக இருந்தவர் இன்று மறைந்து விட்டார். 1940 களில் மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. இதனை வரதராசன், சோ.தியாகராசா, நாவற்குழியூர் நடராஜன், பஞ்சாட்சர சர்மா, அ.ந.கந்தசாமி ஆகியோர் நிறுவினர். பின்னோக்கிப் பார்க்கும்போது இவர்கள் எல்லோரும் ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கியத்திற்கு மிக முக்கியமானவர்கள். மறுமலர்ச்சி இயக்கம் முழுவதற்குமான ஒரு ஒழுங்கமைப்புச் சக்தியாக வரதர் விளங்கினார்.”
- பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி -

வரதரின் (தி.ச.வரதராசன்) “கயமை மயக்கம்” சிறுகதை தொகுதியை பற்றி நான் எழுதத் தொடங்கும் இன்றைய நாள் அவர் உயிரோடு இருந்திருந்தால், அவருக்கு வயது நூறும் ஒரு நூற்றாண்டு. வரதர் பிறந்தது ஜூலை 1, 1924 அன்றாகும். டிசம்பர் 21, 2006 இல் அவரது மரணம் நிகழ்கிறது. வரதர் மறைந்தபோது பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி பின்வருமாறு எழுதினார்: “நவீன தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்த வரையில் உண்மையில் வரதர் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு காலமாக விளங்கினார். அவருடைய மறைவு அந்தக் காலத்தை இப்பொழுது நமக்கு ஒரு வரலாற்றுக்காலமாக Historic Period ஆக, நமக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த ஒன்றாக ஆக்கிவிடுகின்றது. ஏனென்றால் அந்தக் காலத்தின் பாலமாக இருந்தவர் இன்று மறைந்து விட்டார். 1940 களில் மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. இதனை வரதராசன், சோ.தியாகராசா, நாவற்குழியூர் நடராஜன், பஞ்சாட்சர சர்மா, அ.ந.கந்தசாமி ஆகியோர் நிறுவினர். பின்னோக்கிப் பார்க்கும்போது இவர்கள் எல்லோரும் ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கியத்திற்கு மிக முக்கியமானவர்கள். மறுமலர்ச்சி இயக்கம் முழுவதற்குமான ஒரு ஒழுங்கமைப்புச் சக்தியாக வரதர் விளங்கினார்.” 82 வருடங்கள் வாழ்ந்த வரதர் இலக்கியத்தின் பன்முக (கவிஞர், சிறுகதையாசிரியர், இதழாளர், பத்தி எழுத்தாளர், பதிப்பாளர்) செயற்பாட்டாளராக இருந்திருக்கிறார். ஈழத்தின் நவீன இலக்கியத்திற்கு வித்திட்ட “மறுமலர்ச்சி” சஞ்சிகையின் மூலவேர் அவரே. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே வரதருக்குரிய முக்கியத்துவம் மூன்று அம்சங்களிலே முதன்மை பெறுகின்றது என்று பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகின்றார். அவையாவன,

1. ஈழத்துச் சிறுகதையாசிரியர்களுள் முக்கியமான ஒருவர்.
2. ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் ஒரு முக்கியமான நிறுவனமாக விளங்கும் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் ஸ்தாபக அங்கத்தவர்களுள் ஒருவர்.
3. ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் முக்கிய பிரசுரகர்த்தருள் ஒருவர்.

“நான் என்னுடைய பதினைந்தாவது வயதிலேயே ஈழகேசரி “கல்வி அனுபந்தத்தில்” எழுதத் தொடங்கி அடுத்த ஆண்டிலேயே ஈழகேசரியின் இதழில் சிறுகதைகளும், கவிதைகளும் எழுதத் தொடங்கி விட்டேன்” என்று ஒரு நேர்காணலில் வரதர் கூறியிருக்கிறார். 1940இல் ஈழகேசரி ஆண்டு மலரில் வரதரின் முதலாவது சிறுகதை “கல்யாணியின் காதல்” வெளிவந்தது. அவர் மொத்தம் 29 சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அவரது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறுகதைகள் அடங்கிய “கயமைமயக்கம்” தொகுதி 1960இல் வெளிவந்தது. மாதுளம் பழம் (சுதந்திரன்), உள்ளூறுவு (ஆனந்தன்), வேள்விப்பலி (மறுமலர்ச்சி), கயமைமயக்கம் (ஆனந்தன்), உள்ளும்புறமும் (புதுவருட மலர்), பிள்ளையார் கொடுத்தார் (ஆனந்தன்), வீரம் (தினகரன்), வெறி (யாழ். எ. சங்கம்), கற்பு (மத்திய தீபம்), ஒரு கணம் (தினகரன்), புதுயுகப் பெண் (கலைச் செல்வி), வாத்தியார் அமுதார் (ஆனந்தன்) என்று 12 உரைபடைப்புக்கள்

இதற்குள் உள்ளடக்கம். இப்பிரதிக்கு சிறப்புரை எழுதியிருக்கும் மு.வரதராசன் ஈழத்து சிறுகதைகளின்/வரதர் சிறுகதைகளின் தனித்துவத்தை பின்வருமாறு வரையறைச்செய்கின்றார். “இலங்கையில் தேரன்றும் எழுத்தாளர்களுள், சமுதாயத் தொண்டர்களின் தொகை பெருகி வருகின்றது. வாழ்க்கையை உள்ளத்தால் உணர்ந்து, சிக்கல்களுக்கு மருந்தும் தேர்ந்து தெளிந்து அவற்றைத் தம் கதைகளில் படைத்துக் காட்டுவதில் அவர்கள் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். “கயமை மயக்கம்” என்னும் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஆசிரியர் திரு. தி. ச. வரதராசன் (வரதர்) இவ்வகையான எழுத்துத் தொண்டு புரிந்து வருகிறார். இந்தத் தொகுப்பில் அமைந்துள்ள மாதாள்பழம், வீரம், வெற்றி, கற்பு, புதுபுகழ்ப்பெண் ஆகிய சிறுகதைகளைக் கற்பவர்க்கு இது எளிதில் விளங்கும்.”

வரதரின் “சிறுகதைகளில் மராட்டிய எழுத்தாளர் காண்டேகர், புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா. முதலியோரின் பாதிப்புக்கள் காணப்படுவதை விமர்சகர் எடுத்துக்காட்டுவர்” என்கிறார் கலாநிதி துரை மனோகரன் (“இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி” 1997: 160. “கு.ப.ரா. அவர்கள் எழுதிய சிறுகதைகள்தான் சிறுகதை இலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாக நிற்கின்றன” என்று தனது எண்ணத்தினை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். கு.பா.ரா.வின் மீதான வரதரின் ஈர்ப்பு அவரது பிரதிகளிலும் பிரதிபலிக்கக் காணலாம். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக “ஒரு கணம்” கதையிலிருந்து ஒரு சிறுபகுதி வருமாறு, “கு. ப. ரா. எழுதியிருக்கிறாரே “மோகினி மயக்க”மோ என்னவோ என்று ஒரு சிறுகதை. அதிலே ஒரு பெண். அடுத்த வீட்டுப் பையன் ஒருவன் அவளை மாமி மாமி என்று அழைக்கிறவன். ஒருநாள் அவள் ஊஞ்சலிலே ஓய்யாரமாக உட்கார்ந்திருக்க, அந்த இளைஞன் வந்து எதிரே இருந்த ரவி வர்மா படத்து மோஹினி போல அவள் இருக்கிறாளென்று சொல்ல, அவளுடைய உள்ளத்திலும் ஒரு சலனம் ஏற்பட்டு, “நெற்றியில் பொட்டு வைத்திருக்கிறேனா பார்” என்று கேட்கிறாள். அவன் அவளை நெருங்கியபோது.... எப்படியோ திடீரென்று மாயை விடுபட்டு அவன் திரும்பி ஓடி விடுகிறான் - அந்த இருவரும் இனிமேல் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கமாட்டார்கள் சந்திக்க விரும்ப மாட்டார்கள், என்ற தத்துவத்துடன் கதை முடிகிறது. உங்கள் கதைக்கும் வேறு கதி ஏது?”

“கொஞ்சம் பொறு. “கு. ப. ரா” ஒரு கோணத்திலிருந்து பார்த்தார். வேறு கோணங்களும் இருக்கின்றன” என்று சொல்லிவிட்டு இளங்கோ எழுத்தத் தொடங்கினான்.”

வரதருக்கு புதுமைப்பித்தனின் பாதிப்பும் இருந்திருக்கின்றது என்பதற்கு “கற்பு” என்ற சிறுகதை உரத்த உதாரணமாக அமைகின்றது. புதுமைப்பித்தனின் சிகரச் சாதனையாக கணிக்கப்படும் “சாபவிமோசனம்” (“கலைமகள்” மே, 1943) சிறுகதை போல, வரதரின் “கற்பு” சிறுகதையும் விமர்சகர்களின் கவனிப்பினை பெற்ற சாதனை சிறுகதையாகும். இரண்டு சிறுகதைகளும் “கற்பு” என்ற பிம்பத்தினையே உரியாக்கியுள்ளன. 1958க்கும் 1960க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்ட இச்சிறுகதை பற்றி “கயமை மயக்கம்” தொகுப்பின் “என் எண்ணத்தில்” வரதர் பின்வருமாறு

எழுதியுள்ளார். “கற்பு என்ற கதை மத்திய தீபத்தில் வெளிவந்தபோதே சிந்தனையாளர்களால் மிகவும் பாராட்டப்பெற்றது.” கவிஞர் எம்.ஏ.நுஃமானின் “புத்தரின் படுகொலை” கவிதைபோல, இப்புனைவும் பன்முறை பிரசுரம் கண்டு, ஆய்வாளர்களின் கவனக்குவிப்பினை பெற்ற படைப்பாகும். பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் ஆய்வுக் கருத்தொன்று அவதானிக்கத்தக்கது. “நாற்புதுகள் முதல் அறுபதுகள் வரை அந்தந்தக் காலங்களிலே உள்ள முக்கியமான பிரச்சனைகள் பற்றி அவர் எழுதியமையால் அவருடைய சிறுகதைகள் ஒன்று சேர்க்கப்படுகின்றபோது அவற்றினூடாக ஈழத்தின் அரசியல் வரலாற்றைக்காணலாம். குறிப்பாக “கற்பு” என்ற கதையை மனதிலே வைத்துக்கொண்டு இதனைச் சொல்கிறேன். உண்மையில் அவ்வாறு நோக்கும்போது வரதர் என்பவர் ஒரு காலம், மறுமலர்ச்சிக்காலம் ஏற்படுவதற்குக் காலாக இருந்தவர். “ஒரு காலத்தின் கால” என்று இவரைச் சொல்லலாம்.”

வரதரின் “கற்பு” பிரதியை இருகோணங்களில் பகுப்பாய்வுச் செய்யலாம். ஒன்று, கற்பு பற்றியது. இரண்டு, 1958 இளவாத அட்டூழியம் பற்றியது. கற்பு பற்றிய புராணத்துவ பிம்பத்தை/தொன்மத்தினை தன்னுடைய சிருஷ்டிகளில் உடைத்தெறிந்தவர் புதுமைப்பித்தன். “அழுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலாகவே சிறுகதை என்ற இலக்கிய ஊடகத்தைக் கையாண்ட புதுமைப்பித்தன், கற்பு என்ற வாழ்க்கை மதிப்பால் பல வகை அழுத்தங்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்ட பெண்ணின் குரலைத்தன் படைப்புக்கள் பலவற்றிலும் ஒலிக்க விட்டிருப்பதோடு, அக்கருத்துக்களின் அனைத்து உளவியல், சமூகவியல் பரிமாணங்களையும், அது சிக்கலாக்கும் வாழ்க்கைக் களங்கள் பலவற்றையும் தன் படைப்புக்களில் விரிவும், ஆழமுமாக விமர்சிக்கும் போக்கு, தனித்துவம் மிக்கது.

“என்னமோ கற்பு, கற்பு என்று கதைக்கிறீர்களே! இதுதான் ஐயா பொன்னகரம்” என்று உரத்த குரலில் பிரகடனம் செய்யும் “பொன்னகரம்”, இதிகாசமீள் உருவாக்கம் செய்து அகலிகையை மீண்டும் கல்லாக்கும் “சாப விமோசனம்” முதலிய பரவலாக அறியப்பட்ட புதுமைப்பித்தனின் கதைகளில் மட்டுமன்றிப் பொதுவான வாசிப்புக் கவனத்தை அதிகம் பெற்றிராத அவரது பல சிறுகதைகளிலும் “கற்பு கற்பு என்று கதைப்பவர்” களின் கதையை, அவ்வாறு அவர்கள் கதைப்பதிலுள்ள முரண்பாடுகளை எவ்வித சமரசமுமின்றி வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்.

“இந்தக் கற்பு, காதல் என்று பேத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்களே... அதெல்லாம் சுத்த ஹம்பக் சுத்தப் பொய், மனிதன் எல்லாவற்றையும் தனது என்று ஆக்கிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறானே அதில் பிறந்தவை. தனிசொத்து, தான் சம்பாதித்தது. கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்தது தனக்கே வேண்டுமென்ற ஆசை... தனக்கில்லா விட்டால், தனது என்று தெரிந்த, தனது இரத்தத்தில் உதித்த குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்க ஆசைப்படுகிறான். பெண்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி இருந்தால் அது எப்படி முடியும்? அதற்குத்தான் கல்யாணம் என்ற ஒன்றை வைத்தான். பிறகு தனக்குத் தெரியாமல் ஒன்றும் நடந்துவிடக் கூடாது என்பதற்குக் கற்பு என்பது பெருமை என்று சொல்லி வேலி கட்டினான்.”

கற்புக்கோட்பாட்டின் தோற்றுவாயைப் பற்றித் தான் உள் வாங்கிக் கொண்டிருக்கும் சமூகவியல் கருத்தைத் தனது “இரண்டு உலகங்கள்” என்ற சிறுகதையில் இவ்வாறு மிக எளிமையாகவும், அங்கதப் போக்குடனும் முன் வைத்துள்ளார். “கற்பு”, “தியாகம்” என்ற மதிப்பீடுகளை எந்த சூழலிலும் கைவிடாதவர்களாக இல்லாமல், உயிரும், உணர்ச்சிகளும், பலவீனங்களும் கொண்ட இயல்பான மனிதர்களாக மட்டுமே அவர்களைக் காட்டும் யதார்த்த வாதப்போக்கே புதுமைப்பித்தனுடையது. “இந்த இரத்தத்தை அந்தப் பிரம்மாவின மூஞ்சில் பூசிடுங்கோ” என்று கூறியபடி உயிர்துறக்கும் விதவை “அலமி”யும் (வழி), “நான் பரத்தையல்ல, பெண்! இயற்கையின் தேவையை நாடுகிறேன்” என்று கூறிக் கிணற்றில் உயிரைமாய்க்கும் “சரசு”வும் (வாடாமல்லிகை), “அவன் கேட்டானா?” என்று கண்ணகி வெறியுடன் தாண்டவமாடி, இராமனை திரஸ்கரித்து மீண்டும் கல்லாகும் “அகலிகை”யும் (சாபவிமோசனம்), கற்பின் பெயரால் பெண்ணின் வாழ்விரிமையை மறுக்கும் சமூகப் பொதுப்புத்தியின் மீது ஓங்கி அறைந்திருப்பதை எவராலும் மறுக்க இயலாது. மனதால் எந்த ஆடவனையும் நினைக்காது தான் மணந்த வனையே தெய்வமாக நினைத்து வழிபட வேண்டும் என்று சங்க இலக்கியம், திருக்குறள், காப்பியங்கள் முதலான இலக்கியங்கள் வழியாகச் சொல்லப்பட்டுவரும் செய்தியை “சாபவிமோசனம்” சிறுகதை மாற்றிக்காட்டியது. “மனத்தூய்மையில் தான் கற்பு, சந்தர்ப்பத்தால் உடல் களங்கமானால் அபலை என்ன செய்ய முடியும்?” என்று “அகலையை” (ஊழியன் 24.08.1934) சிறுகதையில் கௌதமர் மூலமாக கேள்வி எழுப்புகின்ற புதுமைப்பித்தன் சாப விமோசனத்தில், “நெஞ்சினால் பிழை செய்யாதவளை நீ ஏற்றுக் கொள்ளுவது தான் பொருந்தும்” என்று விசுவாமித்திரர் மூலமாக கோதமனுக்கு பதில் சொல்லுகிறார். இதுதான் புதுமைப்பித்தனின் கற்புக்கோட்பாடாகும்” (பார்க்க, ஈழக்கவி கட்டுரைகள் “ஆறு சிறுகதைகள் ஒரு பகுப்பாய்வு” 2015) புதுமைப்பித்தனின் இத்தகைய கற்புக்கோட்பாடுதான் வரதரின் “கற்பு” சிறுகதையில் யதார்த்த தம்பிரர்களுடன் கலைத்துவமாக துளிர்ந்துள்ளது.

“கற்பு” என்ற பிரதி கணபதி ஐயர், மூர்த்தி மாஸ்டர் என்ற இரு பாத்திரங்களுக்கிடையிலான உரையாடல் கதையாடலாக விரிவதுடன் தொடங்குகின்றது. வரதரின் ஆழ்மனக்குரல் அல்லது பிரதிபலிப்பே மூர்த்தி மாஸ்டர். அவரது அநேக உரைபடைப்புகளில் இப்பாத்திரம் உணர்வுபூர்வமாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. மூர்த்தி மாஸ்டர் பற்றி வரதர் இப்படி உரைக்கின்றார்: “இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள பல கதைகளிலும் சூத்திரதாரி போல வந்து நிற்கின்ற “மூர்த்தி மாஸ்டர்” என்ற பாத்திரம், வேறு யாருமல்ல என்னுடைய மனத்தின் உருவமே அவர். மனிதத் தன்மைக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் ஒரு உருவம் அமைத்து அதற்கு மூர்த்தி மாஸ்டர் என்று பெயர் வைத்திருக்கிறேன்.”

“கலைச் செல்வி” பழைய பிரதி ஒன்றை இன்றுதான் தற்செயலாகப் படித்துப் பார்த்தேன். அதிலே ஒரு சிறுகதை...”

“எழுதியவர் பெயரைக் கவனிக்கவில்லை. அந்தச் சம்பவந்தான் மனத்தை உறுத்திக்

கெண்டேயிருக்கிறது.”

“மூன்றாம் வருஷம் இலங்கையில் பெரு வெள்ளம் ஏற்பட்டதல்லவா. அந்தச் சூழ்நிலையை வைத்துக் கதை எழுதப்பட்டிருக்கிறது. குளக்கட்டை உடைத்துக்கொண்டு ஒரு கிராமத்துக்குள் வெள்ளம் பெருகி வருகின்றது. சனங்கள் உயரமான இடத்தைத் தேடி ஓடுகிறார்கள். அந்த ஊரில் ஒரு பணக்காரனின் வீட்டுக்கு “மேல்வீடு”ம் இருக்கின்றது அங்கே அவன் தனியாக இருக்கின்றான் வெள்ளத்துக்கு அஞ்சி ஒரு ஏழைப்பெண் - இளம் பெண் அந்த மேல் வீட்டுக்குச் செல்கிறாள் பணக்காரன் அவளைப் பதம் பார்க்க முயல்கிறான் அவள் இசையவில்லை அவன் பலாத்காரம் செய்தேனும் அவளை அடையத் துணிந்து விட்டான். அவள் உயிரைவிடக் கற்பையே பெரிதாக மதிப்பவள். மேல் வீட்டிலிருந்து கீழே குதித்து உயிரைத் துறந்தாள். கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொண்டாள்.... இந்தக் கதையைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள் மாஸ்டர்?”

“என்ன நினைக்கிறது? புராண காலத்தில் இருந்து திருப்பித் திருப்பிப் படித்த “கருத்து”த்தான். கதையை அமைத்த முறையிலும் வசன நடையின் துடிப்பிலுந்தான் இந்தக் கதைக்கு வாழ்வு கிடைக்கும். நான் படிக்கவில்லை. படித்தால்தான் அதைப்பற்றிச் சொல்லலாம்.”

“நான் கதைக்கு விமர்சனம் கேட்கவில்லை மாஸ்டர். புராண காலத்திலிருந்து படித்ததாகச் சொன்னீர்களே, அந்தக் “கருத்தை”ப்பற்றித்தான் உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன என்று கேட்கிறேன்.”

“எதைக் கேட்கிறீர்கள் ஐயா? தனது கற்பைக் காப்பாற்ற உயிரைத் துறந்தாளே, அதைப்பற்றியா?”

“ஓமோம், அதையேதான்.”

“ஒரு பெண்ணின் முக்கியமாகத் தமிழ்ப் பெண்ணின் சிறப்பே அதில்தானே இருக்கின்றது! மானம் அழிந்தபின் வாழாமை இனிதென்பதல்லவா தமிழன் கொள்கை?”

இந்த உரையாடல் கற்பு பற்றிய பழைமைதுவ கோட்பாட்டினை துல்லியப்படுத்துகின்றது. புனைவின் அடுத்தபகுதியில் கற்புபற்றிய “புதுமைத்துவ” கருத்தியல் மிக லாவகமாக வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளது. ஐயர் பெருமூச்சு விட்டவாறு தனக்கும் மனைவிக்கும் மட்டுமே தெரிந்த ரகசியத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார். இனக்குரோத வன் செயலில் வன் புணர்வுக்குக் வன் கொடுமைக்கு கணபதி ஐயரின் மனைவி உள்ளாக்கப்படுகின்றாள். நிகழ்ந்தவைகளை ஐயர் இப்படி விபரிக்கின்றார்:

“என் மனைவி! மானம் அழிந்த என் மனைவி..... எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக ஊறிப்போன “கருத்து” என்னைச் சித்திரவதை செய்தது. மானத்தை இழந்த என் மனைவியின் மடிமீது தலை வைத்துப் படுத்திருக்கிறேன்.... என் உடம்பு கூனிக் குறுகியது. எழுந்து வெளியே நிலத்தில் விழுந்துவிட வேண்டுமென்று மனம் உன்னிற்று. என் முகத்திலே ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் இன்னொன்று, இன்னொன்று. என் முகமும் அவள் கண்ணீரால் நனைய, மனம் சிந்திக்கத் தொடங்கியது. மூன்று விஷப் பாம்புகள் அவளைக் கடித்து இன்பத்தை உறிஞ்சின. அவள் உடலும் உள்ளமும் வேதனையால் துடித்தன. எரிந்து போகிற உடலை யோரோ என்னவோ

செய்தார்கள். மனம் சிறிதும் சம்பந்தப்படாதபோது அவளுடைய மானம் போய்விடுமா? செய்யாத குற்றத்துக்கு அவள் தண்டனை அடைய வேண்டுமா? மனம் சம்பந்தப்படாதபோது வெறும் உடலுக்கு நேர்ந்த தீங்கினால் மானம் அழிந்து விடுமென்றால் பிரசவத்துக் காகடாக்டரிடம் போகும் பெண்களெல்லாம்-என் மனத்தில் எழுந்த அருவருப்பை வெளியே இழுத்தெடுத்துத் தூர வீசினேன். பரிதாபப்படவேண்டிய, பாராட்டப்பட வேண்டிய என் மனைவியின் பெருமை என் நெஞ்செல்லாம் நிறைந்தது. மெதுவாக அவள் கைகளைப் பற்றி என் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டேன்.”

புதுமைப்பித்தனின் வீரிய வரிகள் வரதரின் வார்த்தைகளாக இன்னுமொரு கோணத்தில் புரட்சிகர கருத்தியலாக பீரிட்டுப் பாய்கிறது. ஏனெனில், ஐம்பதின் ஈற்றில் அல்லது அறுபதுகளில் ஈழத்துச் சூழலில் இத்தகைய கருத்தியல்களை வெளிப்படுத்த ஒரு திராணி வேண்டும். இது இயல்பாகவே வரதரிடம் இருந்திருக்கிறது. அதனால்தான் உயிர்ப்போடு இக்கருத்தியலை அவர் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். பிரதியின் இறுதிப் பகுதி இதனை இன்னும் உறுதிப்படுத்துகின்றது:

“இப்பொழுது சொல்லுங்கள் மாஸ்டர். பலாத் காரத்தினால் ஒரு பெண்ணின் உடல் ஊறு செய்யப்பட்டால் அவள் மானம் அழிந்துவிடுமா? அதற்காக அவள் உயிரையும் அழித்துவிடவேண்டுமா? அப்படி உயிரை விட்டவளைப் பத்தினித் தெய்வமென்று கும்பிட வேண்டுமா? கணவன் இறந்தவுடன் உடன்கட்டை ஏறியவள் - அப்படிச் செய்வதே கற்புடைய மகளிர் கடமை என்ற சமூகக் கருத்தினால் உந்தப்பட்டு ஏற்றப் பட்டவள் பத்தினித்தெய்வமா, அல்லது பகுத்தறிவுற்ற சமுதாயத்துக்குப் பலியான பேதையா? சொல்லுங்கள் மாஸ்டர்!...” கணபதி ஐயர் உணர்ச்சி மேலிட்டால் பொருமினார்.

“என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் ஐயா! இப்படித்தான் பரம்பரை பரம்பரையாக இரத்தத்தில் ஊறிப்போன பல விஷயங்களைப்பற்றிச் சிந்திக்காமலே அபிப்பிராயம் கொண்டுவிடுகிறோம். நான் கூட எவ்வளவு முட்டாள்தனமாக அபிப்பிராயம் சொல்லி விட்டேன்... ஐயா, பகுத்தறிவு, பகுத்தறிவு என்று சொல்லிக் கொண்டு தேவையில்லாத விஷயங்களில் லெல்லாம் வாய்விச்சு வீசுகிற பலரை எனக்குத் தெரியும். ஆனால் உண்மையான ஒரு பகுத்தறிவுபாதையை இன்றைக்குக் கண்டு பிடித்துவிட்டேன்” என்று சொன்னார் மூர்த்தி மாஸ்டர். ஐயர் வீட்டுச் சுவரிலே இருந்த மகாத்மா காந்தியின் படம் - அதிலே ஐயரின் சாடை தெரிவதுபோலத் தோன்றியது மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு.

1958ஆம் ஆண்டு இலங்கை முழுவதும் தமிழர்களுக்கு எதிரான வன்செயல்/ இனக்கொலை வெடித்தது. தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். பல பெண்கள் பாலியல் வல்லுறவிற்குட்படுத்தப்பட்டார்கள். தமிழ் மக்களது சொத்துக்கள் சூறையாடப்பட்டன. பாணந்துறையில் சிறீ கதிரீ வேலாயுத சுவாமி கோயிற் குருக்கள் ஆலயத்திற்குள் வைத்து உயிரோடு கொழுத்தப்பட்டார். பொலந்நறுவை அரசினர் வைத்தியசாலையில் சிங்கள மக்களுக்குச் சிகிச்சை அளித்த தமிழ்த் தாதியான பாலிப்போடி என்பவரின்

மனைவி பாலியல் வல்லுறவிற்கு உள்ளாக்கப்பட்டார். இந்த இனக்கொலையின் போது தமிழ் மக்களின் பல வீடுகள் தீ வைத்துக் கொழுத்தப்பட்டன. பல தமிழ்க் குழந்தைகள் கொதிக்கும் தாரில் போடப்பட்டார்கள். மேலும், இக்கட்டத்தில் இலங்கையில் தங்கியிருந்த பிரபல ஆங்கிலப் நாளேட்டாளரான டாசி வித்தாச்சி அவர்கள், பண்டாரநாயக்கா அரசினால் நாட்டை விட்டு வெளியேற்றப்பட்ட பின் தனது தாய் நாட்டிற்குச் சென்று “அவசரகாலச் சட்டம் ஐம்பத்தெட்டு” என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்டார். இன்று இந்நூல் உலகப் புகழ் பெற்ற நூலாகக் கருதப்படுகின்றது. இக்காலத்தில் எல்லாமாக முந்நூறுக்கும் மேற்பட்ட தமிழ்ப் பொது மக்கள் கொல்லப்பட்டதாக அக்காலகட்டத்தில் வெளியான நாளேடுகள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. பல நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் வெட்டி அங்கவீனப்படுத்தப்பட்டார்கள். தமிழ் மக்களது சொத்துக்கள் கொள்ளை யடிக்கப்பட்டன, அவர்களது உடைமைகள் தீவைத்து எரிக்கப்பட்டன. “தமிழினப் படுகொலைகள் 1956 - 2001 என்ற நூல் இந்த அட்டகாசத்தினை விபரமாக விவரணப்படுத்தியுள்ளது. ஐயரின் மனைவி வன்புணர்வுக்கு உள்ளானதை குறியீடாக்கி 1958 வன்செயலை வரதர் “கற்பு” கதையில் பதிவுசெய்துள்ளார். பொலந்நறுவை வைத்தியசாலையில் தமிழ்த் தாதி பாலியல் வல்லுறவிற்கு உள்ளான கொடூரம் இப்புணைவில் பிரதிபலிக்கிறதோ... இந்த இனஅழிப்பு அட்டகாசத்தினை ஒரு துன்பவியல் நாடகமாக வரதரின் விவரண மொழி படம்பிடித்துள்ளது.

“தமிழ்ப் பண்டி, பொய்யா சொல்லுகிறாய்? இன்று காலையிற்கூட உன் பொண்டாட்டியைப் பார்த்தேனே!”

மற்றவன் கேட்டான்: “சொல்லடா! அவளையார் வீட்டில் கொண்டு போய் ஒளித்து வைத்திருக்கிறாய்?” எனக்கு நெஞ்சிலே கொஞ்சம் தண்ணீர் வந்தது. இந்த முரடர்கள் நான் அவளை வேறு யார் வீட்டிலோ ஒளித்து வைத்திருப்பதாக நினைத்து விட்டார்கள். ஆகையால் இந்த வீட்டில் அதிகம் பார்க்க மாட்டார்கள். என் உயிர் போனாலும் சரி அவள் மானம் நிலைக்கட்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். “என்னடா பேசாமல் நிற்கிறாய்?”

குத்து! அடி! உதை!

குத்து! அடி! உதை!

குத்து! அடி! உதை!

நான் இயக்கமின்றிக் கீழே விழுந்து விட்டேன். அம்மட்டிலும் அவர்கள் விடவில்லை. இரண்டுபேர் என்னைப் பிடித்துத் தூக்கினார்கள். “அவள் இருக்கிற இடத்தை நீ சொல்ல மாட்டாய்? ... கடைத் தெருப்பக்கம் காலியிலிருந்து லொறியில் வந்திருக்கிறான்கள். அவள் களிதம் உன்னைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால், உன்னைத் தலை கீழாகக் கட்டித் தூக்கித் தோலை உரித்த பிறகு கீழே நெருப்பைக் கொழுத்தி சுடுவான்கள், உனக்கு அதுதான் சரி!..... வாடா!” என்று சொல்லி இழுத்தார்கள். என்னால் நடக்கவும் முடியவில்லை. அவ்வளவு அடி அகோரம். அவர்கள் என்னை இழுத்துக் கொண்டு நடுவீட்டுக்கு வந்துவிட்டார்கள். மேலே என் மனைவி... அந்த அறையையும் கடந்து வெளியே காலை வைத்து விட்டார்கள். “நில்லுங்கள்! நில்லுங்கள்!” என்ற

கூச்சலோடு என் மனைவி பரணிலிருந்து குதித்தாள். “அவரை விட்டு விடுங்கள்!” என்று அலறிக் கொண்டே என்னிடம் ஓடி வந்தாள். அவர்கள் என்னை விட்டு விட்டார்கள். ஆறு முரட்டுக் கரங்கள் அவளை மறித்துப் பிடித்தன. பிறகு...என்னை ஒரு மேசையின் காலோடு பின் கட்டாகக் கட்டினார்கள். அவளை - என் மனைவியை - குசினிப்பக்கம் இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள். இரண்டொரு நிமிஷங்களில் அவளுடைய அலறல் கேட்டது. பிறகு அவள் அலறவில்லையோ, அல்லது நாதான் இரத்தம் கொதித்து, மூளை கலங்கி, வெறிபிடித்து, மயங்கி விட்டேனோ!”

இந்த வரிகளை வாசிக்கையில் என்னுடைய மாமா சொன்ன சம்பவமொன்று என் மனக்கண்ணில் மின்னிற்று. மாமாவுடன் அவருக்குச் சொந்தமான தேயிலைத் தோட்டத்திற்கு போயிருந்தேன். மாமா இந்த தேயிலைத் தோட்டத்தினை வாங்கிய கதையை என்னிடம் விபரித்தார். இத்தோட்டம் ஒரு தமிழ் தனவந்தருக்குரியது என்றும், 1983 வன்செயலின் போது அவரது பங்களா நொறுக்கப்பட்டதுடன், அவரது மகன் மலை உச்சிக்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டு, சிங்கள இளைஞர்களால் பாலியல் வல்லுறவு செய்யப்பட்டதால், அந்த தமிழ் தனவந்தர் தேயிலை தோட்டத்தினை தனக்கு விற்றுவிட்டு ஊரை விட்டே போய்விட்டதாகவும் மாமா குறிப்பிட்டார். இவ்விடத்தில் கருணாகரனின் கருத்தொன்று சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. “வரதர் அந்தக் கதையை எழுதத் தூண்டிய சூழலும் நிலவரங்களும் இன்றும் மாறவில்லை. அது மாறக்கூடிய சாத்தியங்களும் தென்படவில்லை. காலம் நகர்ந்துவிட்டது. உலகில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டவிட்டன. தலைமுறைகள் மாறிவிட்டன. சிறுகதையின் வடிவத்தில்கூட பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. கதை சொல்லும் முறைகள் எல்லாம் மாறியுள்ளன. ஆனால், காயங்கள் ஆறவில்லை. வலி தீரவில்லை. மூடத்தனமும், வன்முறையும், இனவெறியும் நீங்கவில்லை. வாழ்வில் தொடரப்படும் ஈனக்கதைகள் மாறவில்லை. வரதரின் “கற்பு” சொல்லும் “ரணகளம்” திரும்பத் திரும்பத் நிகழ்ந்தபடியே இருக்கிறது. குருதியும், ஓலமும் குரூரமாக வெளிச்சிதற வன்முறை நிகழ்கிறது. அது முடிவற்ற வன்முறை. வாழ்வைத்தின்னும் தீராப்பசி கொண்ட வன்முறை. இந்த வன்முறைபற்றி ஒவ்வொரு வரும் அவரவர் தத்தம் நிலைப்பாட்டிலிருந்து ஆயிர மாயிரம் நியாயங்களை முன்வைக்கலாம். ஆனால் அது வாழ்வைத்தின்கிறது என்பது மட்டும் உண்மை” (மலைகள். காம்செப்டம்பர் 3, 2012).

“இன்றுவரை தொடரும், எமது பெண்களின் மீதான “பாலியல் வன்முறை” என்ற முக்கிய பிரச்சினையில் ஒரு வெளிச்சத்தினை இக்கதை, “காலத்தைக் கடந்தும்” பாய்ச்சி நிற்கிறது. மனதில் பதியும் இந்த கதையை வரதர் எழுதியிருக்கிறார்” என்பது அ.யேசுராசாவின் (அலை 33 மார்ச்சி -1988: 1147) அவதானிப்பாகும்.

“சமீபத்தில் இலங்கையில் ஏற்பட்ட வகுப்புக் கலவரச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி நான் எழுதிய இரண்டாவது கதை “வீரம்”. மாற்றனைக் கொன்றழிப்பவனே - அடக்கியாள்பவனே வீரன் என்று பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது. எங்கள் பழைய இலக்கியங்

“சமூகப்பார்வையுடன் தனிமனித உணர்வுகளின் அவசங்களை நேர்ந்தியான சிறுகதைகளாகப்படைத்த ஆரம்பகால எழுத்தாளர்களில் வரதரும் விதந்து குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர். பொருளுக்கேற்ற உருவம், உருவத்திற்கேற்ற பொருள் என்ற வகையில் இவரது கதைகள் அமைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம்.”

“புதுக்கவிதை என்ற தொடரே கர்ணகரோமாக ஒலித்த காலகட்டத்திலே ஈழகேசரியில் வரதர் புதுக்கவிதை எழுதினார். ஈழத்துப் புதுக்கவிதை மரபின் “மூலவர்” என்று இன்று போற்றப்படுகிறார். இவரது கவிதைகள் யாப்பு, கீர், தளை என்ற கட்டுமானங்களுக்குள் அகப்படாமல் உள்ளத்து உணர்வை கலாயூர்வமாக சொல்லுவன. “யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர்” இவரது கவிதைப்படைப்புகளில் வழிதந்து குறிப்பிட வேண்டியது”
- பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராசா -

களிலெல்லாம் இந்த வீரத்தைத்தான் ஏத்தி ஏத்திப் பாடியிருக்கிறார்கள். முட்டாள்தனமான போர்க்களங்களிலே நெஞ்சிலே புண்பட்டு மாண்டவர்களை யெல்லாம் வீரசுவர்க்கத்தில் ஏற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். “வீர” உணர்ச்சி பாராட்டப் படவேண்டுமானால் அது இப்படி முட்டாள்தனமாக இருக்கக் கூடாதென்று நான் நினைத்தேன். அதிலிருந்து தான் என்னுடைய “வீரம்” என்ற கதை பிறந்தது” என்று “வீரம்” என்ற சிறுகதைபற்றி வரதர் வியாக்கியானப்படுத்தியுள்ளார்.

“கயமை மயக்கம்” ஒரு குறுநாவல் போல் வளர்ந்து விட்டாலும், அது சிறுகதைதான் என்றும். ஒரு சாதாரண மனிதன் கயமை மயக்கத்தில் இழுபடும் இயற்கையையும், அவன் மனைவியினுடைய உண்மைக் காதல், அந்த மயக்கத்தை அறுத்து அந்தச் சிறுகதையில் உருவாக்கி மனநிறைவு பெற்றிருக்கிறேன்- என்று வரதரே எழுதியிருக்கிறார். “ஒரு கணம்” கதை “கயமை மயக்கத்தின்” இன்னுமொரு பக்கத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றது. கடவுளை முன்னிறுத்தி மேற்கொள்ளப்படும் மூடசெயற்பாடுகளை வெளிச்சப்படுத்துகின்ற சிறுகதையே “மாதுளம் பழம்”. இக்கதையில் மாதுளம் பழம் குறியீடாக அமைந்துள்ளது. “பிள்ளையார் கொடுத்தார்”, “உள்ளும் புறமும்” போன்ற உரைபடைப்புகளிலும் கடவுள், பக்தி உணர்ச்சி என்பன எத்தகு தராதரங்களில் நிற்கின்றன என்பதனை விமர்சனப்பூர்வமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். “வெறி” ஜனநாயகத்தின் அல்லலாட்டங்களை விவரண மொழியால் துலக்கியுள்ளது.

தான் வாழ்ந்த காலத்தின் “காலாக” நின்று தன்னுடைய சிறுகதைகளை வரதர் ஆக்கியிருக்கிறார். கயமை மயக்கம் தொகுப்பின் 12 கதைகளும் இதற்கு ஆதாரமாகின்றன. அலட்டல் இல்லாத எளிமையான விபரிப்பு நடையும் கலைநயமும் கூடி இத்தொகுப்பினை மெருகேற்றியுள்ளன. பாசாங்குத்தனமற்ற மொழியும் யதார்த்தப்பூர்வமான பாத்திரச்சித்தரிப்பும் பிசகில்லாமல் பின்னிப்பிணைத்துள்ளமையால் சுகமான வாசித்தலுக்கு இத்தொகுப்பு உரியதாயிற்று.

மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் பரிணமிப்புகளும் இடர்பாடுகளும்

ஜீவந்தியின் “வரதர் நூற்றாண்டு சிறப்பிதழ்” ஒன்றுக்கான கட்டுரை எழுத உத்தேசித்த போது உடன் எழுந்த தோற்றப்பாடாக “மறுமலர்ச்சி இயக்கம்” என்பதே வந்தமைந்தது. அந்த விடயம் தொடர்பாகவும் வரதரை உள்ளார்ந்து அலசி ஆராய்ந்தும் இந்த இதழில் வெவ்வேறு ஆக்கங்கள் வெளிப்பட்டிருக்க வாய்ப்புள்ளது. சிறு குறிப்பாக மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் வகிபாகம், தொடர்ந்த வரலாற்றில் அதன் கிளை பரவுதல், அதன் சாதனைகள் பூரணப்படாதமைந்த இடர்பாடுகளுக்கான அடிப்படை அம்சம் என்பவற்றை எனது நோக்கில் இங்கு வெளிப்படுத்த முயல்வேன்.

ஈழத் தமிழிலக்கியத்துக்கான வரலாற்றெழுதியலில் வரதரின் “மறுமலர்ச்சி” சஞ்சிகையானது அழியாத தடம் பதித்துள்ளது. அந்த இதழ் புதியதள மொன்றில் ஈழத் தமிழிலக்கியச் செல்நெறியை ஆற்றுப்படுத்தியதுடன் அதன் வாயிலாகப் படைப்புலகில் அடையாளம் காணப்பட்டவர்கள் தொடர்ந்தும் வழங்கிய பங்களிப்புகள் ஊடாக “மறுமலர்ச்சி இயக்கம்” எனப் பின்னர் இனங்காணப்படும் பெறுமானம் வந்தமைந்தமையினாலும் வரதர் பற்றிய எண்ணப் பாங்கில் உடன் இணைவாக மறுமலர்ச்சியும் வந்து விடுகிறது. அவர் வேறு இதழ்களையும் வெளியிட்டிருந்த தோடு ஆற்றல்மிக்க சிறுகதைப் படைப்பாளியாக

திகழ்ந்ததுடன் “ஆனந்தா அச்சகமும் புத்தகசாலையும்” வாயிலாக வெளியீட்டாளராகவும் இனங்காணப்படுகிறவர் என்ற பல்துறை பங்களிப்பின் உள்ளேயும் இந்த அம்சமே கனதியுடையதாக அமைந்துள்ளது.

அதேவேளை “மறுமலர்ச்சி” என்கிற சஞ்சிகை ஒன்று வெளிப்பட்டதற்கு அப்பால் அதனை மையப் படுத்தியதாக இயக்க முன்னெடுப்பு எதுவும் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதை எடுத்துக்காட்டும் விமரிசனம் எழுந்துள்ளமையையும் கவனங்கொள்வது அவசியம். அத்தகைய எச்சரிக்கையை மனங்கொண்ட போதிலும் இந்தச் சிறுகுறிப்புக்கான தலைப்பாக “மறுமலர்ச்சி இயக்கம்” என்பதே சுட்டப்பட்டுள்ளது. பின்னரான “முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம்” வீறுடன் செயற்படுவதில் அமைப்பாக்கத்துக்கு உரிய பண்புக்கூறுகளுடன் இயங்கிய ஆளுமைகள் “மறுமலர்ச்சி இயக்கம்” என்பதாகச் சுட்டியுரைக்கத் தவறியதில்லை.

தமிழர் வரலாற்றில் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருந்த “பக்திப் பேரியக்கம்” பற்றியும் இதே ஆளுமைகள் கனங்காத்திரமான ஆய்வுப் பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார்கள் என்பதும் கவனிப்புக்குரியது. கி.பி.7ஆம் நூற்றாண்டின் முன் பின்னாக பக்தி இலக்கிய எழுச்சி ஒன்று ஏற்பட்டதே அல்லாமல் அதனை இயக்கச் செயற்பாடாகக் கருத இயலாது என சொல்வோருளர்.

மக்கள் யுகத்துக்கான பாரியளவு இயக்க முன்னெடுப்புக்களை மனங்கொண்டவாறு அணுகும் போது இவை இயக்கக் கனதியற்றவையாகத் தெரிந்த போதிலும் அவையவற்றுக்குரிய வரலாற்றுத் தளத்தில் குறித்துரைக்கத்தக்க இயக்க முன்னெடுப்புகளாக அவையமைந்து, இயக்க வீச்சுக்கான தாக்குறவைத் தொடர்ந்த வரலாற்றில் ஏற்படுத்தி இருந்தமையை மறுத்துரைக்க இயலாது. ஏனைய வரலாற்று அனுபவங்களுடன் ஒப்பாய்வு செய்கையில் இதனைப் புரிந்துகொண்டு ஏற்பதற்குத் தடை இருக்காது!

மறுமலர்ச்சி இதழில் இணைச் செயற்பாட்டளராக இயங்கிய அ.ந. கந்தசாமி பின்னர் எழுச்சி பெற்ற முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவராக அமைந்திருந்தார். மறுமலர்ச்சி இயக்கம் தொடர் பரிணமிப்பாக மக்கள் விடுதலைக்கான பண்பாட்டுச் செயல்வேகம் பெறும் செல்நெறி அ. ந. கந்தசாமி வாயிலாக இணைப்புக்கண்ணியைப் பெற்றிருந்தது.

முற்போக்கு இயக்கத்தில் விரிவாக்கம் பெற்ற பல அம்சங்களுக்கான முன்னோட்டங்கள் மறுமலர்ச்சி இயக்கக் காலத்துக்கான படைப்புகளிலும் வெளிப்பட்டு இருந்தன. அந்த முன்னோட்டங்கள் பண்பு மாற்றத்தைப் பெற்றுப் புதிய தள விரிவாக்கத்துடன் முற்போக்கு இயக்கக் காலத்தில் வெளிப்பட்டிருந்த மையைப் புரிந்து கொள்ள இயலாத சில ஆய்வாளர்கள் இரண்டையும் ஒரே பெறுமானம் உடையனவாகக் கருத்துரைப்பதனைக் காண இயலும்.

குறிப்பாக, மண்வாசனை இலக்கியம்- தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு என்பன முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் மகத்தான வரலாற்றுப் பங்களிப்பாகும். இது உணர்வுபூர்வமான கோட்பாட்டு அடிப்படைகளில் விவாதிக்கப்பட்ட ஐம்பதாம் ஆண்டுகளில் எழுந்த ஆக்கங்களில் இருந்து முன்னதாக மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் - அல்லது சிறுகதை முன்னோடிகள் முப்பதாம் ஆண்டுகளில் எழுதியவற்றில் - மண் வாசனைப் பண்பு திகழ்ந்ததாகக் கருதுவதும் அதன் அடிப்படைக் குணாம்சத்தை அறியாத குறைபாட்டுக்கு உரியதாகும். எமக்கான ஊர்ப் பெயர்கள் இடம்பெறுவதே மண் வாசனை இலக்கியம் என்பதற்கான அடையாளம் அல்ல. எமக்குரிய பிரத்தியேகமான பிரச்சினைகள், அவை சார்ந்த முரணும் மோதல்களும், அவற்றுக்கான தீர்வில் தாக்கம் செலுத்தும் எமக்கேயுரித்தான வரலாற்று ஓட்டத்துக்குரிய இடம் என்பன கவனம் கொள்ளப்பட்டுப் படைப்பாக்கப்படும் போதுதான் மண்வாசனைக்குரிய தேசிய இலக்கியமாக உருப்பெற இயலும்.

முன்னதாக அமைந்து வந்த கலை - இலக்கிய வெளிப்பாட்டைக் கடந்து மறுமலர்ச்சி இயக்க காலத்துப் படைப்புகள் தேசிய இலக்கியத்துக்கான முன்னோட்டங்களைப் பெற்றிருந்தன என்பது அதன் "இயக்க வீச்சினை" வெளிப்படுத்தும் அம்சமாகும். அந்தச் செயற்பாட்டில் உடன் இயங்கிய சகபாடி முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தில் தீவிரம் கொண்ட போது

அதன் ஆதரவாளராக வரதர் இருந்துள்ளார். அதே வேளை முழு ஈடுபாட்டுடன் முற்போக்கு இயக்க வாதியாக அவரால் பரிணமிக்க இயலவில்லை. அவரிடமிருந்து பரிணமிப்பைப் பெற்ற முற்போக்கு இயக்கம் இனத்தேசியப் பிரச்சினையை அணுகிய விதத்தில் இருந்த போதாமையும் கூட அதன் பங்காளியாக அவரை இணைந்து கொள்ள இடந்தராத தடைச் சுவராக அமைய இயலும்.

அவர் தனது சுயசரிதை ஆக்கத்தில் வெளிப்படுத்திய ஓர் அம்சமும் தடைக்கல் ஒன்றை இனங்காட்டி இருந்தது. சுதந்திரத்துக்கு முன்னர் இந்தியாவுடன் குறிப்பாகத் தமிழகத்துடன் எமக்கு இருந்த சமூக - பண்பாட்டு ஊடாட்டம் என்பது "தேசிய இலக்கியம்" எனும் பிரிவினையை முழு மனதுடன் ஏற்க இடம் தராத அம்சமாக அமைந்திருக்க வாய்ப்புள்ளது.

இனத் தேசியப் பிரச்சினை, தமிழுக்கான முழுமைத் தொடர்பு என்பதிலான தயக்கங்கள் என்பவற்றுடன் அழகியல் பிரச்சினையும் முழுமையான முற்போக்கு இயக்க வாதியாக அவரை இயங்க விடாது தடுத்திருக்க வாய்ப்புள்ளது. மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின்

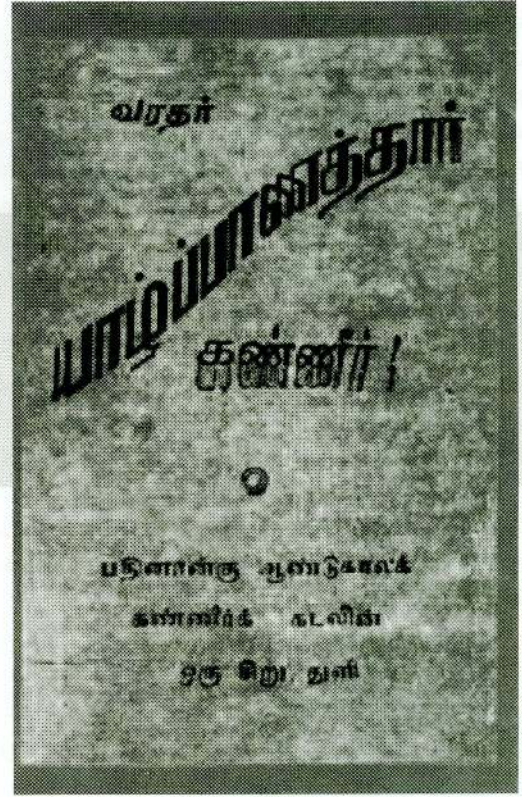
**"தன்னை முன்னிலைப்படுத்தாது
தன்னுடைய கருத்தை
முன்னிலைப்படுத்தி, ஆர்வத்தை
முன்னிலைப்படுத்தி கருமத்தைச் செய்து
கொண்டு போகின்ற ஒரு மிகப்பெரிய
சிறப்பு அவரிடத்திலே நான் கண்டேன்."**

- பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி -

ஏனைய பங்காளிகளாக இருந்து முற்போக்கு இயக்கத்தை நிராகரித்தவர்களிடம் அத்தகைய அழகியல் நாட்டம் தூக்கலாக வெளிப்பட்டிருந்தது. உண்மையில் வரதரது ஆக்கங்களும் உணர்வு நிலையும் முற்போக்கு இயக்கப் பண்பையே அதிகம் வெளிப்படுத்தி இருந்தன. அதேவேளை, முற்போக்கு இயக்கம் வெளிப்படுத்திய "தீவிர மனப்பாங்கு" அவருக்கு ஏற்புடையதாக இல்லாமல் தடையை ஏற்படுத்தியிருக்க இயலும்.

ஈழத் தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறியில் மறுமலர்ச்சி இயக்கம் ஏற்படுத்திய தாக்கமும் பின்வந்த தேசிய இலக்கிய-அழகியல் வாத முனைப்புகளும் இன்று எந்தக் கதியை விட்டுத் தந்துள்ளன? ஏகாதிபத்தியச் சார்புடனும் மேலாதிக்க நாட்டத்துடனும் இயங்குவனவாக ஈழத்தமிழ் தேசியமும் இலங்கைத் தேசமும் தொடர்ந்து செயற்படுவதாக அமைவதனை அந்த முன்னெடுப்புகளால் தடுக்க இயலாமல் போனது ஏன்? ஏறத்தாழ ஐநூறு வருடங்கள் காலனித்துவப் பிடிக்குள் உழவும் எமது மண்ணையும் மனங்களையும் விடுவிக்க இயலாது இருப்பது ஏன்? இவற்றின் பொருட்டு முழு ஈடுபாட்டுடன் இயங்கிய வரதரின் நூற்றாண்டில் அவரது எழுத்துக்கள்-இயக்கங்கள் என்பவற்றின் வாயிலாகவும் விடை தேட வாய்ப்புள்ளது!

வரதரின் “யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர்”

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சிற்றிதழ் ஆசிரியராகவும் சிறுகதை ஆசிரியராகவும் கவிஞராகவும் வெளியீட்டாளராகவும் புகழ்பெற்றவர்களில் ஒருவராக தி.ச.வரதசராசன் என்ற இயற்பெயரை உடைய “வரதர்” விளங்குகின்றார். ஈழகேசரியின் போதாமையை உணர்ந்து வெளியிடப்பட்ட மறுமலர்ச்சி இதழ் இலங்கையின் மணிக்கொடி என்று கொண்டாடப் படுகின்றது. மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தவரில் முதன்மை யானவராக விளங்கிய வரதர் அதன்பிறகு கவிதைக்காக வெளியிடப்பட்ட “தேன்மொழி”யின் ஆசிரியராகவும் விளங்கியவர். புதினம், அறிவுக்களஞ்சியம், ஆனந்தன், வெள்ளி என்று வெகுஜனங்களை நோக்கியதும் மாணவர்களை நோக்கியதுமான பல்வேறு இதழ்களை வெளியிட்டவர். “கயமை மயக்கம்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதி அவருடைய புனைகதை ஆளுமையை வெளிப் படுத்துவதாகும்.

1958 ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரகாலத்தின் உக்கிரத்தை வெளிப்படுத்தும் “கற்பு” என்ற சிறுகதை முக்கியமானது. “இருள்” என்ற இவருடைய கவிதை ஈழத்துப் புதுக்கவிதைகளின் தொடக்கக் கவிதைகளில் ஒன்றாகும். வரதரின் நூல்களில் “யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர்” என்ற கவிதைநூல் முக்கியமானது.

மரபை முழுமையாக பின்பற்றாதும் ஓசையைக் கைவிட்டுவிடாமலும் புதுக்கவிதையின் போக்கிற்குள் தன்னை முழுமையாகப் புதைத்துவிடாமல் “இடைநிலைக் கவிதையாக” எழுதப்பட்டதே இந்தநூல். 1995 ஒக்டோபர் 30 அன்று இடம்பெற்ற யாழ்ப்பாண இடம் பெயர்வை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்டதே இந்த நெடுங்கவிதை. 1996 மார்ச் மாதம் எழுதப்பட்ட இந்தக்

கவிதை 26.05.1996 வீரகேசரி வார இதழில் வெளிவந்தது. தனிநூலாக 1997 யூன்மாதம் வெளியிடப்பட்டது. 18.10.1991 அன்று வடக்கின் தீவுகள் இராணுவ ஆக்கிரமிப்பிற்கு உட்பட்டு கிராமத்து மக்கள் பெயர்ந்து போன பிறகான கிராமத்துத் தனிமையினை சு.வில்வ ரத்தினம் அவர்கள் “காற்றுவெளிக்கிராமம்” என்ற நெடுங்கவிதையால் எழுதினார்.

உயிர்ப்பிழந்து விறைத்த கட்டையெனக்
கிடக்கிறது இக்கிராமம்.

கிராமத்தின் கொல்லைப் புறமாய்
உறங்கிய காற்று
சோம்பல் முறித்தபடியே
எழும்பி மெல்ல வருகிறது.

வெறிச்சோடிய புழுதித்தெரு,
குழம்பிக் கிடக்கும் சுவடுகள் மேலாய்
சப்பாத்துக் கால்களின் அழுத்தம்,
காற்றுக்கு குழப்பமாயிருந்தது.

முற்றங்கள் பெருக்கும் ஓசையைம்
பாத்திரங்களோடு தேய்படும் வளையல் ஒலி,
ஆச்சி, அப்பு, அம்மோயென
அன்பொழுகும் குரல்கள்-
ஒன்றையுமே காணோம்.

என்ன நடந்தது?
ஏனிந்தக் கிராமம் குரலிழுந்து போயிற்று?
திகைத்து நின்றது காற்று
தேரடியில் துயின்ற சிறுவன்
திருவிழாச் சந்தடி கலைத்திருந்தமை கண்டு
மலங்க விழித்தது போல.

கிராமம் தனித்துவிடப்பட்ட துயரை கவித்துவத்தின் உச்சத்தில் நின்று ச.வி எழுதினார். இங்கு வரதரின் கவிதை கிராமங்களை இழந்து இடம்பெயர்ந்த மக்களின் துயரைப் பேசுகின்றது. அதனை ஒரு நீண்ட கவிதையாக அவர் எழுதியுள்ளார்.

“ஒரு ஆக்க இலக்கியம் எழுத்தாளனுடைய மனத்திலே ஒரு நல்ல கருத்து குடிபுக அவன் அந்தக் கருத்தை சுவையான முறையிலே வெளிப்படுத்துகின்றான். வெளிப்படும் உருவம் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று யாரும் கட்டுப்பாடு செய்யமுடியாது”

என்ற அவருடைய கூற்றானது வடிவத்தை மீறும் அவருடைய துணிவிற்கும் சான்றாகின்றது. ஈழத்திலே புதுக்கவிதை முன்னோடிகளில் ஒருவராக வரதரைக் கொள்ளுகின்ற மரபொன்றும் இருக்கின்றது.

1943 ஆம் ஆண்டு ஈழகேசரியிலே அவர் எழுதிய “ஓர் இரவிலே” என்ற கவிதை அதற்குச் சான்றாக அமைகின்றது. சித்திரை மாதத்தில் மூன்று நாளுக்கு நாட்களாக மழையும் புயலும் என்று மனிதர்களைப் புரட்டிப்போட்டதனை ஒரு வசனகவிதையாக இவர் எழுதியுள்ளார். பிச்ச மூர்த்தியின் கவிதைகளைப் படித்த அருட்டுணர்வு இவரை இவ்வகைக் கவிதைக்குத் தூண்டியிருந்தது.

இருள்! இருள்! இருள்!
இரவிலே, நடு ஜாமத்திலே,
என் கால்கள் தொடும் பூமிதொடங்கி,
கண்பார்வைக் கெட்டாத மேகமண்டலம் வரை
இருள் இருள்!
பார்த்தேன்.
பேச்சுமூச்சற்று
பிணம்போல் கிடந்தது பூமி
இது பூமிதானா?
மனித சந்தடியே யற்ற.
பயங்கரமான பேய்களின் புதிய உலகமோ?
“ஓவ் ஓவ்” என்றிரைவது
பேயா? காற்றா? பேய்க்காற்றா?

சித்திரை மழையின் கொடுரத்தை எழுதியதைப் போலவே “குத்து மதிப்பாக ஐந்து இலட்சம்” மக்கள் “முப்பது பத்து தொண்ணூற்று ஐந்தன்று முன்னிரவு வேளை” இடம்பெயர்ந்த அவலத்தை எம்கண் முன் கொண்டு வருகின்றார். திடீர் என்று இடம்பெயரச் சொன்ன செய்தி, பத்துமைல் தூரத்தை இரண்டரை நாட்களாக நத்தை வேகத்தில் நடந்து வருந்திய அந்த

நாள்களின் வெம்மையை கொடுமையை தன் கவிதைக்குள் கொண்டு வந்துள்ளார். இடமின்றியும் நீரின்றியும் பொருளின்றியும் பணமின்றியும் அந்த மக்கள் பட்ட பாட்டையும் சொந்தவீட்டுக்கு செல்வதற்கு ஏங்கும் மனதையும் இந்தக் கவிதையில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்.

இக்கவிதையின் முக்கியத்துவத்தை முன்னுரை எழுதியுள்ள செங்கை ஆழியான் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்த இடம்பெயர்வு சோகநாடகத்தின் முதற்காட்சியை அந்த நாடகத்தின் பாத்திரங்களில் ஒன்றாகி மானிட வேதனைகளை முற்றாக அனுபவித்ததன் விளைவாக கவிதா ஆவேசமாக இந்த நூல் வெளிவருகின்றது

வளவுகளைத் தாண்டி
வயல்கள் பல தாண்டி
தண்ணீர்க்குப் பட்ட கஷ்டம்
தறிபடுமோ?
தயிர்படுமோ?

என்று நீருக்காகப் பட்ட கஷ்டத்தையும்,

எல்லாப் பொருள்களுமே
ஆனைவிலை குதிரைவிலை
அநியாயக் கொள்ளைவிலை
என்று விலைஉயர்வின் பாடுகளையும்

பத்துமைல் நடக்கப்
பாவியற்கு இரண்டரை நாள்!
கின்னஸ் புத்தகத்தில் இதைக்
கிடத்தி வைக்கலா மெல்லோ?
என்று நடந்து சென்ற அவலநாடகத்தின் மீத்துயரையும்

பத்தடிச் சதுரத்துள்
பன்னாங்குக் கொட்டிலிலே
எல்லாமே ஓரிடமாய்
நல்ல வசதி இது!
என்று இடம்பெயர்ந்த இடத்தில் வாழிடத்திற்குப் பட்ட பாட்டையும் இவர் கவிதை பாடிநிற்கின்றது.

எனினும் இக்கவிதை ஆழ்ந்த கவியுள்ளத்தை வெளிப்படுத்தத் தவறிவிட்டது என்றே தோன்றுகின்றது. ஒருவகைப் புலம்பலாய் இக்கவிதை நீள்கின்றது. சாதாரண சொற்களின் ஊடாக இக்கவிதை சொல்லப் படுகின்றது.

ச.வியின் காற்றுவெளிக் கிராமத்துடன் ஒப்பிடும்போது இக்கவிதை சற்றே பின்னடைந்து விடுகின்றது. இன்னும் சொன்னால் “ஓர் இரவிலே” என்ற 1943 ஆம் ஆண்டு எழுதிய கவித்துவம் 1996 ஆம் ஆண்டு எழுதிய கவிதையில் ஏன் இல்லாமல் போனது என்று தெரியவில்லை. ஆயினும் ஆவணம் என்ற வகையில் இவ்வகைக் கவிதைக்கு ஒரு முக்கியத்துவம் இருக்கவே செய்கின்றது.

வரதரின் நாவலர்: தனி மனித வரலாறு, சிறுவர் இலக்கியம் சார்ந்த எழுத்தியல்

1996 எனக்கு வயது பதினெட்டு. யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வின் பின்னான மீன்குடியேற்றம் நிகழ்ந்து ஓரளவு சமூகநிலையில் உயர்தரப்பரீட்சை எழுதி முடித்த காலம். அது டிசம்பர் மாதம். தூண்டி சஞ்சிகையை வெளியிடுவோம் எனத் தீர்மானித்து பல எழுத்தாளர்களின் வீட்டுப் படலைகளைத் தட்டிய காலம். புத்தொளி சிவபாதசந்தரம் கூறியபடி, யாழ்ப்பாண நகரத்தில் உள்ள ஐந்துசந்திக்கு அண்மித்துள்ள ஒரு வீட்டுக்குச் செல்கின்றோம். அது ஒரு மேன்மையான வீடு. உள்ளே வந்து அமருமாறும் “அவர்” வருவார் என்றும் கூறினார்கள். உள்ளே சென்று அமர்ந்தோம். படிக்கட்டு வழியாக ஒரு நபர் இறங்கி வந்தார். நிறைந்த, வெளுத்த முடியோடு கூடிய தலை முறுக்கு மீசை வெள்ளை வேட்டி / சறம் வெறும்மேல் - கறுத்த நிறம் - உறுதியான மெல்லிய தேகம் புலிப்பல்லுடன் தங்கச் சங்கிலி புன்னகையோடு உரையாடத் தொடங்கினார். வந்த நோக்கத்தைக் கூறினோம். முதுமையில் தாம் இப்போது எழுதுவது குறைவு என்றும் எழுதினால் தருகின்றேன் என்றும் கூறினார். சஞ்சிகையாக்கம் தொடர்பாகத் தன் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்தார். விடை பெற்றோம். மனம் நிறைந்த வாழ்த்துக்களுடன் எம்மை அனுப்பி வைத்தார். பின்பும் வேறு வேறு இலக்கியத் தேவைகளுக்காக அவருடன் சில தடவைகள் உரையாடியிருக்கின்றேன். யாழ்ப்பாணத்து இலக்கியச் சூழலில் பன்முகம் காட்டிய, நவீனத்துவத்தை சரி வரப் புரிந்து கொண்டு யதார்த்தத்துக்கு இட்டு வந்த முன்னோடிகளுள் முக்கியமானவர் வரதர் என்கின்ற தி.சுவரதராசன்.

கவிஞர், கலைஞர், பத்தியாளர், கட்டுரை யாளர், விமர்சகர், பதிப்பாசிரியர், பதிப்பக உரிமையாளர், பல்தள சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர், செயற்பாட்டாளர் என அவரது பங்களிப்பு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அவரது “அறிவுக்களஞ்சியம்” அரசு பாயங்கரவாதத்துக்கு உள்ளாகியிருந்த “மூடுண்ட யாழ்ப்பாணத்திற்குள்” உலகை விரித்து வைத்தது. என் தலைமுறை அறிவுக்களஞ்சியத்தை மறக்க வாய்ப்பில்லை.

வரதரின் பன்முக எழுத்துக்களுள் மிகக்குறை வாக இருக்கின்ற தனி மனித வரலாற்று நூல்களுள் காலத்தால் முந்தியது “நாவலர்” எனும் நூலாகும். இது சிறுநூல் வரிசையைச் சார்ந்தது. தனது பாடசாலை மாணவப்பருவத்தில் “நாவலர் கோன்” எனும் சிறு நூலை எழுதி வெளியிட்டதாகவும் அதனை திருத்திய பதிப்பாக 1949 இல் “நாவலர்” எனும் பெயரில் மீள்பதிப்புச் செய்ததாகவும் தனது முன்னுரையில்

வரதர் குறிப்பிடுகின்றார். முப்பது ஆண்டுகளின் பின் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை, ம.ஸ்ரீகாந்தா, ச.அம்பிகைபாகன் ஆகியோரின் தூண்டலில் “நாவலர்” எனும் இந்நூலை முழுவதும் புதுவதாக வரதர் மீள எழுதியதாக அறிய முடிகிறது. 1979இல் ஆறுமுக நாவலர் சபை வெளியீடாகவும் 1980ல் திருத்தியபதிப்பாக “வரதர் வெளியீடாக” அவரது ஆனந்தா அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஆக, நாவலர் வரதரால் எழுதப்பட்டு மூன்றுமுறை செவ்வை பார்க்கப் பட்டுள்ளது. ஏறத்தாழ ஐம்பது வருட பயணத்தின் வழி இறுதி பதிப்பு 1980 இல் வெளிவந்துள்ளது.

“வரலாற்றை எழுதுதல்” என்பது தனித்துவமான முறையியலைக் கொண்டமைந்த ஒன்றாகும். ஒரு தனிமனிதரின் வாழ்வியல் கோலத்தை குறித்த ஒழுங்கில் சொல்வதோடு தனிமனித அடையாளம், ஆளுமை, நிறைகுறைகள், பணிகள், சாதனைகள், வாழ்வியல் முறை என்பவற்றை வெளிப்படுத்துவனவாகவும் அவற்றை மதிப்பீடு/ விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்துவன வாகவும் அமையும். மதிப்பீடோ, விமர்சனமோ இன்றி அமைகின்றவை பெரும்பாலும் இலட்சிய வாதப் போக்குடைய கதாநாயக அல்லது கதாநாயகி கட்டமைப் பாக்கத்தைச் செய்யும் புகழுரைகளை நிகழ்த்தவல்லன வாகின்றன.

வரதரின் “நாவலர்” ஆறுமுகநாவலரின் சுருக்க வரலாறாக அமைகிறது. த.கைலாசப்பிள்ளையின் “ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம்” நூலைத் தழுவி எழுதப்பட்ட முதற்பிரதியின் காலத்தில் இருந்து நாவலர் நூற்றாண்டு விழாக்காலத்தில் பல்வேறு நூல்கள், கட்டுரைகள், தொகுப்பு மலர்கள் கண்ட பின்பு எழுதப் பட்ட பிரதியாக இந்நூல் அமைகிறது. மேற்சொன்ன எழுத்து முறைமைகளில் இருந்து வரதரின் எழுத்து முறை, விடயதானம், வடிவவியல் என்பன தனித்து நிற்கின்றனவா அல்லது பொதுப்போக்கில் நடை பயில்கிறதா எனும் வினாக்கள் எம்முன் நிற்கின்றன.

1. வரதரின் நாவலர் பற்றிய இந்நூல் வரலாற்று முறைமையில் சுருக்கமாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

2. இது ஒரு சிறுவர் இலக்கிய மரபு சார்ந்த நூல்.

3. நாவலர் வரலாற்றை இலட்சியவாதப் போக்கிலன்றி யதார்த்தத்தளத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

4. நாவலர் கால சமூகம், சூழல், கல்வி உள்ளிட்ட விடயங்கள் பல வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

5. நாவலரின் தமிழிழை, சைவப் பங்களிப்பு தெளிவுறக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அநாகரிக தர்மபால சிங்களப் பெளத்த தேசிய வீரராக்கப்பட்ட சூழலில் தமிழரின் தேசிய வீரர் என்ற

ஒருவரைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. பண்டிதமரபும் (பழமை) முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்களும் (புதுமை) இணைந்து முன்னிறுத்திய ஒற்றை மனிதர் நாவலர். நாவலரின் கருத்துக்களை “அடிப்படைவாதம்” எனக் கூறிய பலரே இந்த இடத்தில் “மொளனம்” காத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நாவலரின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, குடும்ப, சமூகச் சூழல், இரு மரபும் தூய்யப் பெற்ற கல்வி, சமயம், தமிழ் மற்றும் சமூகப்பணிகள் அவரது மரணம் வரையான வரலாறு “சுவைபட” உரைக்கப்பட்டுள்ளது. நாவலரின் “நவீனத்துவம்” மரபுமணம் மாறா நவீனத்துவம் என்பதை புரிதலோடு வரதர் எழுதியிருக்கும் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. தன்னுயர்வு தரக்கூடிய உத்தியோகம், திருமணம், சுயசம்பாத்தியம் குறித்து தன் தேசத்து மக்களுக்காக வாழ்ந்து மறைந்த மனிதரின் வரலாறாக இந்நூலை எழுதியுள்ளார்.

வரதர் சிறந்த கதை சொல்லி நல்ல சிறுகதைகளைத் தந்தவர். அந்த இயல்பின் வழி நின்று

“ஆறுமுகத்தின் தந்தையார் கந்தர் தாயார் சிவகாமி. யாழ்ப்பாணத்தின் நல்லூரிலே பரம்பரையாகத் தமிழறிவும் செல்வாக்கம் உள்ள குடும்பம். அவர்களுடைய பன்னிரண்டு பிள்ளைகளில் ஆறுபேர்கள் ஆண்கள், அவர்களுள் இளையவர் ஆறுமுகம்.”

என ஆறுமுகத்தை அறிமுகம் செய்கின்றார். ஆறுமுகம் பாடசாலை ஆசிரியராக பேர்சிவலின் பண்டிதராக, மொழிபெயர்ப்பாளராக, பிரசங்கியாக, தந்தை எழுதிய நாடகத்தை சிறுவயதிலேயே நிறைவுற எழுதிய படைப்பாளியாக, சைவமும் தமிழும் வளர அரும்பாடுபட்டவராக வாழ்ந்ததை, கதை சொல்லிக்கே உரிய மொழியில் வரலாற்றை வளர்த்தெடுக்கிறார். பதினான்கு பகுதிகள் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

வரதர் “கதை சொல்லல்” முறையில் சுவாரஸ்யமாக முன்வைத்த இந்த ஆக்கத்தின் பலம் மொழிக்கையாளுகை எளிமையான சொற்கள், அர்த்தப்பாடு மிக்க வசனங்கள் பிசிறற்ற நடை, உரிய வகையில் நிறுத்தக்குறி பயன்பாடு என “மொழியாளனாக” வரதர் தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொள்கின்றார். ஒவ்வொரு இளைய தலைமுறையும் தன் இனத்தின் - மொழியின் - சமயத்தின் வரலாற்றை, நாவலரின் வரலாற்றை அறியுத் தூண்டும் நூல் இது. சிறுவர்கள், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டைப் புரிந்து கொள்ள உதவும் கைநூலாகவும் இது அமைகின்றது. வரதரின் மொழி இன்றைய சிறுவரும் விளங்கும் மொழியாக இருக்கிறது.

வரதர், சம்பவ சித்திரிப்புகளை வெறும் கற்பனையில் மிதக்கவிடாது யதார்த்தத்தில் நடந்திருக்கக் கூடிய வகையில் சொல்ல முயன்றிருக்கின்றார். பேர்சிவல் நாவலருக்கு முதன்மை கொடுத்ததைப் பொறாத சில கிறிஸ்தவ மதவாதிகள் “எங்கள் சமய எதிரியுடன் நீங்கள் உறவு வைத்திருக்கலாமோ?” என வினாவ, “என்ன செய்வது, வேறு நல்ல பண்டிதர் கிடைக்கவில்லையே” எனக் கூறிச் சமாளித்ததை கூறியுள்ளமை இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. நாவலரின் சமய நிலைப்பாட்டை “சைவசமயத்தை இழித்துரைத்த பாத்திரிமார்களுக்கு நாவலர் விரோதி. ஆனால் கிறிஸ்து சமயத்தின் விரோதியல்ல” எனக் கூறியுள்ளமை வரதர் நாவலர் பற்றிக் கொண்டிருந்த மதிப்பீட்டைத் தெளிவுறுத்துகின்றது.

நாவலர் கல்வியியலாளராய் பாடசாலை, பாட

நூல் என சுதேச நவீன கல்வியை வளர்த்தமை, கண்டன நூல் செய்தமை, நூற்பதிப்பு, உரை, உரைநடையாக்கம், இலக்கணம் என சமயம் மற்றும் தமிழ்மொழி சார்ந்து செய்த பணிகளை கால ஒழுங்கில் வரிக்கிரமமாக வெளிப்படுத்திய வரதர் அவரது சமூகப் பணியையும் தவறவிடவில்லை.

“தமது சொந்த ஆன்ம ஈடேற்றம் ஒன்றையே கருதி வாழ்ந்த ஞானிகள் இருந்தனர். ஆனால் நாவலர் தமிழையும் சைவத்தையும் தமது மக்களுக்காகவே வளர்த்தார்-மக்களுக்காகவே தமது வாழ்நாளைத் தியாகம் செய்தார் என்ற பெரிய உண்மையை நாம் மறந்துவிடலாகாது” எனக் கூறியுள்ளமை வரதர் நாவலர் மீது நிகழ்த்திய மதிப்பீட்டின் வெளிப்பாடு எனலாம். மேலும்

“சைவமும் தமிழும் அப்போது மிகுந்த ஆபத்தில் சிக்கியிருந்த காலம். அவைகளுக்குக் கை கொடுக்க வேண்டியது அவருக்கு முழுநேர வேலையாக இருந்தது. அப்படியிருக்கவும் இந்தக் காரியங்களுக்கு வெளியேயும் அவ்வப்போது சில பொதுத் தொண்டுகளில் நாவலர் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்”

எனக் கூறி, விவசாயச்சங்கம், கஞ்சித்தொட்டி தர்மம் துவைவனத்துரைக்கு எதிரான கடிதம், இராமநாதனை சட்டசபைக்குத் தெரிவு செய்தமை உள்ளிட்ட விடயங்களில் மிகுந்த பங்காற்றியமை குறிப்பிடத்தக்கது. நாவலர் தனது இறுதிக் காலங்களில் சமயப்பணிகளை விட சமூகப்பணிக்கே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

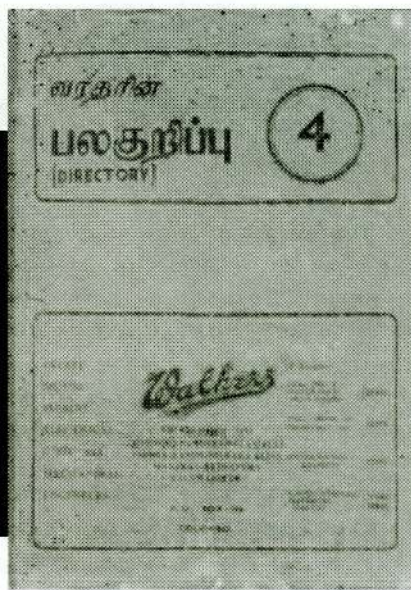
நாவலரும், மகாத்மகாந்தியும் தத்தம் சமூகத்துக்கு தத்தம் காலத்தில் எது தேவையோ அதனைச் செய்தனர் என்ற கருத்தியலை வரதர் முன்வைக்கின்றார். தன்னூலை முடிக்கும் தருணத்தில் மூடத்தனமான சாதிக்கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்திருந்த அகாலச் சமூகத்தில் சீர்திருத்தச் சிந்தனையை விதைத்தவர் நாவலர் என்பதை ஆதாரப்படுத்த முற்படுகின்றார். இதற்கு

“சாதியிலும் சமயமே அதிகம். சமயத்திலும் சாதியதிகம் என்று கொள்வது கருதி, யுத்தி, அனுபவம் மூன்றிற்கும் முழுமையும் விரோதம்” எனும் நாவலரின் கூற்றை எடுத்துரைக்கின்றார். “சாதியபிமானம் மீதாரப் பெற்றவரே நாவலர்” எனும் கருத்தியலுக்கு புறநடையாக - நாவலர் சாதியம் பற்றிய விபரங்களைத் தந்திருப்பினும் சாதியை விட சமயத்திற்கே முதன்மை கொடுத்தார் என்பதைத் தெளிவுபடுத்த முற்படுகின்றார்.

நாவலர் ஒரு சகாப்தம் வரதர் நவீன இலக்கியத்தின் ஒரு சகாப்தம் நாவலரின் வலியும் தியாகமும் காலத்தின் வழி நின்று கூறிய கருத்தியலும், பணியும் வரதருக்கு நாவலரில் பெரும் மரியாதையைத் தந்திருக்க வேண்டும். அவர் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக்கள் பலவற்றுக்கு நேரடியாகவும் துக்குமமாகவும் வரதர் பதிலளித்துள்ளார். வெறும் போற்றுதல் இல்லை கோஷமில்லை, ஆயினும் இது ஒரு மறுமதிப்பீடுதான். “நாவலரைப் போல் நமக்கு ஆளில்லை. அவருக்கு முன்பும் இல்லை. பின்பும் இல்லை. நாவலரை நாங்கள் இறுகப்பற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இதுவே வரதரின் முடிவான கருத்து.

காலம் வரதரின் மதிப்பீட்டை மறுமதிப்பீடு செய்யக் காத்திருக்கிறது.

ஈழத்து உசாத்துணை சாதனங்களின் பின்புலத்தில் வரதரின் பலகுறிப்பு ஓர் அவதூணிப்பு

தகவல் தொடர்பாடல் மற்றும் அறிவியல் தேடுகை தளங்களில் உசாத்துணைச் சேவை என்றால் என்ன? இதற்குப் பல அறிஞர்கள் வரைவிலக்கணம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

கலாநிதி எஸ்.ஆர். இரங்கநாதனின் கருத்துப்படி, “ஒரு நூலகத்தில் ஒரு வாசகனையும் அவனுக்குத் தேவையான ஒரு நூலையும் சரியான நேரத்தில் சரியான முறையில் இணைத்து விடும் செய்முறையே உசாத்துணை சேவை ஆகும்”. சரியாகவும் துரிதமாகவும் வாசகனது தேடலுடன் தொடர்பான தகவலைக் கொண்ட ஆவணத்தைத் தேடிக் கண்டு பிடிப்பதற்கு ஒவ்வொரு வாசகருக்கும் செய்யும் தனிப்பட்ட உதவியே இது என்று அவர் மேலும் குறிப்பிடுகின்றார்

American Library Association (ALA) அகராதியின் படி “படிப்பதற்கும் ஆய்வில் ஈடுபடுவதற்கும் என நூலக வளங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கும் தேவையான தகவலைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதற்கும் வாசகருக்கு வழங்கப்படும் தனிப்பட்ட உதவியுடன் நேரடியாகத் தொடர்புபடும் பணிகள் அனைத்தும் உசாத்துணை சேவை எனப்படும்” என்று விளக்கமளிக்கப்பட்டுள்ளது.

William A. Katz என்பவரது கருத்துப்படி, “ஒரு சாதாரண வினாவுக்கு விடையளிப்பது தொடக்கம் நூல் விபரத் தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட தகவல் களை வழங்குவது வரை உசாத்துணை சேவையானது பலதரப்பட்ட பணிகளை உள்ளடக்கியது. மரபுரீதியான சேவை, மிதமான சேவை, உயர் அளவான சேவை என மூன்று வகையான சேவைகளை இவர் இனம் காண்கிறார்.”

உசாத்துணை சேவையை வழங்கும் சாதனங்கள் பல அன்று நூல்வடிவிலும், இன்று மேலதிகமாக இணையவழியிலும் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. இவை மொழி/விடய அகராதிகள் (Dictionaries), கலைக்களஞ்சியங்கள் (Encyclopaedia), சுட்டிகள் (Index), யார் எவர் (Who's Who) தொகுப்பு நூல்கள், வழிகாட்டிகள் (Directories), பஞ்சாங்கங்கள் (Almanac) என விரிந்துசெல்லும்.

பொதுக் கலைக் களஞ்சியம் என்ற வகைப் பிரிவில் அடங்கத்தக்கதான தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியம் எதுவும் இலங்கையில் வெளியிடப்படாத போதிலும், தமிழகத்திலிருந்து 10 தொகுதிகளில் மதுரைத் தமிழ் பல்கலைக்கழக வெளியீடாக வெளிவந்திருந்தது. இலங்கையில் இருந்து பொதுக் கலைக்களஞ்சியங்களாக இல்லாமல், விடய சார்பானதாகக் குறிப்பிடத் தகுந்ததாக பெருமெடுப்பில் வெளிவரவில்லையாயினும் இந்து சமயத்துக்கென உருவாக்கப்பட்ட கலைக் களஞ்சியமாக “இந்துக் கலைக்களஞ்சியம்” 1990 முதல் 2014வரை இடைப்பட்ட காலத்தில் பன்னிரண்டு தொகுதிகளாக கொழும்பு, இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தினரால் வெளியிடப்பட்டு வந்தது. முதலாவது தொகுதியை பேராசிரியர் பொ.பூலோக சிங்கம் தொகுத்திருந்தார். பின்னைய தொகுதிகளை பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்கள் பெருமுயற்சியுடன் சிறப்பாக தொகுத்து வழங்கியிருந்தார்.

இங்கு ஈழத்தின் உசாத்துணை சாதனங்களில் “பஞ்சாங்கங்கள்” என்று நாம் உதாரணத்திற்காகக் குறிப்பிடக்கூடியவை, கொக்குவில் இரகுநாதையரின் வாக்கிய பஞ்சாங்கமும், திருக்கணித பஞ்சாங்கமும் ஆகும். இவை நீண்டகாலமாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவரும் ஆண்டு நூல்களாகும். பஞ்சாங்கம் ஈழத் தமிழரின் நாளாந்த வாழ்க்கையில் பின்னிப்பிணைந்த தொரு நூலாகி விட்டதை மறுக்க முடியாது. சித்திரை வருடம் பிறந்ததும் மஞ்சள் வண்ண அட்டையுடன் அமைந்த இந்தப் பஞ்சாங்கம் காணப்படாத வீடுகளே இல்லை என்னும் அளவுக்கு குடும்பங்களின் உசாத்துணை சாதனமாகப் பிரபலமாகியிருந்தது. ஈழத்தமிழர் களுக்கு இதுவொரு முக்கிய உசாத்துணை சாதனமாகும்.

அவ்வாறே வழிகாட்டிகள் (Directories) தொடர்பான உதாரணமாக தொலைபேசி வழிகாட்டிகள் உடனடியாக எமது எண்ணத்தில் உதிக்கும். உண்மையில் வழிகாட்டிகள் குறித்த விடயங்களை முன்னிலைப்படுத்தும் வகையில் முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டு ஏராளமான அளவில் அவ்வப்போது வெளிவந்துள்ள

போதிலும், இக்கட்டுரையின் தேவை கருதி இலங்கையின் நீண்டகாலமாக வெளிவந்த ஒரு ஆங்கில வழிகாட்டியைப் பற்றி குறிப்பிடுவது அவசியமாகும்.

இலங்கையின் பிரம்மாண்டமான உசாத்துணைப் படைப்பான பேர்குசன் டிரெக்டரி, டெய்லி நியூஸ், ஒப்பேர்வர், தினகரன் பத்திரிகைக் குழுமான லேக் ஹவுஸ் பத்திரிகை நிறுவனத்தினால் 175 வருடங்களுக்கும் மேலாக வெளியிடப்பட்டு வந்துள்ளது. முற்றிலும் அரசு சார்பானது என அந்தப் பத்திரிகை நிறுவனத்துடன் கொள்கை ரீதியாக பலரும் வேறுபட்டு வந்திருந்த போதிலும் அதன் ஆண்டு வழிகாட்டியான பேர்குசன் டிரெக்டரியை இன்று வரை எவருமே விஞ்சி அதற்குப் பிரதியீடாக ஒரு வழிகாட்டியை வெளியிடவில்லை அதனை முற்றிலும் ஒதுக்கிவைக்கவில்லை. இன்றும் அது ஒரு வரலாற்று ஆவணமாகப் பார்க்கப்பெற்று வருகின்றது.

Associated Newspapers of Ceylon Limited (ANCL) நிறுவனத்தால் 1868 முதல் தொடர்ந்து நூற்றாண்டு களுக்கும் மேலாக வருடாந்தம் இற்றைப்படுத்தப்பட்ட தகவல்களுடன் பேர்குசன் டிரெக்டரி இலங்கையில் வெளியிடப்பட்டுவந்துள்ளது. The Ceylon Directory; Calendar; and Compendium of Useful Information என்ற நீண்ட தலைப்புடன் ஆரம்பத்தில் “கொழும்பு பிரஸ்” பத்திரிகையின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய A.M.Ferguson என்பவரால் தொகுக்கப்பெற்று இவ்வழிகாட்டி வெளியிடப்பட்டு வந்தது. பின்னாளில் இதன் நீண்ட தலைப்பு சுருக்கப்பட்டு Ferguson Directory என்ற சுருக்கப் பெயரே வரலாற்றில் நிரந்தரமாயிற்று. 1880-1881 ஆண்டுக்கான ஆண்டு நூலின் முன்னுரையில் அதன் தொகுப்பாசிரியர் பேர்குசன் குறிப்பிட்டிருந்த தகவல்களின் அடிப்படையில் இப்பிரசுரத்தின் உள்ளடக்கத்தை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

ஆண்டு தோறும் அவ்வப்போது இடைவெளி விட்டாலும், பெரும்பாலும் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்த இவ்வழிகாட்டி காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களுக்கும், இலங்கையில் தமது வணிக முயற்சிகளை ஆர்வத்துடன் முன்னெடுத்த ஐரோப்பிய வர்த்தகர்களுக்கும் இலங்கை தொடர்பான பல்வேறு தகவல்களை ஒரு தொகுப்பாக (compendium) சுருக்கமாக வழங்கும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வழிகாட்டியில் தொகுக்கப்பட்டிருந்த தகவல்கள் பெருந்தோட்டத்துறை, வர்த்தகம், நிதி நிலைமை மற்றும் பொருளாதார புள்ளி விபரங்கள், அரசியல் நிர்வாக நடைமுறைகள் தொடர்பான இற்றைப்படுத்தப்பட்டதும், நுணுக்கமானதும் நம்பகத்தன்மை மிக்கதுமாக அமைந்திருந்தமையே இன்றும் இலங்கையின் சுதந்திரத்துக்கு முன்னைய சமூக, வர்த்தக வரலாற்றை ஆராயும் ஆய்வாளர்களுக்கு பயன்மிக்கதொரு உசாத்துணை சாதனமாக அமைந்து வருகின்றது.

காலக்கிரமத்தில் “பேர்குசன் டிரெக்டரி” பரந்த தகவல்களை உள்ளடக்கி வளர்ச்சி கண்டமையால் ஆரம்பத்தில் 100 பக்கங்களுக்குள் பிரசுரிக்கப்பட்ட இவ்வாண்டிதழ், பின்னாளில் அளவில் பெரிதாக்கப்பட்டு, 1500 பக்கங்களையும் தாண்டி வரலாறு படைத்திருந்தது.

பேர்குசன் டிரெக்டரி போன்றதொரு வழிகாட்டியை, இலங்கையில் தமிழில் வெளியிடவேண்டும் எனப் பலரும் எண்ணியிருந்த போதிலும், எந்தவொரு நிறுவனமும் முன்வரவில்லை. இந்நிலையில் இலங்கையில் அதனை துணிச்சலுடன் வெளியிட்டு வரலாறு படைத்தவர் அமரர் தி.ச.வரதராசன் என்ற “வரதர்” அவர்களாவார்.

தியாகர் சண்முகம் வரதராசன் என்ற தி.ச. வரதராசன் அவர்கள் 1924இல் யாழ்ப்பாணத்தில் அருள்மிகு வரதராஜப்பெருமாள் ஆலயம் அமைந்துள்ள பொன்னாலைக் கிராமத்தில் பிறந்தவர். தனது பதினைந்தாவது வயதிலேயே, (1939இல்) ஈழகேசரி இதழின் மாணவர்களுக்கான கல்வி அனுபந்தத்தில் ஒரு கட்டுரையை எழுதியதன் மூலம் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்துடன் தன்னைப்பிணைத்துக்கொண்டவர்.

மகாகவி பாரதியைப் பின்பற்றி மரபுக் கவிதைகளின் ஆளுமைமிக்க காலகட்டமான 1940களிலேயே புதுக்கவிதை வடிவத்தில் துணிச்சலாக ஈழத்தில் கவிதை புனைந்து அவ்விலக்கியத்தின் பிதாமகர்களில் ஒருவராக வரதர் விளங்குகின்றார். ஈழகேசரியில் 13.06.1943 திகதி இதழில் இவர் எழுதிய “ஓர் இரவினிலே” என்ற கவிதையே ஈழத்தின் முதலாவது நவீன புதுக்கவிதை என்று பல நூல்களிலும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இத்தகைய பல “முதலாவது”களை பரிசோதனை முயற்சிகளாக தன் வாழ்நாளில் செய்துகாட்டியவர் இவர்.

1955ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் முதல் கவிதைக்கென்று ஒரு மாத இதழை “தேன்மொழி” என்ற பெயரில் வெளியிட்டுப் புதுமை செய்தவர் இவர். மஹாகவி து. உருத்திரமூர்த்தி அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளியான “தேன்மொழி” இதழே ஈழத்தில் வெளிவந்த முதலாவது கவிதைச் சஞ்சிகையாகும் என்று கருதுகின்றேன். “தேன்மொழி” பதினாறு பக்கங்கள் கொண்ட சிறுசஞ்சிகையாக மாதந்தோறும் வெளிவந்தது.

இவ்வாறே வரதர் அவர்கள் தொடர்ந்து, மறுமலர்ச்சி, ஆனந்தன், தேன்மொழி, வெள்ளி, புதினம், மாணவர்களுக்கான, தழான அறிவுக் களஞ்சியம், போன்ற பல சிற்றிதழ்களை 1946 முதலாக காலத்துக்குக் காலம் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிற்றிலக்கிய ஆர்வலர்களுக்குத் தொடர்ந்து வழங்கிவந்தவர் வரதர்.

1943,ல் “தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்” உருவாகுவதற்குக் கால்கோள் அமைத்து அதன்மூலம் 1946இல் “மறுமலர்ச்சி” சஞ்சிகையை வெளிக் கொணர்ந்து, ஈழத்து இதழியல் வரலாற்றில் முத்திரை பதித்தவர் இவர். ஈழகேசரி மாணவர் மலரில் அக்காலத்தில் எழுதிக் கொண்டிருந்த வரதர், அ.செ.முருகானந்தன், அ.ந.கந்தசாமி, நாவுகுழியூர் நடராசன், மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தி, பஞ்சாட்சர சர்மா, கனகசெந்திநாதன், முதலியோரையும், ணைத்து “மறுமலர்ச்சி இலக்கியச் சங்கத்தை” அமைத்திருந்தார். அவர்கள் ஆரம்பித்த இந்த சிற்றிலக்கிய இதழ் குழுவில் அ.செ.முருகானந்தன், வரதர் இருவரும் இணையாசிரியர்களாக விளங்கினர். ஏறத்தாழ 3 வருடங்களே வெளிவந்த போதிலும் “மறுமலர்ச்சி” மாத இதழ் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு காலத்தைத் தனக்கெனச்

கட்டி நிற்கின்றது.

இந்தியாவில் “மணிக்கொடி” காலம் எனப் படைப்பிலக்கிய திறனாய்வாளர்கள் இலக்கியக் கால கட்டமொன்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அக்காலத்தில் இந்திய- குறிப்பாகத் தமிழக இலக்கிய வளர்ச்சிக்குக் களமமைத்துத் தந்த சிற்றிதழ் ஒன்றை மைல் கல்லாய்க் கொண்டு அப்படிக்குறிப்பிடுகிறார்கள். அது போலவே ஈழத்துத் திறனாய்வாளர் அமரர் பேராசிரியர் கைலாச பதி அவர்கள் 1940களை ஈழத்தில் “மறுமலர்ச்சிக் காலம்” என்று கணிப்பிட்டுக் கூறிவந்துள்ளார். மரபுப் பாதையில் தடம் பதித்து நடந்துகொண்டிருந்த ஈழத்து இலக்கியப் போக்கையே திசை திருப்பிவிட்ட சாதனையைச் செய்தவர்கள் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள். இக்காலகட்டத்தில் ஈழத்துப் புதிய சிறுகதை இலக்கிய முயற்சிகளுக்குக் களமாக மறுமலர்ச்சி மாத இதழ் அமைந்திருந்தது. அதன் கருத்துக்களத்தில் புதுமையும் பழமையும் முட்டிமோதி இலக்கிய யுத்தம் புரிந்தன. கலையும் இலக்கியமும் வெறும் கலைப் பண்டங்களல்ல. அவை சமூகப் பயன்பாடுடையனவாகவும் அமையவேண்டும் என்ற கருத்து மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் தான் வேருன்றியது என்று பல திறனாய்வாளர்கள் ஏகமனதாகக் கருத்துத் தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். இதிலிருந்து வரதரின் “மறுமலர்ச்சி” இதழின் இலக்கிய ஆளுமைபற்றி நாம் நன்கு உணர்ந்து கொள்ளமுடியும்.

“வரதரின் பலகுறிப்பு” என்ற பெயரில் முதன் முதலில் “பேர்குசன் டிரெக்டரியை” ஒத்த தமிழ் வழிகாட்டியை 1964இல் 540 பக்கங்களில் தனது வரதர் வெளியீடாக வெளியிட்டவர் வரதர் அவர்களாவார். இது வரதரின் முக்கிய வெளியீடுகளில் ஒன்றாகும். அதன் நிர்வாக ஆசிரியராக வரதரும் தொகுப்பாசிரியராக என்.சோமகாந்தனும் கரும் பணியாற்றி 1971வரை ஏழு ஆண்டுகள் அடுத்தடுத்து இந்நூலின் நான்கு பதிப்புகளை இற்றைப்படுத்திப் பதிப்பித்திருந்தனர். இன்று போலவே அன்றும் நிறுவனரீதியாக இவர்களின் மிகக் கடினமான முயற்சிக்கு எவ்வித ஆதரவையும், நிதி உதவியையும் வழங்க எவரும் முன்வராததால், இந்த முயற்சி 70களிலேயே நின்றுபோனது. இலங்கைத் தமிழர்களுக்குத் தேவைப்படும் பல்வேறு பொதுத் தகவல்களுடன் கூடிய ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஒரு தொகுப்பு ஆவணமாக இது அந்நாளில் விளங்கிற்று. நான்கு பதிப்புகளுடன் வரதரின் பலகுறிப்பு இது நின்று போனமைமிகவும் வருத்தத்துக்குரிய விடயமாகும்.

“வரதரின் பலகுறிப்பு 1964-65” இல் முதலில் வெளிவந்தபோது, நா.சோமகாந்தன் அவர்கள் தொகுப்பாசிரியராகவும், தி.ச.வரதராசன் பதிப்பாசிரியராகவும் பணியாற்றினர். இந்நூல் வெளிவந்த நான்கு பதிப்புகளையும் வெளியிடுவதில் இவ்விருவருமே தொடர்ந்து அயராது பணியாற்றினர். “வரதரின் பலகுறிப்பு 1964-65” ஆம் ஆண்டுக்குரியதாக மே 1964,ல் வெளிவந்திருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் காங்கேசன்துறை வீதியில் 226ஆம் இலக்க கட்டிடத்தில் இயங்கிய வரதரது அச்சகமான ஆனந்தா அச்சகம் இந்நூலை 650 பக்கங்களில் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருந்தது. அந்நாட்களில் இந்நூலின் விலை 10.00 ரூபாவாகும்.

அரசாங்க அமைச்சகங்கள், அலுவலகங்களின் விபரங்கள், வெளிநாட்டு பிரதிநிதிகளின் முகவரிகள், இலங்கையின் இயற்கை வளம், அஞ்சல்(தபால்)துறை விபரங்கள், புகையிரதப் பகுதி, ஊழியர் சேமநிதித் திட்டம், வரி, கல்விப் பகுதி, பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள், பஞ்சாங்கக் குறிப்பு, வரலாற்றுக் குறிப்புகள், வர்த்தக நிலையங்கள், மாநகரசபைகள், முகவரிகள், வீதி ஒழுங்கு முறைகள், நாடக சபைகள், புத்தக வெளியீடுகள் என இன்னோரன்ன பிரிவுகளில் ஏராளமான தகவல்களை இந்நூல் தந்திருந்தது.

முதலாவது பதிப்பின் ஆசிரியர் தலையங்கமாக, “இதை அவசியம் படியுங்கள்” என்றொரு பத்தி காணப்படுகின்றது. அதில் வரதரின் பலகுறிப்பு பிரசுரத்தின் வருகையை பின்வருமாறு அறிமுகம் செய்கின்றது.

“பத்து ரூபா பெறுமதியான இந்த நூலை வாங்கியிருக்கிறீர்கள். “வாங்கியாய் விட்டது, பார்த்தாய் விட்டது” என்று மேலோட்டமாகத் தட்டிப் பார்த்து விட்டு ஒரு பக்கத்தில் இதைப் போட்டுவிடப் போகிறீர்களா? “வேறென்ன செய்வது?” உட்கார்ந்து முதலிலிருந்து கடைசிவரை படித்து முடிப்பதற்கு இது என்ன கதையா கட்டுரையை?” என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். உண்மை தான். இது படித்து முடிக்கும் புத்தகமல்ல. ஒரு அகராதியை எப்படித் தேவை ஏற்படும்போது மட்டும் எடுத்துப் பார்க்கிறோமோ, அதே போலத் தேவை ஏற்படும்போது மட்டும் பார்க்கிற விஷயங்களே பெரும்பாலும் இதில் அடங்கியுள்ளன.

அடிக்கடி நீங்கள் அறியத் துடிக்கின்ற அநேக விஷயங்கள் இந்நூலில் அடங்கியுள்ளன. முதலில் மேலோட்டமாக இதனைத் தட்டிப் பார்த்தபின் பொருளடக்கப் பகுதியை முழுவதும் கவனமாகப் படித்து என்னென்ன விஷயங்கள் இந்நூலில் அடங்கியுள்ளன என்பதை அவதானித்துக் கொள்ளுங்கள். அவ்விதம் அவதானித்துக் கொண்டால் தான் உங்கள் தேவை ஏற்படும்போது இந்நூலை உபயோகிக்க இயலும்.

இது முதலாவது பதிப்பு என்பதையும் தமிழில் முதன்முதலாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதையும் நினைவுபடுத்தி, இப்பதிப்பில் பல தவறுகள் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடுமென்பதை எடுத்துக்கூற விரும்புகிறோம். எவ்விதமாயினும் இதில் ஏற்பட்ட தவறுகளின் காரணமாக யாருக்காவது ஏற்படும் நட்டங்களுக்கோ மனக் குறைகளுக்கோ இதன் பதிப்பாளர்கள் எவ்விதத்திலும் பொறுப்பாளராக மாட்டாரென்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

இப்பதிப்பில் செய்யவேண்டிய திருத்தங்களை யும் பதிதாகச் சேர்க்க வேண்டியவை களையும் தயவு செய்து எமக்கு எழுதி அனுப்புமாறு வேண்டுகின்றோம். இந்நூலின் அடுத்த பதிப்பு சிறந்த முறையில் வெளி வருவதற்கு தாங்கள் அனுப்பும் குறிப்புகள் மிகவும் உதவியாக இருக்கும்”. வரதரின் பலகுறிப்பு 1965-66 ஆம் ஆண்டுக்குரிய இரண்டாவது பதிப்பினை 654 பக்கங்களில் மே 1965 இலும், 1966-67ஆம் ஆண்டுக்குரிய மூன்றாவது பதிப்பினை 651 பக்கங்கள் கொண்டதாக 1966 இலும் கண்டது. இந்நூல் இற்றைப்படுத்தப்பட்டு தொடர்ச்சியாக வெளிவராமல் மார்ச் 1971இல் 184 பக்கங்களில் வெளிவந்த நான்காவது பதிப்புடன் நின்று

போனது.

வரதருக்கு முன்னர் ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை அவர்களும் இத்தகையதொரு முன் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தமையும் இங்கு குறிப்பிடப்படல் பொருத்தமாகவிருக்கும். “அபிதானகோசம்” என்ற நூல் கலைக்களஞ்சியப் பாணியில் அமைந்திருந்தாலும், அது வரதரின் பலகுறிப்பின் நவீனத்துவப் பண்பினைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்று கருதப்படுகின்றது. The Tamil Classical Dictionary என்ற பெயரில் அறியப்பெற்ற இத் தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியமும், தமிழ்ச் செஞ்சொல் அகராதியும் இணைந்ததான படைப்பு 1902-ல் முதன் முதலில் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியாகியது. பின்னாளில் தமிழகத்திலிருந்து 2006 இல் சென்னை 600016: அன்னை அஞ்சகம் பதிப்பகத்தினரால் மறு பதிப்பாக வெளியிடப்பட்ட வேளையில் இந்நூல் இரு பாகங்களாக பிரித்தே சுமார் 450 பக்கங்களில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

ஒரு உசாத்துணை பிரசுரம் வெளியாகும் போது அது ஒரு பதிப்புடன் நின்று விட முடியாது. இதற்கான வலிமையான காரணம் ஒன்றுண்டு. இத்தகைய தொகுப்புகள் அன்றாடம் வளரும் இயல்புடையன. புதுப்புது தகவல்கள் தமிழ் அறிவியல் பரப்பில் முகிழ்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. காலத்துக்குக் காலம் தொகுப்பில் உள்ள தகவல்கள் இற்றைப்படுத்தப் படவேண்டிய அவசியமும் உள்ளது. அது இத்தகைய ஆவணத்தொகுப்புகளுக்கு இன்றியமையாதது. உசாத்துணை சாதனங்களின் நம்பகத் தன்மையை இத்தகைய இற்றைப்படுத்தல்களே உறுதிசெய்கின்றன. முதற் பதிப்பில் இடம்பெற்ற ஒரு எழுத்தாளர் பற்றிய தகவல்கள் அன்றாடம் மாறிச்செல்லும். முகவரி மாறலாம். மேலும் புதிய படைப்புக்களை அவர் தந்திருக்கலாம், ஆசிரியர் அமரத்துவம் அடைந்திருக்கலாம். இப்படியான மாற்றங்களை பிரதிபலிப்பதில் தான் இத்தகைய உசாத்துணை சாதனங்களின் மதிப்பும் நம்பகத்தன்மையும் உள்ளது.

வரதரின் பலகுறிப்பு மூன்றாவது பதிப்பில் (1966) பதிப்பாசிரியர் ஒரு குறிப்பை தந்துள்ளார். மூன்றாம் பதிப்புக்கான முன்னுரையாக அது அமைகின்றது.

“இத்தொகுதியின் முதற் பதிப்புக்கு தமிழ் மக்கள் அளித்த வரவேற்பை என்னால் ஒரு போதும் மறக்கமுடியாது. தமிழறிஞர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் பத்திரிகையாளர்களும் எவ்வளவு அதிகமாகப் பாராட்ட முடியுமோ அவ்வளவுக்குத் தமது பாராட்டுகளை தெரிவித்திருந்தனர். இதன் பயனாக சென்ற ஆண்டில் இதனுடைய இரண்டாம் பதிப்பு மேலும் அதிக பக்கங்களுடனும், பல திருத்தங்களுடனும் வெளியாயிற்று. இந்த மூன்றாம் பதிப்பில் சில வசதியீனங்கள் காரணமாக எல்லாப் பகுதிகளையும் திருத்தியமைக்க முடியவில்லை. எனினும் முக்கியமான பகுதிகள் அனைத்தும் திருத்திப் பதிப்பிக்கப்

பெற்றுள்ளன”.

இக்குறிப்பின் படி மூன்றாவது பதிப்பு முழுமையாக இற்றைப்படுத்தப்படாமல் அவசர அவசரமாக அந்த வெளியீட்டு ஆண்டு ஒழுங்கைப் பேணும் நோக்கில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இக்குறிப்பு வரதரின் பலகுறிப்பின்பால் கணிசமான அவநம்பிக்கையை தோற்றுவித்திருக்கும் என்பது திண்ணம். ஒரு வழிகாட்டியை இற்றைப்படுத்தாமல் மீள்பிரசுரம் செய்வதென்பது தவறாகும். ஆசிரியர் மூன்றாம் பதிப்பில் முக்கியமான பகுதிகள் திருத்திப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளதாக குறிப்பிடுகின்றார். ஒரு தகவலின் முக்கியத்துவம் என்பது அதனைத் தேடும் வாசகரின் எண்ணத்திலேயே உருவாகவேண்டும். பதிப்பாசிரியர் முக்கியமற்றதெனக் கருதியிருக்கும் ஒரு தகவல் ஆய்வாளருக்கு முக்கியமானதாக இருந்திருக்கலாம் அல்லவா? இத்தகைய குறைபாடுகள் வரதரின் பலகுறிப்பு நான்காவது பதிப்பை மார்ச் 1971இல் 184 பக்கங்களாகக் குறுக்கி வெளியிடவும், அப்பதிப்புடன் தனது பலகுறிப்பு வெளியீட்டை நிறுத்திக்கொள்ளவும் ஏதுவாக இருந்திருக்கின்றது.

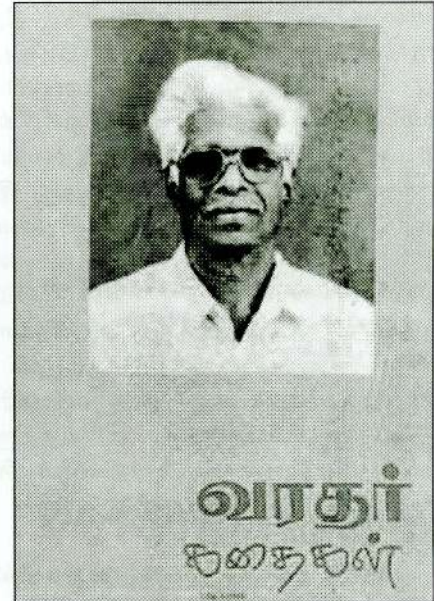
இன்று உலகப் பிரசித்தி பெற்ற பிரித்தானிய கலைக்களஞ்சியம் 15ஆவது பதிப்பு 30 தொகுதிகளில் வெளியாகியிருந்தது. ஆண்டு தோறும் முன்னைய ஆண்டின் நிகழ்வுகளைத் தனித்தனி ஆண்டு நூல்களாகத் தருகின்றது. காலத்திற்குக் காலம் முன்னைய ஆண்டின் முக்கிய நிகழ்வுகளை உள்வாங்கிப் புதிய திருத்திய பதிப்பாக முழுத் தொகுதியும் வெளியாகின்றது. இன்று பூதாகரமாக வளர்ந்து நிற்கும் Encyclopaedia Britannica என்ற கலைக்களஞ்சியம் 1768-இல் தன் முதற் பதிப்பைத் தந்த போது இரண்டு சிறிய தொகுதிகளே வெளியாகியிருந்தன. எந்த ஒரு உசாத்துணை சாதனமும் முதல் எடுப்பிலேயே முழுமை பெறுவதில்லை. காலத்துக்குக் காலம் பட்டைதீட்டப் பெறுகின்றன. முதற் பதிப்பில் விடுபட்டுப் போனவை மறுபதிப்பில் சேர்கின்றன. முதற் பதிப்பில் தவறானவை அடுத்த பதிப்பில் தவறுகள் திருத்தப்பெற்று அது நிவர்த்தி செய்யப்படுகின்றது. இது ஒரு ஆரோக்கியமான உசாத்துணை வெளியீட்டின் யதார்த்தநிலையாகும்.

துர் அதிர்ஷ்டவசமாக

“வரதரின் பலகுறிப்பு” தனியொருவரின் ஆர்வத்தால், சமூக நன்மை கருதித் தொடங்கப்பெற்ற போதிலும், அதனை முன்னெடுத்துச் செல்ல கைகொடுத்தவர் எவருமில்லை. நிதி வசதி மாத்திரமன்றி தொகுப்புப் பணிகளை முன்னெடுக்க ஒரு குழுவே தேவைப்படும் இப்பாரிய முயற்சிக்கு தோள் கொடுக்க அன்று எவரும் முன்வரவில்லை என்பது கவலைக் குரியதே. ஒரு சமூகப் பணியைத் தன் தோளில் தனித்துச் சுமக்கத் தொடங்கும் ஒருவனை சுற்றி நின்று வேடிக்கை பார்க்கும் மனநிலை எமது சமுதாயத்துக்கே உரிய தனிச் சிறப்பாகும். இது இன்றும் தொடரும் அவலமாகும்.

வரதரின் படைப்பாளுமையை வெளிப்படுத்தும் “கயமை மயக்கம்”

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத் துறையில் தவிர்க்கமுடியாத ஆளுமைகளுள் ஒருவர், “வரதர்” என்று பலராலும் அறியப்படும் தி. ச. வரதராசன் (தியாகர் சண்முகம் வரதராசன்) ஆவார். பல களங்களில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றியவர் அவர். வரதரின் இலக்கியப் பங்களிப்புப் பற்றிப் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் குறிப்பிடுகையில், ஈழத்துச் சிறுகதை ஆசிரியர்களுள் முக்கியமான ஒருவரான வரதர் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் ஒரு முக்கிய நிறுவனமாக விளங்கும் “மறுமலர்ச்சி” இயக்கத்தின் ஸ்தாபக அங்கத்தவர்களுள் ஒருவர் என்றும் முக்கிய பிரசுரகர்த்தாக்களுள் ஒருவர் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவை மட்டுமன்றி குறுநாவல், புதுக்கவிதை எழுதியவராகவும் இதழிய லாளராகவுங்கூட பங்காற்றியுள்ளார். இத்தகைய வரதரின் பங்களிப்புகளுள் சிறுகதையாசிரியராக அவரதுபங்கும் கவனத்தையீர்ப்பது.

வரதரை ஒதுக்கிவிட்டு ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றை எழுதிவிடமுடியாது. ஏனெனில் ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகளின் காலத்திலிருந்து 2000கள் வரை ஆறு தசாப்தங்களாக சிறுகதைத்துறைக்குப் பங்களித்தவர் அவர் என்று செங்கையாழியான் சுட்டிக்காட்டியிருப்பது பொருத்தமானதே. 1940ஆம் ஆண்டு வரதரின் முதல் சிறுகதையான “கல்யாணியின் காதல்” ஈழகேசரி ஆண்டுமலரில் வெளிவந்தது முதல் 29 சிறுகதைகள் வரதரால் எழுதப்பட்டுள்ளன என அறியப்படுகிறது. ஆரம்ப காலத்தில் அவரது கதைகள் காதல், காமம் முதலிய உள்ளார்ந்த உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதப்பட்டாலும் காலவோட்டத்தில் சமூக முரண்பாடுகளுக்கு, பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவமளிக்கத் தலைப்பட்டன. பாரம்பரியமான நம்பிக்கைகளை, கொள்கைகளைக் கேள்விக்குட்படுத்தவும் கட்டுடைக்கவும் முற்பட்டன. சமூக உணர்வும் மானுட நேயமுமே அவரது கதைகளைப் பெரும்பாலும் வழிநடத்தின. “வாழ்க்கையை

உள்ளத்தால் உணர்ந்து சிக்கல்களுக்கு மருந்தும் தெளித்து அவற்றைத்தம் கதைகளில் படைத்துக் காட்டுவதில் வரதர் ஆர்வம் காட்டுகின்றார்” என்ற மு.வரதராசன் அவர்களின் கூற்றும் “வரதரின் முக்கிய சிறுகதைகள் ஈழத்தின் தமிழர் நிலைப்பட்ட அனுபவங்களை மிகுந்த உணர்திறனுடன் பதிவுசெய்துள்ள படைப்புக்களுள் இடம்பெறுவன. மனித அவல வேளைகளில் ஏற்படும் விழுமியச் சிதைவு மிகுந்த நுண்ணுணர்வுடன் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய சமூகப்பாங்கான எழுத்துக்களால், இவர் சமூகத்தின் பொதுவான முற்போக்குச் செல்நெறிக்கு ஆதரவு நல்கினார்” என்ற கா.சிவத்தம்பி அவர்களின் கருத்தும் வரதரின் சிறுகதைகளைப் புரிந்துகொள்ள உதவும்.

வரதரின் முதற் சிறுகதைத் தொகுப்பான “கயமை மயக்கம்” 1960ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. இத் தொகுதியில் மாதுளம்பழம், உள்ளூறு, வெள்விப்பலி,

கயமை மயக்கம், உள்ளும் புறமும், பிள்ளையார் கொடுத்தார், வீரம், வெறி, கற்பு, ஒரு கணம், புதுயுகப் பெண், வாத்தியார் அமுதார் ஆகிய பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் முற்போக்குக் காலம் (1950-1960) எனக் கருதப்படும் காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்டவை. கதைகளில் கலையின்பத்தை அமைப்பதோடு, விழுமிய உணர்ச்சிகளையும் அமைத்துப் படிப்பவரின் மனநிலையை உயர்த்தும் எழுத்தாளர்களை சமுதாயத் தொண்டர்களாகச் சிறப்பிக்கும் மு.வரதராசன் கயமை மயக்கம் என்ற தொகுதிக்கு வழங்கிய சிறப்புரையில் “இலங்கையில் தோன்றும் எழுத்தாளர்களில் சமுதாயத் தொண்டர்களின் தொகை பெருகிவருகின்றது. வாழ்க்கையை உள்ளத்தால் உணர்ந்து, சிக்கல்களுக்கு மருந்தும் தேர்ந்து தெளிந்து, அவற்றைத் தம் கதைகளில் படைத்துக் காட்டுவதில் அவர்கள் ஆர்வங் காட்டுகின்றனர். இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஆசிரியர் வரதர் இவ்வகையான எழுத்துத் தொண்டு புரிந்துவருகிறார். இந்தத் தொகுப்பில் அமைந்துள்ள மாதுளம்பழம், வீரம், வெறி, கற்பு, புதுயுகப் பெண் ஆகிய சிறுகதைகளைக் கற்பவர்களுக்கு இது எளிதில் விளங்கும்” எனக்குறிப்பிட்டிருப்பது மனங்கொள்ளத் தக்கது. இலக்கியத்தில் இலக்கு இருக்கவேண்டிய அதேநேரத்தில் சொல்லும் விதம், நடை, கட்டுக்கோப்பு ஆகியவற்றில் சுவையும் இருக்கவேண்டும் எனக்கருதி, இவற்றுள் ஒன்று இல்லாவிட்டாலும் அதனை இலக்கியம் என்று கொள்ளமுடியாது என நம்பிய வரதர் இத்தொகுதியிலுள்ள கதைகளில் பெரும்பாலும் அதைச் சாத்தியமாக்கியிருக்கிறார் என்பதனைத் தொகுதியைப் படிக்கும்போது உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

“மாதுளம்பழம்” இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள முதலாவது கதையாகும். இக்கதை வழிவழியாக நம்பப்பட்டுவரும், சமூகத்தின் மீது கரிசனை கொள்ளாத கடவுள் வழிபாட்டு முறையை ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் ஆனால் வலுவாகக் கேள்விக் குட்படுத்துகிறது. ஏழையான ஆச்சிக் கிழவி தனது வீட்டில் காய்த்த ஒற்றை மாதுளம்பழத்தை, இதுதான் தன்னால் முடிந்தது என நம்பி பிள்ளையாருக்குக் (கோயிலுக்குக்) கொடுத்துவிடுகிறாள். அப்பழத்தின் பாதி கணபதி ஐயரால் மூர்த்தி மாஸ்ரருக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. மறுபாதியைச் சிறுவனான லிங்கேசுவர சர்மா நிலத்தில் வீணை எறிந்துவிடுகிறாள். இதேவேளையில் ஆச்சிக்கிழவியின் ஏழை மகன் அப்பழத்தைக் காணாது அமுதுகொண்டிருக்கிறாள். அதனைக் கேட்ட மூர்த்தி மாஸ்ரரின் நிலையை “மூர்த்தி மாஸ்ரருக்கு வயிற்றுக்குள் என்னவோ செய்வது போலிருந்தது. ஐயர் வீட்டில் தின்ற அந்த மாதுளம் பழத்தின் சாறு வயிற்றிலே கொதித்துக் குமுறியது. லிங்கேசுவர சர்மா குப்பைமேட்டிலே சுழற்றி எறிந்த மாதுளம்பழப்பாதி கண்முன்னே ஓடிவந்து கேலியாய்ச் சிரித்தது” என வரதர் எழுத்தில் வடித்திருக்கும் பாங்கு அலாதியானது. “இப்பொழுது வயிறல்லை; அவருடைய நெஞ்சு கொதித்தது, இந்த நிலைகெட்ட மனிதரை நினைத்து!” என வரதர் கதையை நிறைவு செய்கையில் சமூகத்திற்கான, சிந்தனைக்குரிய செய்தி கதையிலிருந்து புறப்படுவதை உணரலாம். மேலும் மூர்த்தி

மாஸ்ரர், கணபதி ஐயர் ஆகியோர் இக்கதையில் இடம்பெறும் இரு பிரதான பாத்திரங்கள். இவ்விருவரும் எதிரெதிரான கொள்கைகளை, நம்பிக்கைகளை உடையவர்கள். கடவுள் நம்பிக்கையற்றவர் மூர்த்தி மாஸ்ரர். கணபதி ஐயர் கடவுளை நம்பிப் பூசிப்பவர். ஆனால் இருவருமே மனிதநேயம் உள்ளவர்கள். எதிரெதிரான நம்பிக்கை அல்லது கொள்கையுடையவர்களும் ஒற்றைப் புள்ளியில் (மனிதநேயம்) சந்தித்து உறவாடமுடியும் என்பதை இக்கதை அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது.

இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள உள்ளும் புறமும், பிள்ளையார் கொடுத்தார் என்பனவும் மாதுளம் பழத்தைப் போன்ற கதைகளே. வழிபாட்டு முறை சார்ந்த சமூக விமர்சனமாக இக்கதைகள் அமைந்துள்ளன. “உள்ளும் புறமும்” மருத்துவர் சுந்தரமூர்த்தியை பிரதான கதாபாத்திரமாகக் கொண்டு பின்னப்பட்டுள்ளது. இக்கதை சுந்தரமூர்த்தியை வேஷதாரியாகச் சித்திரித்து சமூகத்திலுள்ள அத்தகையோரைத் தோலுரிக்க முயல்கிறது. பக்திமானாகத் தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளும் சுந்தரமூர்த்தி, சதிராட்டக்காரிகள் முன் தன்னை முன்னிலைப்படுத்த விழைவதும், சிறிய விடயத்திற்கும் ஆத்திரங்கொள்வதும், வேலைக்காரர் சிறுமி தன் மனைவியால் துன்புறுத்தப்படுவதைக் கேட்டு இறைவழி பாட்டிலீடுபட்டிருந்த நிலையிலும் திருப்திகொள்வதும், சட்டவிரோதமானதும் பாவகாரியமானதுமான கருக்கலைப்புச் செய்து அதன் மூலம் பெற்றுக்கொண்ட பணத்திலிருந்து சாமியாருக்குக் கொடுப்பதும் திருவிழாச் செய்வதும் என முரண்பட்ட நடத்தைகளை வெளிப்படுத்துவதனை வரதர் அழகாகப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். பக்திச் சூழலுக்குச் சிறிதும் பொருந்தாத வகையில் கோயில்களில் சதிராட்டம் நடத்தப்படும் முறையை ஒரு முரண்பாட்டை நாதக்காகப் பேசியுள்ளார். “வசந்த மண்டபத்தில் எழுந்தருளிப் பிள்ளையார்தும்பிக்கையையும் மூடி வரிந்து கட்டிவிட்டதனால் மூச்சு விடவும் முடியாமல் புதிதாய் முளைத்த கை கால் களுடன் கத்தரித் தோட்டத்து வெருளி மாதிரி “ஐம்” என்று உட்கார்ந்திருந்தார்” என்ற கேலி நிறைந்த வர்ணனைக்குள் மறைந்து கிடந்து சிந்தனையைக் கிளறும் விடயங்கள் பல.

“பிள்ளையார் கொடுத்தார்” என்ற கதையில் ஏழைகளை வருத்தி வீணாடும்பரமான திருவிழாக்களுக்குப் பணம் செலவுக்கும் சமூக யதார்த்தம் பேசப்படுகிறது. “உயிர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்தும் தன்மையிலே உண்மையான தெய்வபூசனை இருப்பதை மறைந்து, ஈன இரக்கமற்ற கொடுமைகளை மனங்கூசாமல் நாள் தோறும் செய்துகொண்டு, கல்லிலும் செம்பிலும் கடவுள் இருப்பதாகக் கற்பனை செய்து, அந்த கடவுளையுள் கூடக் காசுக்கும் பணத்துக்கும் வாங்கிவிடப் பார்க்கிறார் களே இந்த முட்டாள்கள்” என்ற மூர்த்தி மாஸ்ரரின் வாசகங்கள் வரதரின் குரலாகவே வெளிப்படுகின்றன. டொக்டர் மேளகாரருக்குக் கொடுக்கக் கொடுத்த பணத்தில் தவறுதலாக அதிகமாகவிருந்த பத்து ரூபாவை எடுத்து, ஒருவேளை உணவுக்கு ஏங்கும் பாக்கியத்திற்கும் அவள் ஆச்சிக்குமாகக் கொடுக்கும் போது, அவர்களின் “இந்த நிர்க்கதியான நேரத்திலே ஒரு பத்து ரூபாயாவது கொடுத்து உதவவேண்டியது

மாமாவின் குறைந்தபட்சக் கடமை. அவர் மனம் வைத்துச் செய்யாத கடமையை ஓகோ! பின்னையார் தான் இதைச் செய்வீக்கிறாரோ?" என்று மூர்த்தி மாஸர்ர் நினைப்பது அவரது மனப்பாங்கையும் தனது செயலுக்கு நியாயங்கற்பிக்கும் முனைவையும் காட்டுகிறது. "ஒரு வேளை நான் செய்வது பிழையான பாவ காரியந் தானோ? பரவாயில்லை. இப்படி வருகிற பாவங்களைச் சுமக்கவேண்டியதும் என் கடமைதான்" என்ற அவரின் எண்ணம் சமூக அங்கத்தவர்களான எமது கடமையை யும் உணர்த்திநிற்கிறதோ என்னவோ! "வேள் விப் பலி" என்ற கதையும் ஏறத்தாழ இவ்வாறானதே. சாதிவேற்றுமை, உயிர்ப்பலி முறைமை என்பவற்றிற்கு எதிராகக் குரலெழுப்பும் கதை. நல்ல விடயங்கள் சார்ந்து மாற்றங்களை ஏற்படுத்த விழையும் போது எதிர்ப்புக்களையும் இழப்புக்களையும் சந்திக்கவேண்டி யிருப்பது துயரமான யதார்த்தம்தான் என்பதனை இக்கதை வெளிப்படுத்துகிறது. "உயிர்ப்பலியைத் தடுக்கவேண்டும் என்பதற்காக ஒரு மனிதன் தன் உயிரையே பலிகொடுத்தான்; ஆனால் தன் உடம்பை என்றோ ஒரு நாள் எரிந்து பிடி சாம்பராகப் போகிற உடம்பை வளர்க்க வேண்டும் என்பதற்காக எத்தனையோ உயிர்களை வதைக்கிறானே, அவனும் ஒரு மனிதன்தானா?" என்று கதையின் முத்தாய்ப்பாய் இடம்பெற்றுள்ள வாசகங்கள் ஆழமானவை. நாகரிகம் வளர்ந்துவிட்ட இன்றுங்கூட வேள்விப்பலியை முழுமையாக நிறுத்திவிட முடியவில்லை என்பதுதான் துயரமான யதார்த்தம்.

தொகுதியிலுள்ள கதைகளில் ஒப்பீட்டளவில் பெரிய கதை "கயமை மயக்கம்" ஆகும். காமக் கவர்ச்சியும் சபலமும் மனிதர்களுக்குப் பொதுவானவை தான். இருப்பினும் இவற்றைக் கட்டுப்படுத்தி நெறிப்படுத்துபவர்களே மனிதர்களாக நிலைக்கமுடியும். சபலப்படும் ஓர் ஆடவனின் மனம் அவனுக்கான அவன் மனைவியின் அன்பை, அர்ப்பணிப்பை உணர்ந்து தடம் மாறாது தப்பிக்கொள்வதான இக்கதை அனைவருக்கும் நற்பாடமே. "காதல் என்ற சிறுமுளை கல்யாணம் என்ற நிலத்திலே வேரூன்றி, உறுதிவாய்ந்த மரமாகிவிடுவதை நீங்கள் தெரிந்ததில்லையா? முதலிலே தோன்றுகின்ற காதல், ஒரு ஓவியக்காரனின் சிந்தனையிலே எழுகின்ற கற்பனை. அந்தக் கற்பனையை அவன் திரையிலே தீட்டிய பிறகு உண்மையான சித்திரம் வருவதுபோல, இவ்வாழ்க்கை என்கின்ற திரையிலேதான் காதலின் உருவத்தைக் காணமுடியும்" என்ற சதாசிவத்தின் கூற்று கவனத்தையீர்க்கிறது. உள்ளத்து உணர்வுகளை, சபலங்களை, போராட்டங்களை மொழியில் வடித்துக் காட்டிவிட முடிகின்ற வரதரின் திறமை வியக்க வைக்கிறது. கயமை மயக்கம் என்ற செறிவுமிக்க தலையங்கம் இக்கதைக்குச் சாலப்பொருத்தமானதே. "ஒரு கணம்" என்னுங் கதையும் தடம்மாறவிருந்த, கண நேரம் சபலப்பட்ட மனத்தினர்; கணநேரத்தல் குதித்து வெளிவர முனைந்த அரக்கனின் கதைதான். ஆனாலும் தவறை உணர்ந்து, வருந்தி, சதாகரித்துக்கொண்டு, அந்த மனத்திற்குக் கடிவாளமிடத்தக்க வல்லமையுடைய சிற்றம்பலத்தின் செயற்பாடும் புரிந்துணர்வோடு; முதிர்ச்சியோடு நடந்துகொண்ட பூவழகியின் பெருந்தன்மையும் சமூகத்திற்கான பாடங்களே. "உள்ளுறவு",

கணவன் மனைவிக்கிடையில் ஆழ உறைந்துகிடக்கும் அன்பு பற்றிய கதை. அவர்களுக்கிடையிலான பிரிவு ஆழ்ந்த அன்பைக் கிளறிவிடுகிறது. சிறு பிரச்சினை, தப்பிப்பிராயம் அல்லது கருத்து முரண்பாடு வாக்குவாதத்தை, சண்டையை அல்லது பிரிவை ஏற்படுத்தினாலும் உண்மை அன்பால் அவற்றையெல்லாம் தகர்த்து தம்பதிகளை இணைக்கமுடியும் என்பதனை இக்கதை உணர்த்துகிறது.

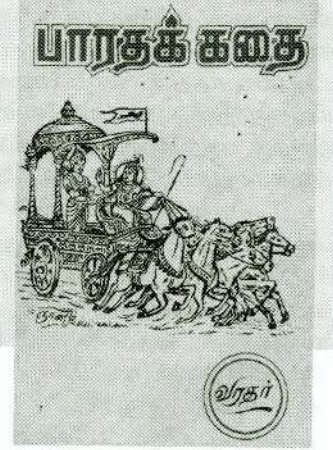
சிறுகதையாசிரியரான வரதருக்கு நீடித்த புகழைத்தந்த கதை "கற்பு" என்றால் மிகையல்ல. சிந்தனைக்குட்படுத்தாது பின்பற்றப்பட்டுவரும் மரபு வழிப்பட்ட சிந்தனைகளை, புராண காலத்திலிருந்து திணிக்கப்பட்டுவரும் கொள்கைகளை கேள்விக்குட்படுத்தும் முற்போக்குத்தனமான கதையாக கற்பு அமைகின்றது. "மனம் சிறிதும் சம்பந்தப்படாதபோது அவளுடைய மானம் போய்விடுமா? செய்யாத குற்றத்திற்காக அவள் தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டுமா?" என்றும் "பலாத்காரத்தினால் ஒரு பெண்ணின் உடல் ஊறு செய்யப்பட்டால் அவள் மானம் அழிந்துவிடுமா?" என்றும் கணபதி ஐயரால் எழுப்பப்படும் கேள்விகள் வாசகர்களின் சிந்தனையை நிச்சயம் கிளறிவிடும். முற்போக்கான நடத்தையை வெளிப்படுத்தும் மூர்த்தி மாஸர்ரிடங்கூட இல்லாத இத்தகைய புரட்சிகரமான சிந்தனையை, மரபுகளையும் சடங்குகளையும் ஆசாரங்களையும் விட்டுக்கொடுக்காமல் அவற்றை நம்பிக்கையோடு பின்பற்றுகின்ற பூசகரான கணபதி ஐயரிடமிருந்து வெளிப்படுத்திய வரதரின் நுட்பம் அபாரமானது மட்டுமல்ல தாக்கவன்மையுடையதுமாகும். இத்தகைய விடயங்களை வெளிப்படுத்துவது இன்று பெரிய விடயமல்ல. ஆனால் இற்றைக்கு எழுபத்தைந்து ஆண்டு களுக்கு முன்னர், 1950களில் இத்தகைய கருத்தினை ஆழமாகச் சொல்லியிருக்கும் வரதரின் துணிவும் ஆற்றலும் வியக்கவைக்கின்றன. கதையின் இறுதியில் மூர்த்தி மாஸர்ரின் கூற்றாக இடம்பெறும் "பரம்பரை பரம்பரையாக இரத்தத்தில் ஊறிப்போன பல விஷயங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் அபிப்பிராயம் கொண்டு விடுகிறோம். நான்கூட எவ்வளவு முட்டாள்தனமாக அபிப்பிராயம் சொல்லிவிட்டேன்" என்பது எமெக்கும் பொருந்திப்போகலாம். இந்தக் கதை பதிவு செய்யும் இன்னொரு விடயம் ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதிகளில் நடந்த இனக்கலவரங்களின் துயரங்களையாகும். இவ்வாறு இனக்கலவரங்களை மையமாகக் கொண்ட மற்றொரு கதை "வீரம்" ஆகும். இனமுரண்பாட்டின் விளைவாக சகோதர இனத்தவர்கள் மீது யாழ்ப்பாணத்து அடாவடிக்காரர்கள் தாக்குதல் நடாத்தியது பற்றிய கதை. ஆனால் அதுவல்ல கதையின் மையப்பொருள். உண்மையான வீரம் எது? எனச் சுட்டிக்காட்டுவதே கதையின் நோக்கம். "மாற்றானைக் கொன்றொழிப்பவனே, அடக்கியான் பவனே வீரன் என்று பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றது. எங்கள் பழைய இலக்கியமெல்லாம் இந்த வீரத்தைத் தான் ஏத்திஏத்திப் பாடியிருக்கின்றன. முட்டாள்தனமான போர்க்களங்களிலே நெஞ்சிலே புண்பட்டு மாண்டவர்களையெல்லாம் வீரசொர்க்கத்தில் ஏற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். வீர உணர்ச்சி பாராட்டப்பட வேண்டுமானால் அது இப்படி முட்டாள்தனமாக இருக்கக்கூடாது என நினைத்தேன்" என வீரம் கதை

குறித்து வரதர் கூறியிருப்பது கதையைப் புரிந்துகொள்ள உதவும்.

அரசியல் ஆசை காரணமாக சொத்தெல்லாம் இழந்து, வாக்குறுதி கொடுத்தபடி சீதனம் கொடுத்து மகளின் திருமணத்தை நடத்தமுடியாமல் நிற்கும் நல்லசிவம்பிள்ளை, பூவழகி மீது கொண்ட காதலினால் தனது தந்தையிடம் முத்தர்தடவையாக ஒரு விடயத்தை மறைத்து, வியாபாரத் தேவைக்காக கடனெடுத்த பணத்தை நல்லசிவத்திடம் கொடுத்து அதைச் சீதனமாக வாங்கி பூவழகியைத் திருமணம் செய்யும் சம்பந்தன் ஆகியோரை மையப்படுத்தியதே “வெறி” என்ற கதையாகும். “மனிதனுக்கு வெறிமூட்டுகிற வேலை மதுவுக்கு மட்டும் ஏகபோகச் சொத்தல்ல; ஆசைக்கும் கோபத்துக்குங்கூட அந்த உரிமையுண்டு” என்று நகைச்சுவையோடு எழுதப்பட்ட வாக்கியங்கள் உண்மையை உணர்த்துகின்றன. இந்தக் கதையில் இருக்கும் ஒரு நுட்பச் சிறப்பு கதைக்குள் கதையாக இருப்பதாகும். வெறி என்ற கதையை கதைக்குள் வரும் கதாசிரியனான இளங்கோ எழுதுகிறான். அவன் எழுதிய போக்கில் கதையில் நல்லசிவம்பிள்ளை பொலிடோல் குடித்து மரணிப்பது என்ற முடிவை நோக்கிக் கதை நகர்கிறது. அதை விரும்பாத கயல்விழி, இடையில் நுழைந்து பூவழகிக்கும் சம்பந்தனுக்கும் திருமணம் நடைபெற்றதாக கதையை நிறைவு செய்கிறான். அவ்வாறு அமைகையில் கதை காத்திரமாகிறது; சம்பந்தனின் முன்மாதிரியான செயற்பாடும் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. “ஒரு கணம்” என்ற கதையும் கதைக்குள் கதையாக அமைந்து எதிர்பார்த்ததிற்கு மாறான நல்லதொரு மாற்றத்தை எழுதிய கதையாகும். இவ்வகையான நுட்பம் புதுமையானதாகும்.

“புதுயுகப் பெண்” என்ற கதை ஒரு புரட்சிப் பெண்ணை எம்முன் நிறுத்துகிறது. குறைந்த பட்ச எதிர்பார்ப்பைக்கூட நிறைவு செய்யாத, மனைவியின் கௌரவத்தைச் சிதைக்கும் செயலைச் செய்யும் கணவனை எதிர்க்குள் கொல்லத் துணியும் மனைவி அருமையான படைப்பே. “கணவன் என்ன செய்தாலும் அவன் பாத்தத்தைத் தூக்கித் தலையில் வைத்துப் பூசை செய்ய வேண்டும் என்ற புராணக் கொடுமையை மல்லவா சுட்டுவிட்டாய்” என்ற கதாசிரியரின் கூற்று கதையின் சாரத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. கதை எழுதப்பட்ட காலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு நிச்சயம் இது புரட்சிகரமான சிந்தனையாகும். தொகுதியின் நிறைவாக இடம்பெற்றுள்ள “வாத்தியார் அமுதார்” என்ற கதை இதயத்தைத் தைக்கும் அல்லது வதைக்கும் கதையாகும். கடுகு சிறிது; காரம் பெரிது என்பார்களே, அப்படியான கதை. இலவச போசனத்திற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட பாண் துண்டைத் தங்கைக்காக எடுத்துச் செல்லும் தன் மாணவனைப் பார்த்தபோது, இலவச போசனத்தை அரசாங்கத்தார் நிறுத்தப் போவதாகப் படித்த செய்தி ஆசிரியர் ஒருவரில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை உணர்வுபூர்வமாகச் சொல்லும் கதை.

கயமை மயக்கம் என்ற இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள பன்னிரண்டு கதைகளும் விதம்விதமானவை; புதுப்புதுச் சுவை தருவன. வேறுவேறான சிந்தனைகளை, கருத்துக்களை வெளித்தள்ளுவவை.

ஆனாலும் எல்லாக் கதைகளும் மானுடம் என்ற ஒற்றைப்புள்ளியில் சந்திப்பன. மரபார்ந்த அறிவுக்குப் புறம்பான கொள்கைகளைக் கேள்விக்குட்படுத்தி, புதிய சிந்தனைகளை விதைத்து மானுட மேம்பாட்டுக்கு வழிகாட்டுபவை. இவைதான் இத்தொகுதியின் வெற்றி எனலாம். வெறும் பொழுதுபோக்கிற்கானதாயல்லாமல் சமூக மேம்பாட்டுக்கானவையாக இக்கதைகள் அமைந்திருப்பதும் வாசகர்களை ஈர்த்துப் பிணிக்கத்தக்க அழகியலைக் கொண்டிருப்பதும் இக்கதைகளுக்கு இலக்கியத் தகுதியைத் தந்துவிடுகின்றன. வரதரின் மொழியாளுமை இக்கதைகளின் மற்றொரு பலம் எனலாம். அமைதியான, அதேவேளை ஈர்ப்பும் தாக்க வன்மையுமுள்ள மொழிநடை வரதருக்குக் கைவல்லிய மாகியிருப்பதனை இக்கதைகளைப் படிக்கும்போது உணரமுடிகிறது. “பண்டாரநாயக்கா மாண்டாலென்ன தகநாயக்கா ஆண்டாலென்ன” என சமகாலத்திற்கேற்ப மொழியை வளைத்துச் செல்லும் இலாவகம் அழகானது. இக்கதைகளை அவதானித்தால், மூர்த்தி மாஸ்தர், கணபதி ஐயர், பூவழகி போன்ற பாத்திரங்கள் அனேகமான கதைகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு ஒரே கதாபாத்திரங்களை பல கதைகளில் பயன்படுத்திய தன் மர்மம் விளங்கவில்லை. ஆனாலும் இப்பாத்திரங்கள் தொடர்ந்து வருவதால் அவை வாசகர்களுக்குப் பரீட்சய மாகி உறவாகிப்போகின்றன. பல்வேறு தளங்களில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பங்காற்றிய வரதரை படைப்பாளியாக, புனைகதையாளராக, சிறு கதை யாசிரியராக வலுவாக அடையாளப்படுத்துவதில் கயமை மயக்கம் என்ற தொகுதி வெற்றிபெற்றுள்ளது.

காலப்பயணம் நிகழ்த்தும் கனதியோடு வரதரின் “மலரும் நினைவுகள்”

சுழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் மிக முக்கியமான ஆளுமையாக வரதர் இனங் காணப்படுகின்றார். சிறந்த சிறுகதைகளைப் படைத்தவராகவும், மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையின் ஸ்தாபகராகவும் அமைகின்றார். பால்ய பருவத்து ஞாபகங்களின் அடுக்காக அவர் எழுதிய “மலரும் நினைவுகள்” என்னும் நூல் காலப்பயணம் ஒன்றை நிகழ்த்தும் கனதியோடு அமைந்துள்ளது. முப்பது நாற்பதுகளில் யாழ்ப்பாணத்தின் வாழ்வியலைப்படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. இன்றைய வாழ்வின் மாற்றங்களை உணர வைக்கின்றது. வரலாற்று ஆதாரங்களையும் தந்து நிற்கிறது. நிலைமாறு காலமொன்றின் பதிவாகவும் அமைகின்றது.

“மலரும் நினைவுகள்” நூலானது பதினெட்டுப் பகுதிகளைக் கொண்டமைந்துள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக பண்பாட்டுக் கோலங்களை கதைக்கூறுகளின் வழியே எடுத்து விளக்குகிறது. சில விவரிப்புகள் சிறு கதைக்கான காத்திரத்தோடு அமைந்துள்ளன. எங்கள் கிராமம் என்னும் பகுதியில் பொன்னாலை குறித்து எழுதிச் செல்கிறார். ஒரு காலத்தில் மக்களின் பொழுது போக்காகத் திருவிழா அமைந்திருந்த தன்மையினையும், கூத்து, சின்ன மேளம் போன்ற நிகழ்வுகளின் தாக்கத்தையும் விவரித்துள்ளார். பொன்னாலையைக் கிருஷ்ணன் குறித்துச் சிலாகித்து எழுதிச் செல்கிறார். புன்னாலை பொன்னாலையாகிய வரலாறும் வெகு சுவாரஸ்யமானது. வாடகைச் சமீக்கின் காலத்தைத் தத்ரூபமாகப் பதிவு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பொன்னாலை என்பது அக்காலத்தில் ஏறத்தாழ முந்நூறு குடும்பங்களைக் கொண்ட கிராமமாகும். சாதிய அடுக்குகளால் யாழ்ப்பாணம் பின்னப்பட்டிருந்த பண்பினை சிறப்பாக இனங்காட்டுகின்றார். ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கான தடைகளை விலாவாரியாக எழுதியுள்ளார். ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் ஈருருளி செலுத்துவதைத் தாங்க முடியாத ஆதிக்க வெறியினை சரியான முறையில் வெளிப்படுத்துகின்றார். பேரூந்தில் அமர்ந்து செல்ல முடியாத ஆதிக்க சமூகக்கட்டுப்பாடு பின்னாளில் தலைகீழாக மாறுவதையும் இனங்காட்டுகின்றார். முன்னிருக்கை மகனிருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தருணத்தில் மேலாண்மை சமூக ஆடவர் நிற்க, ஒடுக்கப்பட்ட சமூகப் பெண்கள் அமர்ந்து செல்லும் மாற்றம் நிகழ்ந்ததை உரிய நக்கலோடு எழுதிச் செல்கிறார்.

மாட்டு வண்டிகள் குறித்த கதை, சண்ணாம்புச் துளை அமைப்பு என்பன விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழரின் பூங்கு பொருட்களைக் குறிப்பிட்டு அவற்றை எதிர் காலத்தில் நூதனசாலையில் காணவேண்டி ஏற்படக்கூடிய அவலத்தையும் இனங்காட்டுகின்றார். சைவப் பிள்ளை யாகப் பிறந்ததனால் அடைந்த சுய துன்பத்தையும் பதிவு செய்துள்ளார். அன்றைய கால பிராமணர்களின் வாழ்வியலும் சிறப்புற வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அப்பாவைக் குறித்த ஆழமான பதிவொன்றையும் இனங்காண முடிகின்றது. தந்தையாரின் சமய ஈடுபாடு, வாசிப்பு, அன்றாட செயற்பாடுகள், ஒற்றைத்திருக்கல் வண்டிப் பாவனை

போன்ற விடயங்களோடு யோகர்சுவாமி தரிசனத்தையும் சிறப்புறப்பதிவு செய்துள்ளார்.

இன்றைய யாழ்ப்பாணத்தில் வழக்கொழிந்த பல்வேறு விடயங்களை இனங்காட்டுகின்றார். “பிரசித்தக் காரன்” பற்றிய பதிவு குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடியது. மணியகாரன் ஊடாக உடையாருக்கும், உடையார் ஊடாக விதானையாருக்கும் கிடைக்கும் செய்தியை ஒழுங்கைகளில் நின்று பறையடித்துத் தெரிவிக்கும் அன்றைய கால மரபினை அழகுற எடுத்துரைத்துள்ளார். பட்டம் ஏற்றல், வட்டக்கோடு, கெந்தியடித்தல், வார் ஓட்டம், வளையம் உருட்டதல், கிளித்தட்டு, நீச்சல் போன்ற விளையாட்டுகளை இனங்காட்டுகின்றார். பத்து சதப்பந்தயத்திற்காகச் சுடலைச் சாம்பலை அள்ளிச் சென்ற கதை நகைச்சுவையோடு நகர்கிறது. புகழ்பெற்ற வைத்தியர்களான கந்தையா, கணபதிப்பிள்ளை என்போர் குறித்தும் அவர்களது ஆயுர்வேத மருத்துவ முறைகள் பற்றியும் சிறப்பித்துள்ளார். நாடி பிடித்துப் பார்த்து குழந்தையின் வயிற்றில் ஒலைத்துண்டு இருப்பதாகச் சொன்ன மருத்துவரின் ஆளுமை ஆச்சரியந்தருகிறது.

தந்தையாரின் கடையினைப் பற்றிய குறிப்பொன்றினை காணமுடிகின்றது. பாணை, சனீஸ்வரனுக்கு எரிக்கும் சட்டி, சர்க்கரை, சீனி, கற்கண்டு, மண்ணெய், மிளகு, மல்லி, வெந்தயம், வெற்றிலை, பாக்கு என்பன விற்கப்படுவதான தகவலை தெரியப்படுத்தும்போது உபகதைகளோடு நகர்த்துகின்றார். பழஞ்சோறு, புளிக் கொடியல், பனாட்டு, குரக்கன் பிட்டு போன்ற உணவுகளும் ஓட்டியாணம், காசுமாலை, மோதிரம் போன்ற நகைகளும் குடுமி வைத்த ஆண்களை “குடும்பால்” என அழைத்த வழக்கமும் வாசிப்பணுவத்தில் புதிய சுவையைத் தருகின்றன.

பாடசாலைக் காலங்களை அகலித்த அனுபவ வீச்சோடு பதிவு செய்துள்ளார். பாடசாலையில் முதல்வராக இருந்த “தீவாத்தியார்” அங்கே ஆசிரியராக இருந்த மனைவிக்குப் பிரம்பால் அடித்து விசாரணைக்குட்படுத்தப்பட்ட செய்திகளை அங்கதமும் அவலமும் சமயங்கிலே கலந்த மொழியில் எழுதிச் செல்லும் பாங்கு அற்புதமானது. தனது காலக் கல்வி முறை, சோதனை என்பன பற்றியும் விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். கதிர்காமமும், சிதம்பரமும் தலயாத்திரைத் தலங்களாக அமைந்தமையைக் குறிப்பிட்டு சிதம்பரம் சென்ற அனுபவத்தினை அழகுற அடுக்கிச் செல்கின்றார். “சிதம்பர இரகசியம்” மீதான எள்ளலோடு அப்பகுதி நிறைவு பெறுகிறது.

யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் வாழ்வியல் நடைமுறையினையும், பண்பாட்டு அடையாளங்களையும் இந்நூல் சரிவர இனங்காட்டியுள்ளது. அன்றைய கால வாழ்வின் வரலாற்று ஆவணமாக மிளர்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தின் நுண்ணரசியல் அடுக்குகளையும் நிகழ்ந்தேறிய மாறுதல்களையும் மிகச்சிறப்பாக வெளிப்படுத்திய நூலாக அமைந்துள்ளது. இத்தகைய நூலொன்றினை இலக்கிய வரலாற்றுக்கு வழக்கிய வரதர் பாராட்டுக்குரியவர்.

காலத்தால் அழியாத கலைச்சிற்பி, இலக்கிய ஞானி தி.ச.வரதராசன்

சி.ரமேஷ்

ஈழத்து நவீன இலக்கியவீதியில்
நீ ஒரு மைல்;
மைல்கல் மாத்திரமல்ல
இனி வரும் இலக்கியம்
இப்படித்தான் போகுமென்று
கை காட்டி நின்ற வழிகாட்டி,
நீ காட்டிய வழியிலே
நடந்தவர்கள், பாய்ந்தவர்கள்,
ஓடி மறைந்தவர்கள்
அத்தனை பேரின் அடிச்சுவடும்
உன் பணியைப் பங்களிப்பைத்
தொட்டுத் துலங்கும்....

எனப் பேராசிரியர் சிவலிங்கராசா அவர்களால் சிறப்
பிக்கப்படும் வரதர் ஈழத்து இலக்கியத்தின் சகாப்தமாக
விளங்கியவர். முருகையன் கூறுவதைப் போல “வரதர்
அமைதிப் பேர்வழி; ஆர்ப்பாட்டமில்லாதவர்; கடுமை
யாக எதனையும் அலட்டிக் கொள்வதில்லை; பாரிய
காரியங்களையும் இரவோடு இரவாக முடித்துவிட
வேண்டும் என எண்ணுபவர்; தாழ்ந்த குரலில்
எதனையும் எடுத்துப் பேசும் இயல்பு கொண்டவர்”.
மூத்த எழுத்தாளரான வரதர் அறிவிலும் அன்பிலும்
முகிர்ந்தவர். உரையிலும் செய்யுளிலும் புதுமைகள்

செய்தவர். அரைநூற்றாண்டுக்கு மேல் தமிழ் இலக்கிய
வளர்ச்சிக்கு காத்திரமான பங்களிப்பை வழங்கியவர்.
கலை, இலக்கியத் துறையில் வரதர் ஆற்றிய பணிகள்
எண்ணுதற்கரியன. “பாராட்டுக்குரிய வரதர்” என்ற
கட்டுரையில் “எளிமையான சொற்கள், சிக்கலற்ற
வசனங்கள், புதிய பார்வை, புதுமையான கருத்துக்கள்,
வாசகர்களை விரைவிற கவர்ந்திழுக்கின்ற கதை
சொல்லும் பாணி. அவருடைய கருத்துக்களை ஏற்றுக்
கொள்ளாதோருங்கூட “நல்ல கலைப்படைப்பு” எனப்
பாராட்டும் செய்நேர்த்தி வரதருடைய கதைகளில் இவை
என்றுமே நிறைந்திருக்கும்” என சிற்பி ஐயாவால் வரதரின்
படைப்புகள் விதந்துரைக்கப்படுகின்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கிய வரலாற்றின்
புத்தெழுச்சி என்பது மறுமலர்ச்சிக் கால கட்டத்தோடே
தொடங்குகிறது. ஈழத்தமிழரின் அரசியல், பொருளாதார,
சமூக மாற்றங்களை மறுமலர்ச்சி இதழ்களுக்கூடாக
வெளிக்கொணர்ந்த முன்னோடிகளில் ஒருவரான
தி.ச.வரதராசன், கலைநுட்பம் கொண்ட கருத்துச்
செறிவான சிறுகதைகளுக்கூடாகச் சமூக மாற்றங்
களுக்கு வித்திட்டவர். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின்
முக்கிய பிரசுரகர்த்தாக்களுள் ஒருவராக விளங்கிய
வரதர் தனது ஆரம்பக்கல்வியைப் பொன்னாலை

அமெரிக்கமிஷன் தமிழ் பாடசாலையில் கற்றார்; ஆறாம் வகுப்புக்கு மூளாய் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைக்குச் சென்ற இவர் ஏழாம்வகுப்பைச் சுழிபுரம் ஐக்கிய சங்க வித்தியாசாலையில் பூர்த்தி செய்தார்; எட்டாம் வகுப்பினைக் காரைநகர் சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலையில் சிரேஷ்ட தராதரப்பத்திர வகுப்பை மூளாய் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் பெற்ற இவர் உணர்திறன்மிக்க படைப்புக்களுக்கூடாக முற்போக்கு இலக்கியத்துக்கு வித்திட்டவர். 19.03.1939இல் ஈழகேசரி கல்வி அனுபந்தத்தில் வெளியான “புனர்ஜென்மம்” என்ற சிறுகதையோடு தொடங்கிய வரதரின் இலக்கியப் பயணம் சிறுகதை, கவிதை, நாவல், பதிப்பு, இதழியல் எனத் தனி முத்திரைப் பதித்தது. 1943ஆம் ஆண்டு ஈழகேசரியில் “ஓர் இரவின்லே” எனும் புதுக்கவிதையை எழுதி ஈழத்திலக்கியத்தில் புதுக் கவிதையை தோற்று வித்த இலக்கிய முன்னோடியாகவும் அறியப்படும் வரதர் தான் பிறந்த புன்னாலை மண்ணுக்கு பொன்னாலை என்ற பெயரையும் துட்டி மகிழ்ந்தவர். இன்று புன்னாலைக்கிராமம் அவர் துட்டிய பொன்னாலை என்ற பெயரினாலேயே அழைக்கப்படுகிறது. 13.06.1942 அன்று கன்னாதிட்டி தெருவில் உள்ள ரேவதி குப்புசாமி என்ற சிற்பக் கலைஞரின் விநாந்தையில் ஈழத்தின் எழுத்தாளர்களுக்கான முதல் சங்கமான தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தை உருவாக்கி ஈழத்திலக்கியத்திற்கு சரியான அடித்தளமொன்றை உருவாக்கிய பெருமை இவரையே சாரும். வரதர், கா.மதியாபரணம், நாவற் குழியூர் நடராசன், ச.பஞ்சாட்சரசர்மா, க.ஆ.சரவண முத்து ஆகிய ஐவரும் ஐம்பது ரூபா வீதம் முற்பணமிட்டு 1946 பங்குனியில் மறுமலர்ச்சி முதல் இதழ் அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையின் வெளியீட்டாளராக நடராசன் இருக்க ஆசிரியர்களாக வரதரும் அ.செ.முருகானந்தனும் இருந்தனர். 18ஆவது இதழிலிருந்து அ.செ.முருகானந்தன் உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்டு அதிலிருந்து வெளியேற அவருக்குப் பதிலாக பஞ்சாட்சரசர்மா பணியாற்றினார். 1946 பங்குனி முதல் 1948 ஐப்பசி வரையான காலப்பகுதில் வரதரின் கூற்றின்படி 24 “மறுமலர்ச்சி” இதழ்கள் வெளியாகின என்பதை அறியமுடிகிறது. ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகத்தின் உதவியோடு இவ்விதழ்களைக் கொண்டு வந்த வரதர் பின்னர் அவ்வச்சகத்தினை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பாளராக இருந்தார். இவ்வனுபவமே அவரை ஆனந்தா அச்சகத்தின் நிர்வாகப் பங்களியாகவும் மாற்றியது.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சி செய்த காலப்பகுதியிலேயே வரதர் இலக்கியத்துறைக்கு காலடி எடுத்து வைத்தார். இக்காலத்தில் இந்தியாவில் காந்தியமும், பாரதியமும், பெரியாரியமும் அதிகம் செல்வாக்குச் செலுத்தின. பாரதியாரின் வசனகவிதையும் பெரியாரின் பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களும் வரதரைப் பெரிதும் பாதித்தன. தேசப்பக்தி இந்துசாதனம், வீரகேசரி, ஈழகேசரி, பிரசண்ட விகடன், ஆனந்த விகடன், சந்திரோதயம், கலைமகள், கிராம ஊழியன், செந்தமிழ்ச்செல்வி, கலாமோகினி, தூறாவளி முதலான

இதழ்களின் பரிட்சயமும் காண்டேகர், கு.ப.ரா, புதுமைப்பித்தன் முதலானோர்களை வாசித்ததன் அருட்டுணர்வே அவரை இலக்கிய உலகுக்கு அழைத்து வந்தது. தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளும் அக்கால எழுத்துக்களும் அவரைப் பாதித்தன. தன் மனத்தில் தோன்றியவற்றை தன் மனத்தைப் பாதித்தவற்றை வரதர் எழுத்தில் கொண்டு வந்தார். வரதர் தன் எழுத்தின் மூலம் இலட்சியநோக்கு மிக்க மனிதநேயமுள்ள சமூகத்தைப் படைக்க எண்ணினார். சமூக அநீதிக்கு எதிரான சிறுகதைகளை ஆண், பெண் உறவுச்சிக்கல்களை முன்னிறுத்திச் எழுதினார். குடும்ப வாழ்வின் பிணக்குகள், பேதங்களை மனித உணர்வுநிலைக்கூடாக வெளிப்படுத்தும் சிறுகதைகளையும் படைத்தார். மனித அவலங்களை வெளிப்படுத்தும் இச்சிறுகதைகள் சமூக நீதிக்கான குரலாக ஒலித்தன. இனவாத வன்முறைகளால் தமிழர் அனுபவித்த வலிகளைக் கூட அவருடைய சிறுகதைகள் பிரதிபலித்தன. செங்கைஆழியான் தனது “ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு” என்ற நூலில் கூறுவது போல வரதர் தனது பதினாறாவது வயதில் மாணவராக உள்ளபோது ஈழகேசரி கல்வி அனுபந்தத்தில் கட்டுரை எழுதவில்லை. அவர் ஈழகேசரி கல்வி அனுபந்தத்தில் “புனர்ஜென்மம்” என்ற கதையையே எழுதியிருந்தார். அக்காலகட்டத்தில் கிராம மட்டத்தில் காணப்பட்ட சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வராதரால் எழுதப்பட்ட சிறுகதையே அதுவாகும். சாமினாதப்பிள்ளை என்ற செல்வந்தரிடம் வேலை செய்யும் முனியன் தன் மகன் வீரன் பண்டிகை காலத்தில் கொழுத்துவதற்கு வெடி வாங்கித் தரும்படி பணம் கேட்டபோது அவனுடைய சாதியைக் கூறித்திட்டி அனுப்பிவிடும் சாமினாதப்பிள்ளை சில காலம் சென்ற பின்னர் உயர்ந்த நிலையில் இருக்கும் முனியன் மகனிடம் தன் மகனுக்கு வேலை கேட்டுச் செல்லும்போது முனியன் தான் இன்னார் என தன்னை அவரிடம் அறிமுகப்படுத்துவதோடு கதைநிறைவுக்கு வருகிறது.

அனுபவ முதிர்ச்சியின் பின்னர் 1940களில் ஈழகேசரியில் இவரெழுதிய “கல்யாணியின் காதல்” சிறுகதையே முதல் சிறுகதையாக இன்று பலரால் கொண்டாடப்படுகிறது. இக்காலப்பகுதியில் ஆறுமுக நாவலரின் சரித்திரத்தைச் சுருக்கி “நாவலர்கோன்” என்ற சிறு நூலையும் வரதராசன் எழுதியிருந்தார். அதனைத் திருத்தியும் புதுக்கியும் 1949இல் நாவலர் என்ற பெயரில் வெளியிட்டார். இவர் ஆரம்பத்தில் எழுதிய “நாவலர்கோன்” பிரதி கிடைக்காத நிலையில் தன்னிடமிருந்து அப்பிரதியை பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை வரதரிடம் கொடுத்து அதனை எழுதச் சொன்னதோடு நிலல்லாது அதற்குரிய முகவுரையையும் எழுதிக் கொடுத்தார். மாணவர்களின் நலன் கருதி எழுதப்பட்ட இந்நூலை ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் சபையே வெளியிட்டது. 1980ஆம் ஆண்டு இந்நூல் வரதர் வெளியீடாகவும் வெளிவந்தது.

ஆங்கிலக் கல்வியின் வாயிலாகத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சிறுகதை 1930களில் உருவப்

பிரக்ஞையுடன் படைக்கப்பட்டது. தமிழக சிறு சஞ்சிகைகள் இலங்கையை முற்று முழுதாக ஆக்கிரமித்த நிலையில் வரதர் ஈழத்திலக்கியத்துக்கு காலடி எடுத்து வைத்தார். இக்காலப் பகுதியில் ஈழத்தில் எழுந்த அநேக சிறுகதைகள் தனிமனித உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் காதல் கதைகளாக அமைந்த தோடு நில்லாது இலக்கிய தொன்மங்களின் பிரதிபலிப்பாகவும் வெளிவந்தன. ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் முதலான இலக்கியங்களின் தாக்கமும் இவ்வாறான சிறுகதைகள் தோன்றுவதற்குக் கால்கோளிட்டது எனலாம். இருபத்தெட்டாண்டுகள் தொடர்ந்து வெளிவந்த ஈழகேசரியிலும் இதன் தாக்கத்தைக் காணலாம். ஆயினும் ஈழகேசரி உருவப் பிரக்ஞை மிக்க கருத்தாழமுள்ள காத்திரமான கதைகள் பலவற்றைத் தந்தது என்பதுவும் வெளிப்படை. சமுதாய உறவிலே தனிமனிதனை முக்கியத்துவப்படுத்தியும் ஆண் - பெண் உறவுகளின் மன இயல்புகளைச் சித்திரிக்கும் வகையிலும் வரலாற்று நிகழ்வுகளையும் இதிகாசச் சம்பவங்களை வெளிப்படுத்தும் வகையிலும் சிறுகதைகள் வெளிவந்த நிலையில் அன்பு, இரக்கம், தியாக உணர்ச்சி, கடமை, அகவுணர்ச்சி, முற்போக்கு வாதக் கருத்துக்கள் முதலானவற்றை வெளிப்படுத்தும் வகையில் வரதர் ஈழகேசரியில் “விரும்பிய விதமே” (1941), “கல்யாணமும் கலாதியும்” (1947), “குதிரைக் கொம்பன்” (1941), “தந்தையின் உள்ளம்” (1941), “ஆறாந்தேதி முகூர்த்தம்” (1941), “கிழட்டு நினைவுகள்” (1941), “விபச்சாரி” (1941) “காதற்பலி”, “பிச்சைக்காரர்கள்”, “பொல்லாப்பின்னையார்” முதலான சிறுகதைகளைப் படைத்தார். வரதரின் புதுமைச்சிந்தனைகளையும் சமூகம் மீது அவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டினையும் அவருடைய சிறுகதைகள் பேசினின்றன. சமூகத்தில் சந்தர்ப்ப தழ்நிலையால் நெறி தவறிப் போன பெண்ணுக்கு வாழ்வளிக்க விரும்பிய இளையனின் கதையே இவரெழுதிய “விபச்சாரி”. எளிமையான வசனநடையில் எழுதப்பட்ட இச்சிறுகதை கச்சிதமான வாடிமைப்போடு எழுதப்பட்டதையும் நாம் காணலாம்.

ஈழத்து மணிகொடி எனச் சிறப்பிக்கப்படும் மறு மலர்ச்சி காலகட்டம் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் தனித்து ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். இக்கால கட்டத்தில் சிறுகதைகள் சகலதுறைகளிலும் வளர்ச்சி அடைந்தது. இலட்சிய வேகம் கொண்ட இளைஞர்கள் அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் நோக்கில் சமூகச் சிந்தனையைத் தூண்டும் வகையில் மறு மலர்ச்சியில் சிறுகதைகளை எழுதினர். ஈழத்தைப் பிரதான களமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட இச்சிறுகதைகள் சமயம், பண்பாடு என்பவற்றின் அடிப்படையில் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், பெண்ணாடிமை, தீண்டாமை, சீதனக் கொடுமை, வறுமை முதலான பிரச்சினைகளை மையப்படுத்தி சிறுகதைகளைப் படைத்தனர். மறு மலர்ச்சி இதழில் வெளிவந்த வரதரின் சிறுகதைகளில் பெண்விடுதலை, ஆடவரின் வேட்கை, சமூகவிடுதலை, கயமை மயக்கம் முதலான பண்புகளைத் தூக்கலாகக்

காணலாம். சமூகத்தின் உயர்வை எண்ணி இலட்சிய மாந்தரைப் படைத்து அதன்வழி சமூகச் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை தன் சிறுகதைகளில் புகுத்தியவர் வரதர். உணர்திறன் கொண்ட அனுபவங்களை மனித அவலங்களை ஒழுக்கச்சிதைவுகளை மனிதநேயத் தோடும் சமூக அக்கறையோடும் தம் படைப்புக்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். வரதராசன் மறுமலர்ச்சியில் “இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை”, “ஜோடி”, “அவள் தியாகம்”, “வேள்விப்பலி” முதலான சிறுகதைகளை எழுதினார். இருமனங்களின் சங்கமத்தையும் இருவரும் இணைய முடியாத தழலில் காதலித்த பெண் பிற்தொரு நபரைத் திருமணம் செய்ய தன் முன்னாள் காதலியைக் கண்ட காதலன் அவள் இன்னொருவனுக்கு மனைவியாகி விட்டான் என்ற நினைப்பு மேலிட அவளை வார்த்தையால் காயப்படுத்துவதே “இன்பத்துக்கு ஓர் எல்லை” என்ற சிறுகதை. நிறைவேறாத காதலைப் பேசி நிற்கும் இச்சிறுகதை களங்கமற்ற உள்ளத்தின் உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. திருமணமான ஆடவனொருவன் தன் மனைவி இருக்கத்தக்கதாகப் பிற்பெண்மீது சபலங் கொள்வதை அங்கதமாகக் கூறும் “ஜோடி” சிறுகதை மனித மனத்தில் எழும் சலனங்களை உள்ளுணர்வுத் தளத்தில் கூறிச்செல்கிறது.

ஆலயங்களில் தெய்வத்தின் பெயரால் நடைபெறும் போலி ஆசாரங்களையும் பட்டோபமான பகட்டு வாழ்க்கையையும் வரதர் தமது சிறுகதைகளில் ஆழ, அகலமாக விமர்சித்தும் வந்துள்ளார். அவர் சுதந்திரன் இதழில் எழுதிய மாதுளம்பழம் (1950) சிறுகதையில் ஆச்சிக் கிழவி மூலம் தெய்வத்தின் பெயரால் நடைபெறும் மூடச்செயல்களையும் அறியாமையையும் மக்கள் மனத்தில் ஆழப்பதியும் வகையில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இச்சிறுகதையில் வரும் சுந்தரம் மாஸ்டர் புரட்சிகர எண்ணங் கொண்டவர். சாமி, மந்திரம், பூசை என்பவை எல்லாம் அழிக்கப்பட வேண்டிய மூடப்பழக்க வழக்கங்கள் என்று எண்ணும் எண்ணம் கொண்டவர். அவருடன் சிநேகிதராக இருக்கும் ஐயரோ நேர்மையானவர், மனமறிந்து பிழை செய்யாதவர். ஆதிசேடன்தான் இந்த உலகத்தைத் தாங்கி நிற்பவன் என்ற நம்பிக்கை கொண்டவர். வடதுருவமும் தென்துருவமுமாய் நிற்கும் இவர்கள் இருவரும் மனிதத்தன்மை என்ற பண்பாட்டில் ஒன்று படுகிறார்கள். இவ்விருவரின் மாறுபட்ட சிந்தனைகளுக்கூடாக அக்கால சமூக அமைப்பையும் வறுமையால் நலிந்து வாழும் மக்களின் வாழ்க்கைச் சிக்கல்களையும் வரதர் திறம்படக் கூறியுள்ளார். இவருடைய “வேள்விப்பலி” என்னும் சிறுகதை ஆலயப்பிரவேசப் போராட்டங்களையும் ஊர்க்கோயில்களில் வேள்வியின் பெயரால் கொடுக்கப்படும் மிருகபலியையும் கண்முன் காட்சிப்படுத்துகிறது. காந்தியப் போராட்டங்களில் நம்பிக்கையும் ஈடுபாடும் கொண்ட வரதர் இக்கதையில் மிருக வதைக்கு எதிராக நடாத்தப்படும் சாத்வீகப் போராட்டமான உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஈற்றில் அதர்மம் சத்தியத்தைப் பலிகொள்ளும்

என்பதை இக்கதை கூறி நிற்கிறது.

தினகரன் பத்திரிகையில் வெளிவந்த இவருடைய “பிள்ளையார் கொடுத்தார்” சிறுகதையும் பக்தியின் பெயரால் ஆலயங்களில் நடக்கும் கேலிக்கை நிகழ்வுகளையும் அடியவரின் போலித்தனங்களையும் வெளிக்காட்டி நிற்கிறது. வெளியரங்கில் பக்திமானாகாவும் சமூகத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்துடனும் வாழ்பவர்கள் தங்கள் பாவ அழுக்குகளைத் துடைத்துக் கொள்வதற்கு கடவுளையும் ஆலயத்தையும் ஆதாரமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்பதை சுந்தரமூர்த்தி என்ற பாத்திரத்தின் வாயிலாக வரதர் வெளிக்கொணர்கிறார். சிறுகதையின் தலைப்பு கச்சிதமாக கதையில் பொருந்துகிறது. தன்னிடம் வேலை செய்யும் சிறுமிக்கோ வறுமையின் பிடியில் சிக்கி உழன்று தவிக்கும் அவளுடைய தாயருக்கோ உதவாத சுந்தரமூர்த்தி மூவாயிரம் செலவழித்து “சின்னமேளம்” பிடித்து கோயிலின் மூன்றாம் திருவிழாவை நடாத்துகிறார். வீட்டிலே தூக்கம் வராத மூர்த்தி மாஸ்டர் விடுப்பு பார்ப்பதற்காகக் கோயிலுக்குள் நுழைந்தபோது தனது மருமகனான மூர்த்தியை அழைத்து நூறு ரூபாவையைக் கொடுத்து அதனை செற்றமேளகாரருக்கு கொடுக்கும்படி கூறுகிறார் சுந்தரமூர்த்தி. ஆனால் அவர் மூர்த்தி மாஸ்டரிடம் கொடுத்த பணமோ நூற்றி பத்து அப்பத்து ரூபாவை மீண்டும் திருப்பிக் கொடுக்காத மூர்த்தி மாஸ்டர் அதனை கிழவியிடம் கொடுக்க எண்ணுவதுடன் கதை நிறைவுக்கு வருகிறது. மனிதாபிமானமற்று மனிதர்கள் தங்கள் பாவங்களை மறைக்க இறைவனுக்குச் செலவழிப்பார்களேயன்றி ஏழைகளை அவர்கள் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை என்பதை கூறும் இச்சிறுகதை பாவப்பட்ட சீவன் களுக்குப் பிள்ளையார் துணை நிற்பார் என்பதை அங்கதமாகவும் விளக்குகிறது. வரதரின் “வீரம்”, ஒரு கணம்” போன்ற சிறுகதைகளை தினகரனில் எழுதினார். 1956ஆம் ஆண்டு யாழ்குடாநாட்டில் இனக்கலவரம் இடம்பெற்ற போது தமிழர்கள் சிங்களவருக்கு உறுதுணையாக நின்று அவர்களைப் பாதுகாத்து பொலிவிடம் ஒப்படைத்ததை வரதரின் “வீரம்” சிறுகதை வெளிப்படுத்தி நிற்க ஒரு கணம் சிறுகதை மனம் நிலைமாற ஒரு கணம் போதும் என்பதைக் கூறிநிற்கிறது. மனம் நிலைமாறும் தன்மை கொண்டது. ஒருவன் தவறிழைக்க சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையே காரணமாக அமைகிறது என்பதை சிற்றம்பலத்தினுடாக வரதர் வெளிப்படுத்துகிறார். மனைவி மங்கையக்கரசி மீது அன்பைப் பொழியும் சிற்றம்பலம் அவள் பிரசவத்துக்காக தாய் வீடு சென்ற சமயத்தில் அவருக்கு உணவு கொண்டு வருகிறாள் பூவழகி. அவர் சாப்பிடும் வரை இருந்து அவரோடு இலக்கிய சர்ஜை செய்துவிட்டு போகும் பூவழகியின் கையை ஓர் இரவில் பற்றி முத்தமிட்டு விடுகிறார். பின் தன் செய்கைக்கு வருந்துகிறார். ஆரம்பத்தில் அவர் மீது கோபங்கொண்ட பூவழகி பின்னர் அவரை மன்னித்தும் விடுகிறாள். பிழை செய்த உள்ளம் வருந்தும் என்பதை நுண்ணிய மன

வோட்டத்தின் வாயிலாக இச்சிறுகதை சித்திரிக்கிறது.

கலைச்செல்வியில் வெளிவந்த “புதுயுகப் பெண்” என்ற சிறுகதையிலும் மத்திய தீபம் இதழில் வெளிவந்த “கற்பு” சிறுகதையிலும் பெண்மையை புதிய நோக்கில் பார்க்கிறார் வரதர். மரபுத்தளைக்குள் சிக்குண்டு ஆண்டாண்டு காலமும் ஆணுக்கு அடிமைப்பட்டு வாழும் பெண்மைக்கு தனி வரைவிலக்கணம் கொடுக்கிறார் வரதர். “புதுயுகப்பெண்” சிறுகதையில் பெண்மோகங்கொண்டு பெண் பித்தரான நாற்பத்தைந்து வயதான நல்லநாதர் தன்னிலும் வயது குறைந்த இருபத்திரண்டு வயதேயான கண்மணியைத் திருமணம் செய்து பெயருக்கு கணவனாக வாழ்கிறார். அவ்வாறு வாழும் நாளில் தனிமை கண்மணியைக் கொல்கிறது. மனம் குலம்பி தவித்து தற்கொலைக்கு அவள் முனைந்த சமயத்தில் நள்ளிரவு நேரத்தில் வேறுபெண்ணுடன் கணவன் வீட்டுக்கு வருவதை அறிந்து அவரைக் கைத்துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொள்கிறாள் கண்மணி. கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன் எனக் கொண்டு வாழும் யாழ்ப்பாணச் சமூகச் சூழலில் வாழ்க்கைக்குச் சிறிதும் பயனில்லாத காமலோலனான கணவனைச் சுட்டுக் கொன்ற புதுமைப் பெண்ணைப் படைத்து பெண்மைக்கு புது வரைவிலக்கணம் எழுதிய பெருமைவரதரையே சேரும்.

ஆனந்தன் இதழில் “கயமை மயக்கம்”, “உள்ளூறவு”, “வாத்தியார் அழுதார்” போன்ற சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. தியேட்டரில் படம் பார்க்கச் சென்ற வாத்தியாருக்குத் தன்னோடு பாடசாலையில் ஒன்றாக படிப்பித்த பெண்ணைக் கண்டபோது அவரின் உளநிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைச் சிறப்பாகக் கூறும் சிறுகதையே “கயமை மயக்கம்”. மென்னுணர்வுத் தளத்தில் ஆண், பெண் உணர்வுகளை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட இச்சிறுகதை கணவன் மீது மனைவி கொண்ட உண்மையான பாசத்தையும் உணர்த்தி நிற்கிறது. கணவன் சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் தான் ஓய்வாக இருப்பார் ஆதலால் அவரோடு அந்நாட்களைச் சந்தோசமாகக் கழிக்கவேண்டும் எனக் கருதும் மனைவி அகில இலங்கை தமிழ் மகளிர் முன்னேற்றக் கழகத்தில் தான் பங்கு பற்ற முடியாததைத் தன் தோழிக்கு தெரிவித்துக் கடிதம் எழுதுகிறாள். அக்கடிதத்தை கண்ட கணவன் மனைவியின் செயலால் உளப்பூரிப்படைந்து தான் பார்க்க முயன்ற பழைய தோழியைச் சந்திக்காது மனைவியோடு இணைவதை உள்பூர்வமாக இச்சிறுகதையில் வரதர் சித்திரிக்கிறார். மென்னுணர்வுகளைச் சித்திரிக்கும் வகையில் நுண்ணுணர்வுத் தளத்தில் எழுதப்பட்ட பிறிதொரு சிறுகதை “உள்ளூறவு”. அன்பான கணவன், மனைவி இருவரும் சந்தேகத்தால் பிரிகின்றனர்; பின்னர் அவ்விருவரையும் அதே அன்பே இணைத்தும் வைக்கிறது. 1950களில் மாணவருக்கு இலவச உணவாக பாண் வழங்கிய அரசாங்கம் அதனை நிறுத்தி விடப்போவதாக பத்திரிகை வாயிலாக அறிவித்ததையடுத்து வரதரால் எழுதப்பட்ட சிறுகதையே “வாத்தியார் அழுதார்”. மாணவர் மீது ஆசிரியர்

கொள்ளும் நெருக்கமும் நேசமும் மனத்தை உருக்கும் வகையில் வரதர் காட்சிப்படுத்துவார். பாடசாலையில் வழங்கப்படும் பாண் ஒரு குடும்பத்தின் பசியைப் போக்குவதை வாத்தியாருக்கும் மாணவனுக்கும் இடையிலான உரையாடலின் ஊடாக எடுத்துரைக்கும் வரதர், ஆசிரியர் - மாணவர் ஆத்மார்த்த உறவையும் இச்சிறுகதையில் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

வரதரின் புத்தாண்டு மலரில் வரதர் எழுதிய “பாஞ்சாலிதேவி பதிவிரதையான கதை”, “உள்ளும் புறமும்” ஆகிய சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. தமிழ் எழுத்தாளர் கதையரங்கு இதழில் “வெறி” சிறுகதையும் புதினம் இதழில் “ஓ இந்தக் காதல்”, “இன்று நீ வாழ்ந்திருந்தால்” ஆகிய சிறுகதைகளும் வெளிவந்தன. மனிதன் வாழ்வில் நிகழும் சிக்கல்களையும் அதனை மனிதன் எதிர்நோக்கும் போது எழும் மனவுலைச்சல்களையும் இச்சிறுகதைகள் எடுத்துரைக்கின்றன. ஆண் - பெண் உறவுநிலைகள், அகவுணர்வுச் சித்திரிப்புகள், மனிதன் சகமனிதன் மீது செலுத்தும் அன்பு என விரியும் வரதரின் இச்சிறுகதைகள் இலட்சியவாதப் போக்கைச் சித்திரிப்பனவாகவும் உள்ளன. கு.ப.ராஜகோபாலனைப் போலவே வரதரின் சிறுகதைகளிலும் உடைந்த மனோரதங்கள், நிறைவேறாத ஆசைகள், தீயந்த காதல்கள் தான் காணப்பட்டன. அடக்கமான உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டுடன் கூடிய மொழிநடை வரதருக்கு இச்சிறுகதைகளில் கைகூகிறது. சிறுமை கண்டு பொங்கும் வரதரின் புரட்சிகர மனப்பான்மையை “உள்ளும் புறமும்” சிறுகதை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. தாங்கள் செய்யும் நீசத்தனங்களை மறைக்க ஆலயத்துக்கும் அங்குள்ள இறைவனுக்கும் அளவின்றி செலவழிக்கும் பலர் ஏழைகளை ஒரு பொருட்டாகவே மதிப்பதில்லை என்பதை விளக்கும் இச்சிறுகதை அக்காலத்தில் சின்னமேளம் இளைஞர்கள் மத்தியில் எவ்வாறு செல்வாக்குச் செலுத்தியது என்பதையும் உணர்த்தி நிற்கிறது. வரதரின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகளில் இலட்சியக் காதலே பேசுபொருளாகக் அமைந்தன. வரதரின் “விபச்சாரி”, “பாஞ்சாலிதேவி பதிவிரதையானகதை” இவ்விருகதைகளும் ஆண், பெண் இருசாராரின் அகம்சார் உணர்வுச் சிக்கலையே பேசுகின்றன. 1950ஆம் ஆண்டு புத்தாண்டு மலரில் வெளிவந்த “பாஞ்சாலிதேவி பதிவிரதையான கதை” சுப்பையாக் கிழவருக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட செல்லம்மா மீது நல்லதம்பி விதானையாரின் பேரப்பிள்ளை கொள்ளும் பொருந்தாக் காதலை எடுத்துரைப்பதுடன் மனிதவாழ்வில் நிகழும் ஆண் - பெண் உறவுகளையும் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது. கட்டிளமைப் பருவத்தில் கண்ணியமான பெண்ணாக கிரமத்தில் உலா வரும் பாஞ்சாலி வயசான கணவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு தன் ஆசைகள் நிறைவேறாத பட்சத்தில் நல்லதம்பி விதானையாரின் பேரப்பிள்ளையோடு சேரம் போகிறாள். கிழவர் இறந்தபின் கண்ணியமான வாலிபன் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பின் தன் பழைய வாழ்வை தூக்கி எறிந்துவிட்டு பதிவிரதையாக வாழ்கிறாள்.

நடப்பியல் யதார்த்தவாதத்தை இச்சிறுகதை மனித நடத்தைவாத முறைகளுக்கூடாக வரதர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

மல்லிகை இதழில் வரதர் “தகுதி”, “பொய்மையும் வாய்மையிடத்து”, “தமிழ் மொழி தேய்கிறதா”, “உடம்பொடு உயிரிடை நட்பு”, “தென்றலும் புயலும் 1976” முதலான சிறுகதைகளை எழுதினார். மல்லிகை இதழில் வரதர் யதார்த்தவாதச் சிறுகதைகளை எழுதினார். மனிதவாழ்வில் நிகழும் நெருக்கடியான தருணங்களை இச்சிறுகதைகள் காட்சிப்படுத்துகின்றன. வரதரால் மல்லிகையில் எழுதப்பட்ட கதைகளில் நெகிழ்ச்சியான தருணங்களில் பொங்கும் மன வெழுச்சிகளையோ நுணுக்கமான மன அவசங்களால் அல்லலுறும் மாந்தர்களையோ காணமுடியாது. பொருளாதார நெருக்கடிகளால் அவதிப்பட்டுக்கொண்டு வறுமையோடு போராடிக்கொண்டு வாழ்க்கை நடாத்தும் சராசரி மக்களின் வாழ்க்கையே மல்லிகையில் வெளிவந்த வரதரின் சிறுகதைகள் விளக்கி நின்றன. மனிதவாழ்வின் பட்டறிவினால் விளைந்த வரதரின் “தகுதி” என்ற சிறுகதை படித்துப் பட்டம் பெற்றால் மட்டும் வேலை கிடைத்துவிடாது வேலை எடுக்க வேண்டுமானால் அதற்கு சிபார்சும் தேவை என்பதை விளக்கி நிற்கிறது. “தென்றலும் புயலும்” சிறுகதை காலம் மாற மாற பெண்களின் மன ஓட்டங்களும் எண்ணங்களும் மாறும் என்பதை எடுத்துரைக்கிறது. “பொய்மையும் வாய்மையிடத்து” என்ற சிறுகதை ஒரு பெண்ணைக் காப்பாற்றுவதற்காக சுந்தரமூர்த்தி மாஸ்டர் குடிகாரனான ஏரம்பனுடன் சண்டையிடும்போது ஏரம்பன் மீது கல்லைத் தூக்கிப் போட்டு வனைக் கொன்றுவிடுகிறார். அச்சமயத்தில் அதனைக் கண்ட ஐயர் காவல் நிலையம் சென்று உண்மைச் சொல்வதா வேண்டாமா என்று அல்லற்படும்போது அவரையுடைய மகன் பொய்மையும் வாய்மையிடத்து என்ற குறளை படிக்க அவர் மனம் ஆறுதல் படுகிறது. ஆதலால் மனச்சாட்சிக்குப் பயந்து சாட்சி சொல்லாமல் விட்டு வருவதை நுட்பமாக இச்சிறுகதை விளக்கிநிற்கிறது.

வரதர் தனது சிறுகதைகளை காலத்திற்குக் காலம் மறு பரிசீலனை செய்து பார்த்திருக்கிறார் என்பது புலனாகிறது ஆரம்பத்தில், கற்பனை செய்து கதாபாத்திரங்களையும் நிகழ்வுகளையும் திறம்படக் கோர்த்து கதைகளை எழுதிய வரதர் கருத்து வளம் நல்லதொரு சிறுகதைக்கு உயிரைப்போன்றதென்பதைக் கருத்தில் கொண்டு சிறந்த கலைநுணுக்கங்கொண்ட கருப்பொருட்களை உள்வாங்கி கருத்துச் செறிவாக்க மிக்க கதைகளைப் படைத்தார். இலக்கிய உத்வேகங் கொண்ட கதைகளை வரதர் பரீட்சார்த்த முயற்சியாகப் படைத்தார். பல்வேறு கோணங்களில் வைத்துப் பார்த்து படைப்பை மீளுருவாக்கங் செய்யும் கியூபிசமுறையை தம் படைப்புக்களுக்கூடாக அறிமுகம்செய்து வைத்த ஈழத்தின் முதல் படைப்பாளியாகவும் வரதர் காணப்படுகின்றார். ஒரு படைப்பை ஒரே பார்வையில் இருந்து விலக்கி மையக் கருப்பொருளில் இருந்து கதை

கிளர்ந்தெழும்போது அதன் முடிவுகளில் திடீர் திருப்பங்களை உண்டாக்கி படைப்பை மீளுருவாக்கம் செய்தார். கவிதைகளில் வடிவரீதியில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதற்காகக் கையாளப்பட்ட கியூபிசத்தை “தருணம்”, “வெறி” முதலான சிறுகதைகளில் வரதர் உள்ளடக்கரீதியில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதற்காகக் கையாண்டார். உணரப்படும் பொருளைக் காட்டிலும் உணர்வின் செயல்பாட்டில் அதிக கவனஞ் செலுத்தினார். “வெறி” சிறுகதையில் மகளின் திருமணத்துக்காக வைத்திருந்த பணத்தை நல்லசிவம்பிள்ளை தேர்தலுக்கு எடுத்துச் செலவழித்து விடுவதால் மகளின் திருமணம் குழம்புகிறது. அதேசமயம் தேர்தலிலும் அவர் தோற்றுவிடுகிறார். தேர்தல் வெறி அடங்கிய நல்லசிவம்பிள்ளை தம் மகளின் வாழ்வை எண்ணி தற்கொலைக்கு முயற்சிக்கிறார். அச்சமயம் உயிரோட்டமான இச்சிறுகதையை இத்தருணத்தில் முடிக்க வேண்டுமானால் நல்லசிவம்பிள்ளையைக் கொல்ல வேண்டுமென முடிவெடுக்கிறான் கதாசிரியன் இளங்கோ. அவ்வாறு செய்யவேண்டாம் எனக் கூறி சாதாரியமாக அவனைத் தடுக்கிறான் அவன் மனைவியான கயல்விழி. ஈற்றில் கதையின் போக்கை மாற்றி அமைக்கும் உரிமையை கயல்விழிக்கு அளிக்கிறான் இளங்கோ. சம்பந்தனுக்கும் பூவழகிக்கும் திருமணம் முடிந்த கதையின் ஆரம்ப பகுதியை வாசித்துவிட்டு “கதையைநாசமாக்கி விட்டாயே” எனக் கூறி கயல்விழியை திட்டும் இளங்கோ கதையின் பிற்பகுதியை வாசித்துவிட்டு அவளது திறனைப் பாரட்டுகிறான். அத்தோடு கதை முடிவுக்கு வருகிறது. இச்சிறுகதையில் யதார்த்தத்தின் மறுகட்டமைப்பாகவே கியூபிசத்தைப் பயன்படுத்தினார் வரதர்.

இவரெழுதிய நாவல்களாக “உணர்ச்சி ஓட்டம்”, “வென்று விட்டாயடி ரத்தினா”, “தையலம்மா”, “வாழ்க நீ சங்கிலி மன்னா”, “நளினியின் நாயகன்” முதலான வற்றைக் குறிப்பிடலாம். “இன்பத்துக்கு ஓர் எல்லை” என்ற சிறுகதையின் நீட்சியே வரதரின் “உணர்ச்சி ஓட்டம்” என்ற நாவல். வாழ்வில் ஒன்று சேர முடியாத காதலர்கள் மனதளவில் ஒருவரை ஒருவர் நினைத்துக் கொண்டு வாழ்வதே பரிசுத்தமான அன்பின் அடையாளம் என நினைத்துப் பிரிவதை “உணர்ச்சி ஓட்டம்” நாவல் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. கு.ப.ராஜகோபாலனின் நூருன்னிசாவின் தாக்கத்தால் வரதர் இந்நாவலை எழுதியிருக்கக் கூடும். வரதரின் “உணர்ச்சி ஓட்டம்” நாவல் நூருன்னிசா சிறுகதையின் கதைக்கரு, கதைகளங்கள் ஆகியவற்றில் இருந்து வித்தியாசப்பட்டாலும் உணர்வின் மைய இழையில் இவ்விரண்டும் ஒன்றுபடுகின்றன. பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியனின் ஈழத்து தமிழ் நாவல் இலக்கியத்திலும் சில்லையூர் செல்வராசன் எழுதிய ஈழத்து தமிழ் நாவல் வளர்ச்சியிலும் இந்நாவல் குறித்தான தகவல்களை அறியமுடியவில்லை. வரதரின் “வென்று விட்டாயடி ரத்தினா” என்ற குறுநாவல் வித்தியாசமான முறையில் வரதரால் எழுதப்பட்ட

காதல் கதை ஆகும். காதலித்த பாலகிருஷ்ணன் சிங்கபூருக்குப் போக கர்ப்பமாகி விடும் ரத்னா சுந்தரப்பவசத்தால் சுப்பிரமணிய வாத்தியாரை மணக்க நேரிடுகிறது. குழந்தை பிறக்கும் சமயம் சுப்பிரமணிய வாத்தியாருக்கு உண்மை தெரிய வர அவர் ரத்னாவை பிரிந்து செல்கிறார். குழந்தையும் அச்சமயம் இறந்து பிறக்க நிர்க்கதிக்குள்ளாகி தவியாய்த் தவிக்கிறார் ரத்னா. அச்சமயம் சிங்கப்பூரில் இருந்து திரும்பி வருவதாக பாலு அறிவிக்க தற்கொலையை நாடுகிறார் ரத்னா. சாவிலிருந்து ரத்னாவைக் காப்பாற்றிய பாலு ஈற்றில் அவளோடு ஒன்று சேர்வதோடு கதை முடிவுக்கு வருகிறது. பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணை இச்சிறுகதையில் படைக்க எண்ணிய வரதர் இந்நாவலில் ஓரளவு வெற்றியும் அடைகிறார். வரதரால் எழுதப்பட்டு முற்றுப் பெறாது நிற்கும் “தையலம்மா என்ற குறுநாவல் நடராஜன் ஆசிரியருக்கும் தையலம்மா என்படுகின்ற நவலட்சுமி இடையிலான காதலைப் பேசுகின்றது. இருமனங்களின் உணர்வும் அதன் வெளிப்பாடுமே நாவலின் பேசுபொருள். யாழ்ப்பாண அரசியலை மையப்படுத்தி வரதர் “வெள்ளி” இதழில் “நளினியின் நாயகன்” என்ற நாவலையும் எழுதினார். நந்தினியின் திருமண வாழ்க்கைக் கூடாக யாழ்ப்பாணத்தில் அக்காலத்தில் செல்வாக்குற்ற அரசியல் கட்சிகள் அதன் போக்குகள் குறித்துப் பேசும் இந்நாவல் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கொள்கைகள் அதன் போக்குகள் குறித்தும் விபரித்துச் செல்கிறது. அரசியல்வாதியான தந்தையார் தன் மகள் நளினியை அவளது சம்மதத்தை துளியும் கேட்காது துதாடியான வேலாயுதத்துக்கு திருமணம் செய்து கொடுத்து விடுகிறார். இதனால் அவளுடைய வாழ்க்கை நரகம் ஆகிவிடுகிறது. அச்சமயம் அவளுக்கு ஆரம்பத்தில் திருமணம் பேசிய சுந்தரத்தின் கடிதமே ஆறுதலாக அமைகிறது. தந்தையின் அரசியல் தோல்வியால் மீண்டும் சுந்தரத்தை அவள் சந்திக்க நேரிடுகிறது. அச்சமயம் கணவன் இறந்த சேதி அவளைப் பேரிடியாகத் தாக்குகிறது. அந்நேரத்தில் அவளுடன் கூட இருந்து சுந்தரம் அவளை ஆறுதல் படுத்துகிறான். கணவன் இறந்ததை தந்தையிடம் இருந்து அறிந்த நளினி கணவனின் சவத்தைக் காண கொழும்பில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் செல்ல ஆயத்தம் ஆவதுடன் கதை நிறைவுக்கு வருகிறது. இச்சிறுகதையின் முடிவை வரதர் எழுதவில்லை. அதனை எழுதுவதும் அவரது நோக்கமன்று. வாசகரிடம் முடிவை நகர்த்தி விட்டு வரதர் அவ்விடத்தில் இருந்து நகர்ந்து விடுகிறார். இதன் வாயிலாக வரதர் ஈழத்து நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சியில் புதிய போக்கைத் தொடங்கி வைத்தார். அரசியல் கட்சிகளை விமர்சித்து ஈழத்தில் நாவல்கள் எழுதப்படாத சூழலில் அக்கால ஈழத்து அரசியலை பேசும் முதல் நாவலும் இதுவெனலாம்.

“வாழ்க நீ சங்கிலி மன்னா” என்ற வரலாற்று நாவல் வரதர் வெளியீடாக 1957ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. பரராசகேரனின் காமக்கிழத்தியின் மகன், பரநிருபசிங்கனின் ஆட்சியுரிமையை சூழ்ச்சியால்

கவர்ந்தவன், கிறிஸ்தவ மதத்தை தழுவி அறுநூறு பேரை கொன்றொலித்தவன் என சங்கிலி மன்னனை வரலாறு கெட்டவனாகச் சித்திரித்த வேளையில் இம்மன்னனுடைய நல்ல அம்சங்களை வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் இந்நாவலை வரதர் எழுதினார். “தமிழ்முரசு” இதழில் இந்நாவல் தொடராக வெளிவந்தது. செங்கை ஆழியான் சுறுவதைப் போல “ஆனந்தனில் அவர் எழுதிய “கயமைமயக்கம்” கூட ஒரு வகையில் குறுநாவலாகக் கருதப்படக்கூடியதே”. புதுமைப்பித்தனின் “துன்பக்கேணி”, “கலியாணி”யைப் போல குறுநாவலுக்குரிய அத்தனை பண்புகளையும் இச்சிறுகதை கொண்டிருக்கிறது.

வரதர் எழுதிய ஒரேயொரு நாவல் “காவோலையில் பசுமை” என்பதாகும். தினகரனில் 1998களில் தொடராக வெளிவந்தது. “காவோலையில் பசுமை”த் தொடர்கதையாக வெளிவந்தாலும் “தொடர்கதைக்குரிய விறுவிறப்பின்றி, நாவலுக்குரிய இறுக்கத்தைக்கொண்டுள்ளது” என்பார் செங்கை ஆழியான். “யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டு மக்களின் இடப்பெயர்வோடு தொடங்கும் “காவோலையில் பசுமை” என்ற நாவல் சாதிய நாவலாகவும் கருதப்படக்கூடியது. யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் வடமேற்கு மூலையில் அமைந்துள்ள நல்லபுரம் எனும் கற்பனைக் கிராமத்தை மையமாகக் கொண்டு இந்நாவல் எழுதப்பட்டாலும் உண்மையில் ஒரு நாற்றாண்டுக்கு முந்திய யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக, பண்பாட்டு, பொருளாதார நிலைமைகளை ஆவணப்படுத்துகிறது.

வரதரின் முக்கிய வெளியீடுகளில் ஒன்று “வரதரின் பல குறிப்பு”. இலங்கை குறித்தான ஆவணப் பெட்டகமாக இக்குறிப்பு விளங்குகிறது. 1970களில்

இது வெளிவந்தது. தமிழ்மொழில் னுசைநடவழ்சல இல்லை. ஆனால் ஆங்கிலம், சிங்களமொழிகளில் அதுவுண்டு என்பதனைக் கருத்தில் கொண்டு, பல வருடங்களாகக் கடுமையாக உழைத்து வரதரால் தயாரிக்கப்பட்டதே “வரதரின் பல குறிப்பு”. ஆரம்பத்தில் இந்நூலை வெளிக்காட்டி என்ற பெயரிலேயே கொண்டு வரும் உத்தேசம் வரதருக்கிருந்தாலும் ஈற்றில் அந்நூலின் உள்ளடக்கம் அதன் பேசுபொருள் முதலானவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு என்ற “வரதரின் பல குறிப்பு” என்ற பெயரே பொருத்தமானது எனக் கருதி வரதர் அதனைக் கொண்டு வந்தார். தமிழில் வரதரே இம்முயற்சியில் முதன் முதலில் ஈடுபட்டார். ஆங்கில னுசைநடவழ்சலயில் காணமுடியாத பலவிடயங்களை இதில் காணலாம். அரசாங்கம்(செனட்சபை), நாடாளுமன்றம், அமைச்சரவை, அரச ஆணைக்குழுக்கள், அரச பெரியாஸ்பத்திரிகள், பாடசாலைகள், புகையிரத நிலையங்கள், புத்தகங்கள், வங்கிகள் என பலவிடயங்களை கொண்ட இக்குறிப்பேட்டின் முதற்பகுதி 1966 1967 காலப்பகுதியை உள்ளடக்கி வெளிவந்தது. வரதர் நான்கு பகுதிகளாக இதனை எழுதினார்.

“மலரும் நினைவுகள்” என்னும் நூல் வரதரின் இளமைகால நினைவுகளுக்கூடாக யாழ்ப்பாணத்தின் குறிப்பிட்ட கால சமூக இருப்பை வெளிப்படுத்துகிறது. இத்தொடரை மல்லிகையில் “தீ வாத்தியார்” என்ற பெயரில் எழுதியிருந்தார். இந்நூலில் பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் உள்ளன. பொன்னாலைக் கிராமத்தின் சமூக அசைவியக்கத்தை மக்களின் வாழ்க்கைமுறை, மனிதசார்நடத்தைகள், நம்பிக்கைகள், கலை, கலாசாரப் பின்னணிகளுக்கூடாக விளக்கும் இந்நூல் 1920 -1930 காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணம் இருந்த நிலைமையினை எடுத்துக்காட்டுகிறது. போராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி

அவர்கள் “இந்நூல் யாழ்ப்பாண சமூக அமைப்பின் அதிகாரப்படிமுறைகளையும் அவற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றங் களையும் காட்டுகின்றன” எனார். தன்வரலாற்றின் ஊடாக தான் வாழ்ந்த சமூகத்தின் வாழ்வைக் கூறும் வரதர் புவியியல் அமைப்பும் பொருளாதாரப் பகுப்புமே மக்களின் வாழ்க்கைமுறையை தீர்மானித்ததை இந்நூலில் ஆங்காங்கே விளக்கிச் செல்வார். சாதி அமைப்பு, திருவிழாக்கள், சின்னமேளக்கச்சேரி, கூத்து, அந்தியேட்டி மடத்துக்கூடல், சமூகவிழுமியங்கள், தட்டிவான் சவாரி எனவிரியும் “மலரும் நினைவுகள்” கடந்த கால யாழ்ப்பாணத்தின் குறுக்கு வெட்டு முகப்பரப்பாகத் துலங்குகிறது.

ஈழத்தைச் சேர்ந்த முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையின் பாரதச் சுருக்கம், வை. ஏரம்பழர்த்தியின் பாரதச் செல்வம், சுபிரேமசம்புவின் “பாரதத்தில் பதினெட்டு நாட்கள்” முதலான நூல்கள் வந்துள்ள நிலையில் மக்களறிந்த மகாபாரதக்கதையை சாதாரண வாசகரும் அறியும் நோக்கில் வரதரால் எழுதப்பட்ட ஆக்கமே பாரதக்கதை ஆகும். கடந்த காலங்களில் சுருட்டுக் கொட்டில்களில் நல்லாப்பிள்ளையின் பாரதம் படிக்கப்பட்டு வந்த வேளையில் இராஜாஜியின் வியாசர் வருதினை அடிப்படையாகக் கொண்டே வரதர் இதனை எழுதினார். எளிய வசனநடையில் வாசகரின் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையில் இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளதும்குறிப்பிடத்தக்கது. கதையோட்டத்தைத் தடை செய்யாத வகையில் வரதர் தம் கருத்துக்களையும் கதையின் இடை இடையே கூறிச் செல்கிறார். “வசிட்டரின் சாபம்” தொடங்கி “வஞ்சனைகளினால் வென்ற போர்” என்ற பகுதியுடன் முடிவுறும் இந்நூல் முப்பத்தாறு பகுதிகளைக் கொண்டது.

வரதரை ஒதுக்கி விட்டு ஈழத்து நவீன புதுக் கவிதை வரலாற்றை எழுதி விட முடியாது. அக் காலத்தில் புதுக் கவிதைகளை எழுதிக்கொண்டிருந்த நபிச்சமூர்த்தி, க.நா.சு(மயன்), கு.ப.ராஜகோபாலன், புதுமைப் பித்தன் ஆகியோருடைய கவிதைகளைத் தொடர்ந்து வாசித்தார். அக்காலத்தில் வெளிவந்த “சூறாவளி” சஞ்சிகையில் புதுக்கவிதைகள் அதிகளவில் வெளிவந்த போது அதனையும் கருத்தூன்றி வாசித்தார். புதுக் கவிதைகளை வாசித்த அருட்டுணர்வில் ஈழத்தின் முதலாவது வசனகவிதையை வரதர் பரீட்சார்த்த முயற்சியாக எழுதினார். எண்பத்தொரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவர் எழுதிய முதற் கவிதையே ஈழகேசரியில் வெளிவந்த “ஓர் இரவிலே” என்பதாகும்.” சித்கிரை இருபத்தெட்டில் காலநிலை குழப்பத்தால் மூன்று, நான்கு நாட்கள் யாழ்ப்பாணம் எங்கும் அடை மழை பொழிந்தது. ஊரெல்லாம் பெருவெள்ளம் பெருக் கெடுத்து ஓட ஆரம்பித்தது. இது போதாது என்று புயலும் அதனோடு கூடிவந்து ஊரை ஒரு ஆட்டு ஆட்டியது. அச்சமயத்தில் வரதரால் எழுதப்பட்ட கவிதையே “ஓர் இரவிலே”.

“இருள்! இருள்! இருள்!

இரவிலே, நடுஜமாத்திலே
என் கால்கள் தொடும்பூமிதொடங்கி
கண்பார்வைக் கெட்டாத மேகம் வரை
இருள்

பார்த்தேன்

பேச்சுமூச்சற்று

பிணம்போலக் கிடந்ததுபூமி

இதுபூமிதானா?

மனித சந்தடியேயற்று

பயங்கரமான பேய்களின் புதிய உலகமோ?

ஓவ்! ஓவ்! என்றிரைவது

பேயா? காற்றா?

பேய்க்கற்றா? பேய்க்காற்று...”

என பொருத்தமான உவமான, உவமேயங்களுடன் விரிந்து செல்லும் இக்கவிதை அக்கால வசன கவிதைகளில் பிரதிபலிக்கும் ஒத்திசைவையும் மொழியாட்சியையும் உள்வாங்கி அலங்காரமற்ற மொழியில் எழுதப்பட்ட கவிதை ஆகும்.

மறுமலர்ச்சியில் வரதர் எழுதிய “அம்மான் மகள்” யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத்தமிழினை உள்வாங்கி நயம்பட எழுதப்பட்ட கவிதை ஆகும். இக்கவிதையில் வரதர் நாட்டார் பாடலுக்குரிய மொழியைத் வெகு துல்லியமாகக் கையாள்கிறார்.

“நேத்துச் சின்னக் குருவி போலே

நின்ற பெட்டைதான்

நேரங்காலம் வந்திட்டுது

நிமிந்துநிக்கிறா!

சேத்துக் குளத்துப் பூவைப் போலே

பூத்துநிக்கிறா!

சேலை கட்டி சட்டை போட்டுச்

சிரிச்சுப் பார்க்கிறா!”

இக்காலத்தில் எவரும் கையாளாத வகையில் மக்கள் வழக்காற்று மொழியை உள்வாங்கி இக்கவிதை எழுதப்பட்டுள்ளது.

1995, ஒக்ரோபர் 30ஆந்திகதி வலிகாம மக்கள் மக்களின் இடம்பெயர்வை மையப்படுத்தி வரதரால் எழுதப்பட்ட நெடுங்கவிதையே “யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர்”. “பதின்னான்கு ஆண்டு காலக் கண்ணீர்க் கடலின் ஒரு சிறுதுளி” என்ற விளக்கத்துடன் இந்நூல் வெளிவந்தது. 1995இல் யுத்தத்தின் கோரப் பிடிக்குள் அகப்பட்ட மக்கள் தாம் வாழ்ந்த வீடுகளையும், தேடிய தேட்டங்களையும் கைவிட்டு ஓடில்லாத ஆமை களாகவும் கூடில்லாத நத்தைகளாகவும் பயத்தோடு ஊர்களை விட்டு ஏதிலிகளாக இடம்பெயர்ந்தனர். மக்கள் அந்தரித்து உழன்ற அனுபவத்துயரைக் காவி வரும் இக்கவிதை இல்லங்களில் தாம் தேடி வைத்த சொத்துக்களை மக்கள் விட்டுச் சென்ற நிலையில் அச்சொத்துக்கள் அழித்தொழிக்கப்பட்டு காவு கொள்ளப்பட்டதையும் கூறிநிற்கிறது. மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய கடவுளோ அச்சமயத்தில் பாராமுக மாக இருக்கிறார் என்பதை வரதர் “யாழ்ப்பாணத்தார்

கண்ணீர்” நெடுங்கவிதையில் அங்கதமாகக் கூறிச் செல்வார்.

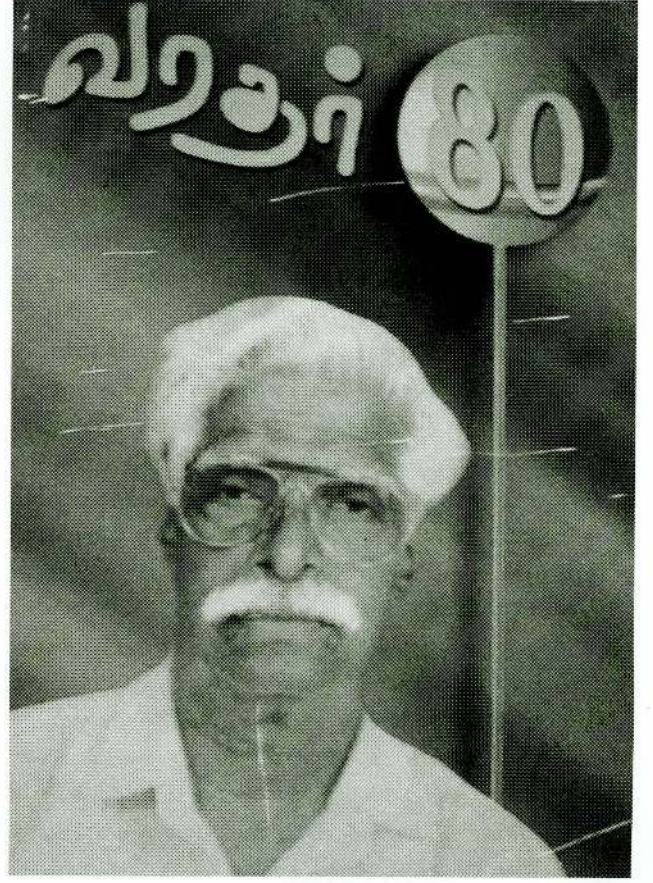
“பொன்னாலை ஆண்டவனும்
போ என்று விட்டானோ?
மாவிட்ட புரத்தானும்
மௌனியாய் விட்டானோ
தெல்லிப் பழைதூர்க்கை
தெரியாமல் இருந்தானோ
பட்டணத்துச் சிவனாரும்
பாராது இருந்தாரோ?
நல்லூர் முருகனார்
நடந்தாரோ எம்முடனே?
அந்தோனியாரும்
அருள் பொழியும் மாதாவும்
வந்தாரோ எம்முடனே
வழிநடத்திச் செல்வதற்கு
அம்மா இது கொடுமை
“அகதியாம் நாங்கள் இனி”

இடம்பெயர்ந்த தருணத்தை வலியொடு காட்டும் இக் கவிதை கடவுளின் இருப்பைக் கேள்விக்குட்படுத்து கிறது. ஏனெனில் வரதர் கடவுள் நம்பிக்கை சிறிதுமற்றவர். ஆயினும் மதநம்பிக்கை கொண்ட தம் வீட்டாரோடு ஒரு காலமும் மதவிடயத்தில் முரண்பட்டதும் கிடையாது. அனுபவித்த வலிகளின் திரட்சியைக் கூறும் இக் கவிதை உயிர், சொத்திழப்புக்களையும், யாழ்ப்பாண மக்களின் ஏமாற்றங்களையும் கூறிநிற்கிறது.

சிறுசஞ்சிகைகளைக் காத்திரமான முறையில் ஈழத்துக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்களுள் வரதரும் ஒருவர். வரதர் சஞ்சிகைக்கு ஆற்றிய பணிகளை முருகையன் “காரியகாரர், கலைஞருமானவர்” என்ற கவிதையில் ஆழமாக எடுத்துரைப்பார்.

“வரதரின் தலையினுள்
எப்படிப்பட்ட இயக்கம் இருந்தது!
மறுமலர்ச்சியுடன் தொடங்கினார் ஆயினும்
புதுப்புதுத் திட்டம் போடுவர், அடிக்கடி
அவற்றின் பலாபலன் - பேறுகள் எத்தனை!
“புதினம்”, “ஆனந்தன்”,
“தேன்மொழி”, “வெள்ளி”
“அறிவுக்களஞ்சியம்”, அப்பப்பா... இவை
தொடங்கப்பட்டன, தவழ்ந்தன, தத்தின
எழுந்து நின்றன, நடந்தன, ஓடின...”

வரதரால் தொடங்கப்பட்ட “மறுமலர்ச்சி”, “புதினம்”, “ஆனந்தன்”, “தேன்மொழி”, “வெள்ளி”, “அறிவுக் களஞ்சியம்” முதலான இதழ்களை வரதர் கடும் பிரயாசையுடன் தம் சொந்த முதலைப் போட்டே தொடங்கினார் (மறுமலர்ச்சி விதிவிலக்கு). “புதினம்” என்ற சஞ்சிகையை வரதர் பத்தாயிரம் முதலாகப் போட்டே தொடங்கினார். பணம் இருக்கும்போது வரும் சஞ்சிகை பணமுடை ஏற்படும்போது நின்றுவிடும். அதன்பின் பணம் வரும்போது அச்சஞ்சிகை வேறு பெயருடன் வெளிவரும்.

1946ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட காத்திரமான இலக்கிய சஞ்சிகையே மறுமலர்ச்சி. இச்சஞ்சிகை வெளிவருவதற்கு ஐவரே மூலகர்த்தாக்களாக இருந்தனர். வரதரை முதல்வராகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகைக்கு வெளியீட்டாளராக நாவற்குழியூர் நடராஜனும் இணை ஆசிரியர்களாக தி.ச.வரதராசனும் அ.செ.முருகானந்தனும் ஆரம்பத்தில் இருந்தனர். 1948 ஆம் ஆண்டின் 6வது இதழிலிருந்து இணை ஆசிரியர்களாக தி.ச.வரதராசனும் பண்டிதர் ச.பஞ்சாட்சர சர்மாவும் விளங்கினர். 1946 பங்குனி முதல் 1948 ஐப்பசி வரையிலான காலத்தில் இருபத்தி நான்கு இதழ் வந்ததாக 1948ஆம் ஆண்டு ஐப்பசியில் வெளிவந்த மறுமலர்ச்சியின் தலைவாயில் உரைக்கிறது. ஆயினும் எமக்கு இருபத்தி மூன்று சஞ்சிகைகளே கிடைக்கப் பெற்றன. மறுமலர்ச்சியை அரசியல் சமூக விமர்சனங்களும் கவிதைகளும் சிறுகதைகளும் மொழிபெயர்ப்புக்களும் குறுநாவல்களும் நாடகங்களும் நேர்காணல்களும் இலக்கிய விமர்சனங்களும் அலங்கரித்தன. மறுமலர்ச்சி இதழில் 22 கவிஞர்களால் எழுதப்பட்ட 51 கவிதைகள் இடம்பெறுகின்றன. இக்கவிதைகளை க. சோமசுந்தரப்புவர், சுவாமி விபுலானந்த அடிகள், மஹாகவி (து. உருத்திரமூர்த்தி), யாழ்ப்பாணன், சோ. நடராஜன், நாவற்குழியூர் நடராஜன், சாரதா (க. இ. சரவணமுத்து), வரதர், கதிரேசன் எனப்பலர் எழுதியுள்ளனர். இலங்கையர்கோன், சி.வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன், வரதர் முதலான பலரால் எழுதப்பட்ட 64

சிறுகதைகளும் இலங்கையர்கோன், க.பொ. இரத்தினம், இரட்டையர்கள், சி.கணபதிப்பிள்ளை, க.சி.குலரத்தினம் முதலான பலரால் எழுதப்பட்ட 92கட்டுரைகளும் மறுமலர்ச்சியைப் புத்திலக்கியத் தடத்தில் பயணிக்கச் செய்தன. கலாநிதி செல்லத்துரை சுதர்சன் 64சிறுகதைகளில் ஏழு சிறுவர் கதைகளும் ஐந்து நாடோடிக்கதைகளும் ஐந்து உருவகக்கதைகளும் இரண்டு தொடர்கதைகளும் என 45 சிறுகதைகளும் காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடுவார். இது போல சஞ்சிகைகளில் எழுதப்பட்ட விமர்சன பாங்கினையும் ரசனைமுறையிலான விமர்சனப்பாங்கு சமுதாய நோக்கில் அமைந்த விமர்சனப்பாங்கு என சுதர்சன் இரு வழிகளில் ஆராய்வார். சமுதாய நோக்கில் அமைந்த விமர்சனங்களை அ.ந.கந்தசாமி, அ.செ.முருகானந்தம் முதலானவர்கள் முன்வைத்தனர். ஈழத்திலக்கியத்துக்கு புத்தெழுச்சிக்கு வித்திட்ட இதழாக மறுமலர்ச்சியைக் கூறலாம்.

வரதர் பார்வதி அச்சகத்தில் முகாமையாளராக விளங்கிய வேளையில் ஆண்டுக்கு ஒரு சஞ்சிகை யொன்று கொண்டு வர விரும்பி அதில் வெற்றியும் கண்டார். 1950ஆம் ஆண்டு “வரதர் புதுவருஷ மலர்” என்ற பெயருடன் எண்பது பக்கங்களுடன் முதலாவது இதழை வெளிக்கொண்டு வந்தார். வரதர் ஆண்டு மலர் சோ. சிவபாதசுந்தரத்திற்குக் காணிக்கையாக்கப் பட்டுள்ளது. இம்மலரில் “திருவளர் மறுமலர்ச்சி சிறந்து நனியோங்கப் புகழ் சேர் வரதர் புத்தாண்டு நன் மலர் என்றும் வாழிய வென்றே நன்று வாழ்த்தும் நலந்தரற் பொருட்டே” எனக் கூறி வரதரையும் அவருடைய மலரையும் நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் வாழ்த்து கிறார். மஹாகவி, யாழ்ப்பாணன், நாவற்குழியூர் நடராஜன் ஆகியோரின் கவிதைகளைத் தாங்கி வெளி வந்த இம்மலரில் தென்னிந்தியக் கவிஞர் கலை வாணனின் கவிதையும் இடம்பெற்றது. வரதரின் “பாஞ்சாலி பதிவிரதையான கதை”, “நெஞ்சு கொதிக்குதையோ இந்த நீசத் தனங்களை நினைத்துவிட்டால்” ஆகிய இருகதைகளும் கு.பெரியதம்பியின் “பொங்கல் வாழ்த்து”, அ.செ.மு.வின் “சிங்கக்கொடி சிரித்தது”, தாளையடி சபாரத்தினத்தின் “விழிப்பு”, சரோஜினியின் “காதலும் கல்யாணமும்” முதலான சிறுகதைகள் கனதியான கருப்பொருட்களுடன் வரதர் புதுவருஷ மலரில் வெளிவந்தது. நேரிய வடிவமைதி கொண்டு எழுதப்பட்டவையாக இச்சிறுகதைகள் காணப்படுகின்றன. “நெஞ்சு கொதிக்குதையோ இந்த நீசத் தனங்களை நினைத்துவிட்டால்” என்ற சிறுகதையே பின்னாளில் “உள்ளும் புறமும்” என்ற பெயருடன் வெளி வந்தது. தெ.செ.நடராசாவின் “இதுவும் ஒரு வாழ்வா?”, தேவதை” ஆகிய இரு ஓரங்க நாடகங்கள் மலரை அலங்கரிக்கின்றன. பண்டிதர் கா. பொ. இரத்தினத்தின் “அழகுக்கு அழகு செய்தார்”, கனக செந்திநாதனின் சோமசுந்தரப்பலவர் குறித்து எழுதப்பட்ட “விடிந்த இரவும் விடியாத இரவும்”, பண்டிதர் இராசையாவின் “உலகம் ஒரு கண்ணாடி”, அ.விசுவநாதனின்

“இலங்கையின் பொருளாதாரம்”, எஸ்.டி.சிவநாயகத்தின் “சிறுகதை இலக்கியம்: அன்றும் இன்றும்”, ரவீந்திரநாத் தாகூரின் “நான் ஒரு கவி: கவிதையன்றி வேறெதுவுமில்லை”, அ.எ.அ.புகாரியின் “மானிடசிருக்ஷடியின் மகத்தான லீயம்” முதலான கட்டுரைகள் மலருக்கு கனதியைத் தருகின்றது.

வரதர் ஆனந்தா அச்சகத்தின் உரிமையாளர்களில் ஒருவராக மாறிய நிலையில் 1952களில் “ஆனந்தன்” என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டார். “ஆனந்தன்” முற்றிலும் இலக்கியச் சஞ்சிகையாகவே வெளிவந்தது. ஆரம்பத்தில் ஆசிரியராக தி.ச.வரதராசனும், இணை ஆசிரியராகக் கவிஞர் யாழ்ப்பாணனும் விளங்கினர். அவ்வேளை யாழ்ப்பாணன் சிவக்கொழுந்து ஆனந்தா அச்சகத்தின் ஒரு பங்குதாரர். அவர் விலகித் தனியாக அச்சகம் ஒன்றைப் பருத்தித்துறையில் அமைத்துக் கொண்டதும், ஆனந்தனின் இணை ஆசிரியராகப் புதுமைலோலன் பணியேற்றார். புதுமைலோலனின் “தாலி” நாவல் ஆனந்தனில் வெளிவந்ததைப் போல் இளங்கீரனின் “தென்றலும் புயலும்” என்ற நாவலும் இவ்விதழிலேயே வெளிவந்தது. தாளையடி சபாரத்தினத்தினம் “குருவின்சதி” முதலான சிறந்த சிறுகதைகளை ஆனந்தனிலேயே எழுதினார். ஆனந்தன் ஒன்றரை வருடப் பயணத்துடன் தன்னை நிறுத்தி விட்டது.

ஈழத்தின் முதலாவது தமிழ்க்கவிதை இதழான “தேன்மொழி”யை வரதரும் மஹாகவியும் இணைந்து நடாத்தினர். இவ்விதழ் மாதமொருமுறை புரட்டாதி 1955 இலிருந்து வெளிவந்தது. கவிதைகளை மாத்திரம் தாங்கிய ஓர் இதழை வெளிக்கொணர வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினாலும் நவாலியூர் சோமசுந்தரப்பலவருக்கு ஒரு நல்ல நினைவுச் சின்னம் ஒன்றை உருவாக்க வேண்டுமென்ற அவாவினாலும் உருவான இதழே “தேன்மொழி” ஆகும். நவாலியூர் சோமசுந்தரப்பலவர், நாவற்குழியூர் நடராஜன், சாரதா, யாழ்ப்பாணன், சோதி, வி.கி. இராசதுரை, மிருகவில் அறிஅரன், அ.ந.கந்தசாமி, சோ.பத்மநாதன், முருகையன், மஹாகவி, வரதர், தான் தோன்றிக்கவிராயர், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார், செ. வேலாயுதப்பிள்ளை, தில்லைச்சிவன், நவாலியூர் சோ.நடராசன், பண்டிதர் சோ.இளமுருகனார், வித்துவான் வேந்தனார், அண்ணல், யுவன், இரா. இளந்திரையன் முதலான கவிஞர்களின் ஆக்கங்களைத் தாங்கி “தேன்மொழி” வெளிவந்தது. ஈழத்துக் கவிதை வளர்ச்சியில் கனசமான செல்வாக்கை தேன்மொழி செலுத்தியது எனலாம்.

அரசியல், இலக்கியம், சினிமா, அறிவியல், நகைச்சுவை விடயங்களை வாசகருக்கு வெளிப்படுத்தும் வகையில் வரதரால் கொண்டு வரப்பட்ட மலரே புதினமாகும். 18.06.1961 தொடக்கம் பன்னிரண்டு பக்கத்தில் வார இதழாக புதினம் வெளிவந்தது. புதினம் இதழின் ஆரம்ப எட்டு இதழ்களில் சிரித்திரன் சுந்தரின் கார்ட்டூன்களும் நகைச்சுவைப்பகுதிகளும் சிவாஜி என்ற புனைப் பெயரில் வெளிவந்தன. பின்னர் வெளிவந்த

புதினம் இதழ்களில் “மாலா” என்ற புனைப்பெயரில் வரதரே கார்ட்டுன் களையும் ஓவியங்களையும் வரைந்திருந்தார். இது வரதரின் இன்னொருபரிமாணம். புதினமொரு செய்தி ஏடாகவே பெரும்பாலும் வெளி வந்தது. எனினும், சீலன் எழுதிய “ஏமாற்றுக்காரி”, ஈழத்துச்சோமு எழுதிய “களனிந்தித் தீர்த்திலே”, அசோகனின் “விபசாரியா, கொலைகாரியா” ஆகிய தொடர் கதைகளையும் புதினம் வெளியிட்டது. முருகையன், நாவுக்குழியூரன், மகாகவி, நீலாவணன், காசிஆனந்தன், இராஜபாரதி ஆகியோரது கவிதை களும் புதினத்தில் இடம் பிடித்தன. தாயையடி சபாரத்தினம் (சிந்திக்கத்தொடங்கினான்), நெல்லியான் செல்வம் (அன்னதானம்). தமிழின்பன் (பாவமும் பழியும்), சி. பரமானந்தம் (மாங்கல்யப்பிச்சை), சக்தி (அவள்தான் பெண்), மாலதி (காதல் ஒழுங்கை), வரதர் (இன்று நீ வாழ்ந்திருந்தால்), மாயாவி (இனியவனுக்கு வலிய தோல்), புதுமைலோலன் (பிள்ளைக்கனியமுது), தாயையடி சபாரத்தினம் (எனக்கும் உனக்கும் தெரிந்தால் போதும்), பூமலர் சின்னத்துரை (இங்கேதான் இன்பம் இருக்கிறது), கண்ணகி (கற்க வந்தவளே கற்றுத்தந்த பாடம்), ஏ. டபிள்யூ. காமில் (பணிவல்ல, வாழ வேண்டி), மணியம் (நீதியாக அம்மா), வண்ணை சிவராஜா (காதலன் செய்த தியாகம்), தாயையடி சபாரத்தினம் (தாய்), கே.எஸ். சிவகுமாரன் (குறிஞ்சிக் காதல்), வரதர் (ஓ இந்தக் காதல்), பொ. சண்முகநாதன் (வலி), செங்கை ஆழியான் (ஆசையும் பாசமும்) முதலான சிறுகதைகள் புதினத்தில் வெளி வந்துள்ளன. புதினம் இதழில் கனகசெந்திநாதன், புதுமைலோலன், இ.நாகராஜன், டொமினிக் ஜீவா, தேவன்-யாழ்ப்பாணம், எஸ். பொன்னுத்துரை, கே. டானியல் ஈழத்துச்சோமு முதலானோரின் நேர்காணல்கள் அன்றைய இலக்கி யத்தை அறிய துணைநின்றன.

புதினத்தில் இடம்பெற்ற “பூதத் தேவனார் அரங்கு” என்ற பகுதி இலக்கிய விடயங்களை பரிசீலிக்குமிடமாகவும் அமைந்தது.

வாசகரின் பொது அறிவை வளர்க்கும் நோக்கிலும் அரசியல், கலை, இலக்கியம் சார்ந்த விடயங்களை வாசகர் மத்தியில் பகிரும் எண்ணத்துடனும் தி.சுவரதராசனால் 1971இலிருந்து வெளியிடப்பட்ட இதழே “வெள்ளி” ஆகும். தென்னிந்திய பத்திரிகைகளின் சாயலோடு மாத இதழாக வெளிவந்த வெள்ளி இதழில் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி உட்பட பலர் எழுதினார். இற்றைவரை இருபத்தெட்டு வெள்ளி இதழ்கள் வெளிவந்தாக அறியப்படுகின்றது. “பீற்றர் கெனமனின் மனைவி திருமதி மோட்கெனமன்”, “அண்ணா அறிந்த பெரியார்”, “சட்டைப்பை கன மில்லாத காமராஜர்”, “இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒழுங்கீனங்கள்?”, “பிச்சைக்காரரும் கருணாநிதியும்”, “மா சேதுங் மர்மம்”, “ஹன்டி பேரின்பநாயகமும் வி, பொன்னம்பலமும்”, “தமிழரசு கட்சித் தலைவர் பிரச்சினை” முதலான

கவையான அரசியல் கட்டுரை களையும் தாங்கி “வெள்ளி” இதழ் வெளிவந்தது. அதே போல் இலக்கிய கட்டுரைகளும் வெள்ளி இதழில் தொடர்ந்து வெளிவந்தன. வெள்ளி இதழுக்காக “மண்ணுலகத்து ஓசைகள்” என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி தொடர் ஒன்றையும் எழுதினார். இந்திய, சீன நாகரிகங்கள் குறித்தும் அயலாந்து போராட்டம்பிரிட்டன் அரசியலில் எத்தகைய தாக்கங்களை செலுத்தியது என்பது குறித்தும் அமெரிக்க அதிபர் சீனாவுக்குச் சென்றமை குறித்தும் “மண்ணுலகத்து ஓசைகள்” தொடரில் எழுதிய பேராசிரியர் க.கைலாசபதி அவர்கள் “சம்ஸ்கார” நாவல் பிறந்த கதை குறித்தும் அந்நாவலை எழுதிய யு.ஆர்.அனந்தமூர்த்திக்கும் தனக்கும் இடையிலான நட்பு குறித்தும் விரிவாக எழுதினார். “மண்ணுலகத்து ஓசைகள்” என்ற தொடரில் வியட்நாம் யுத்தம் மட்டும் பேசாது வியாட்நாமில் எழுந்த இலக்கியங்கள், ஆய்வு நூல்கள் குறித்தும் பேசிய பேராசிரியர் அமெரிக்க கறுப்பின பெண்மணி அஞ்ஜெலா டேவிஸ், கொட்டும் பனி கதிர்காமநாதன், சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் பாரதியின் வகிபங்கு முதலான இலக்கிய விடயங்கள் பலவற்றையும் எழுதினார். மலரவன் என்ற பெயரில் வரதரும் கட்டுரைகளை எழுதினார் எனக்கூறுவாரு முளர். “ஈழத்தில் சிறுகதை இலக்கியம் வளர்கின்றதா” என்ற தலைப்பில் “மலரவன்” என்ற புனை பெயரில் எழுதியது வரதர்தான் என மயிலங்கூடலூர் நடராசன் போன்றவர்கள் குறிப்பிடுவர். இதன் உண்மைத் தன்மையை அறியுமாறில்லை.

கனக செந்திநாதன் எழுத்துக்கள் வெள்ளி இதழால் புதிய வடிவம் கொண்டன. பத்திரிகை தர்மம் குறித்தும் பத்திரிகைகளில் இடம்பெறும் வாத, பிரதிவாதங்கள் குறித்தும் கனக செந்திநாதனால் எழுதப்பட்ட “ஆசிரியர்கள் யுத்தம்” என்ற கட்டுரையும் மு. அருணாசலம் எழுதிய “இன்றைய வசனநடை” என்ற நூலினை அங்கதமாகக் கேலி செய்து தினமணி பதிப்பாசிரியர் எழுதிய சம்பவத்தை மையமாகக் கொண்டு கனக செந்திநாதன் எழுதப்பட்ட “நூலாசிரியரை மறுத்த பதிப்பாசிரியர்” என்ற கட்டுரையும் வித்தியாசமான ஆய்வியல் கட்டுரைகளாக வெள்ளி இதழில் வெளிவந்தன. வித்தியாசமான முறையில் இலக்கியங்களை வெள்ளி இதழ் அணுகியமையை இது எடுத்துக்காட்டுகிறது. “மணிபல்லவத்தில் கண்ட மறக்க முடியாத கவிஞர்” என்ற தலைப்பில் கனகசெந்தி நாதனால் எழுதப்பட்ட கட்டுரை நயினைக்கவி ஆ.இராமுப்பிள்ளை குறித்த சரிதமாக அமைகிறது. கனகசெந்திநாதனின் “பசுமை நினைவு” என்ற கட்டுரைத்தொடர் சோமசுந்தரப்புவலர், சோ.சிவ பாதசுந்தரம், கல்கி, பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை எனப் பலரை அறிமுகஞ் செய்து வைத்தது.

மாணவரின் பொதுவறிவுவினை மேம்படுத்தவும் உலகின் அறிவியற் போக்கை அறிந்து மாணவர் செய லாற்றவும் வரதரால் உருவாக்கப்பட்ட சஞ்சிகையே

அறிவுக் களஞ்சியமாகும். மாணவருக்கு பொது விழிப்புணர்ச்சியை ஊட்டி நிற்கும் அறிவுக் களஞ்சியம் யூலை 1992 தொடக்கம் வெளிவந்தது. இதன் ஆசிரியராக வரதரும், இணை ஆசிரியராக க.குணராசா வும், துணை ஆசிரியராகக் கல்வயல் வே குமாரசாமியும் விளங்கினர். 13வது இதழிலிருந்து இவ்விதழின் துணை ஆசிரியராகப் புத்தொளி பணிபுரிந்தார். மொத்தம் 38 இதழ்கள் வெளிவந்தன. செங்கை ஆழியான் அறிவியற் சிறுகதைகள் ஐந்தினையும் மாணவர்களுக்காக அறிவுக்களஞ்சியத்தில் எழுதினார். காகிதத் தட்டுப்பாடு இருந்த காலத்தில் இவ்விதழ் அப்பியாசக் கொப்பித் தாள்களில் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தன. 1995ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் பெரும் இடப்பெயர்வு ஒன்றினைச் சந்தித்த காலத்தில் தடைப்பட்ட இவ்விதழ் 1998ஆம் ஆண்டு மீண்டும் புதுப் பொழிலுடன் தொடங்கப்பட்டு மூன்று இதழ்கள் மட்டுமே வெளியாகின. கமிலர், நாவலரின் தந்தையார், நாவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை முதலான தமிழறிஞர்கள் பலரை மாணவருக்கு அறிவுக் களஞ்சியம் அறிமுகம் செய்து வைத்தது. அநு.வை. நாகராஜன், இரா.சர்வானந்தா, டொக்டர் எம்.கே.முருகானந்தன் எழுதிய விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள் மாணவரின் அறிவை வளர்த்துச் செல்வதற்குப் பெரும்பாங்காற்றின. பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் எழுதிய “பொருள் மாறுஞ் சொற்கள்”, “திராவிட மொழிகள்”, சொக்கன் எழுதிய “தமிழிலே கலப்புச் சொற்கள்”, “தொடரியமும் கிளவியமும்” முதலான கட்டுரைகள் மாணவரின் மத்தியில் மொழியறிவை வளர்க்க உதவின. க.சி.குலரத்தினம், செங்கை ஆழியான், சிற்பி எனப் பலரின் பங்களிப்பால் இவ்விதழ் சிறப்பான முறையில் வெளிவந்தது. ஆக்கபூர்வமான நல்ல சஞ்சிகைகள் பலவற்றை வரதர் காலத்துக்கு காலம் கொண்டு வந்தமைக்கு காரணம் அவருக்கு ஏற்பட்ட பொருளாதார முடையே ஆகும். “அவருடைய விநியோகத்திறன் குறைவாலும் அவரால் உருவாக்கப் பட்ட அச்சஞ்சிகைகள் வெளி வந்த சொற்ப காலத் திலேயே பெரும் சாதனைகளைப் படைத்து விட்டு, அற்ப ஆயுளில் மறைந்து போயின” எனச் செங்கை ஆழியானின் கூற்றும் பொய்யில்லை. வீரகேசரி நேர் காணலில் வரதரும் இக்கூற்றினை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்.

ஆனந்தா அச்சகத்தின் உரிமையாளரான வரதர் சிறந்த நூல்களை வரதர் வெளியீட்டுக்கூடாக வெளிக் கொணர்ந்து இலக்கியத்துக்கு அளப்பெரிய பணியாற்றினார். பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளையின் “இலக்கிய வழி” என்ற நூலோடு தொடங்கும் அவர் பணி மஹாகவி யின் “வள்ளி”, வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரனின் “தமிழ் மரபு”, “சிலம்பின் சிறப்பு”, முருகையனின் “கோபுரவாசல்”, கனகசெந்திநாதனின் “பிரபந்தப் பூங்கா”, “ஈழத்துத் தமிழ்நூல் வழிகாட்டி”, “மூன்றாவது கண்”, ச.அம்பிகைபாகனின் கராயோகி ஆனந்தக் குமாரசாமி, நீலவண்ணனின் “24 மணி

நேரம்”, “மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் எரிகிறது”, “12 மணி நேரம்”, செங்கை ஆழியானின் “யானை”, “மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து”, சோமகாந்தனின் “விடிவெள்ளி பூத்தது”, “ஆகுதி” செ.காரைசுந்தரம் பிள்ளையின் “பாதை மாறிய போது”, சாந்தனின் “ஓட்டுமா”, நாவற்குழியூர் நடராஜனின் “சிலம்பொலி” எனத் தொடர்ந்தது. அரசியலாளர்கள் குறித்த நூல்களையும் வரதர் வெளியிட்டார். அவ்வகையில் சாமிஜியின் “அனுபவம் பேசுகிறது: ஒரு சந்திப்பு தமிழர் தலைவர் எதிர்கட்சி முதல்வர் அமிர்தலிங்கம்” என்ற நூலையும் வி.பொன்னம்பலம் பற்றிய “செந்தமிழர் ஆகிடுவோம்” என்ற நூலினையும் வரதர் வெளிக் கொண்டு வந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கலைகள் குறித்த நூல்களையும் வெளியிட்டார் அவ்வகையில் பி.சந்திரசேகரத்தின் இசையியல் முதலான நூல்களும் வெளிவந்தன. சிறுவர்களுக்கான நூல்களாக வரதரால் “திருச் செந்தூரனின் “சுதந்திரமாய்ப் பாடுவேன்”, சி.சிவதாசனின் “வேப்பமரத்தடிப் பேய்” முதலான நூல்களும் கொண்டு வரப்பட்டன.

நூலாசிரியரிடமிருந்து பணம் எதுவும் வாங்காமல் வரதர் இந்நூல்களை வெளியிட்டார். பண்டிதமணியின் இலக்கிய வழியை வெளியிட்ட வரதர் அவருக்கு ஐந்தாறு ரூபாயை வழங்கியதுடன் நில்லாது அச்சிடப்பட்ட அவருடைய நூல்கள் சிலவற்றையும் அன்பளிப்பாக வழங்கினார். பண்டிதமணிக்கு மட்டுமே நூலை வெளியிட்டு பணமும் வழங்கினார் என நேர்காணல் ஒன்றில் வரதர் இச்சம்பவத்தைப் பெருமை யாகக் குறிப்பிட்டு பேசுவார். இவை தவிர திருக்குறளுக்கு ஒரு பொழிப்புரை எழுதி திருக்குறளும் பொழிப்புரையும் என்ற நூலை பத்தாயிரம் பிரதிகள் வரை அச்சிட்டு வெளியிட்டார். ஆங்கிலத் தமிழகராதி ஒன்றையும் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளார்.

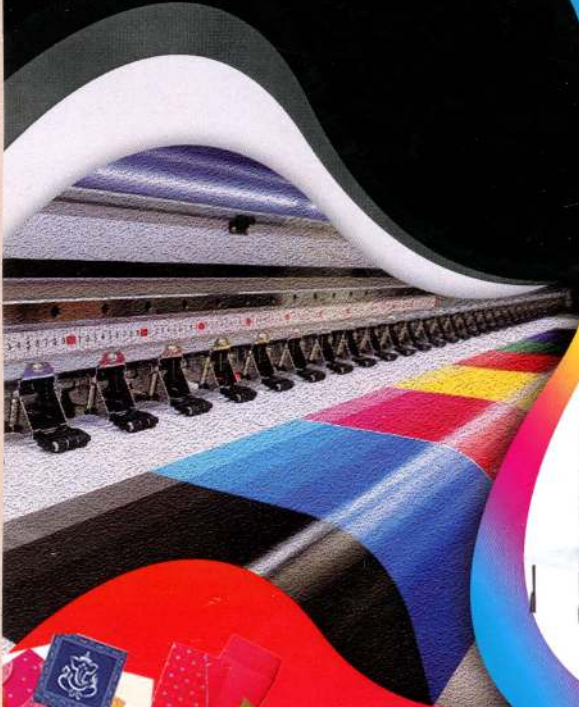
யாழ்ப்பாணம் எல்லாம் வீணாக்காது வரதர் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்காற்றிய சேவையைக் கண்ட இலங்கை அரசு அவருக்கு சாகித்திய ரத்னா விருதை வழங்கி கௌரவித்தது. இவ்விருதை இலங்கையில் பெற்ற முதலாவது தமிழரும் இவரேயாவார். வரலாறு என்ற வழிப்பாதையிலே முற்போக்காளராக இருந்து அயராது ஆக்கபூர்வமான இலக்கிய பணி செய்து வாழ்ந்த வரதர் ஈழத்திலக்கிய உலகத்தவரால் நன்றி யோடும் பெருமையோடும் நினைவுகூரப்பட வேண்டியவர்.

ஈழத்துப் புத்திலக்கிய வரலாற்றின் திருப்பு முனை என சிறப்பிக்கப்படும் வரதரின் பணிகள் முழுமையாக வெளிக்கொண்டு வரப்படவில்லை. அவரது எழுத்துருக்கள் யாவும் தொகுக்கப்பட்டு நூலாக்கம் பெறும்போது அவை அவரது புகழை என்றும் பேசினிற்கும். அப்பணியை ஜீவநதி முதலான பதிப்பகங்கள் முன்னெடுத்து செல்லுமேயானால் இலக்கிய உலகு அவர்களை நன்றியுடன் நினைவு கூரும்.

**MATHI
COLOURS**

WE ARE
INTRODUCING OUR
SM GTO 52

**4COLORS
PRINTING**

📍 10, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

✉️ mathicolours@gmail.com

☎️ 021 2229285 📞 070 2222259

☎️ **077 7222 259**

ALL KIND OF PRINTING SERVICE